

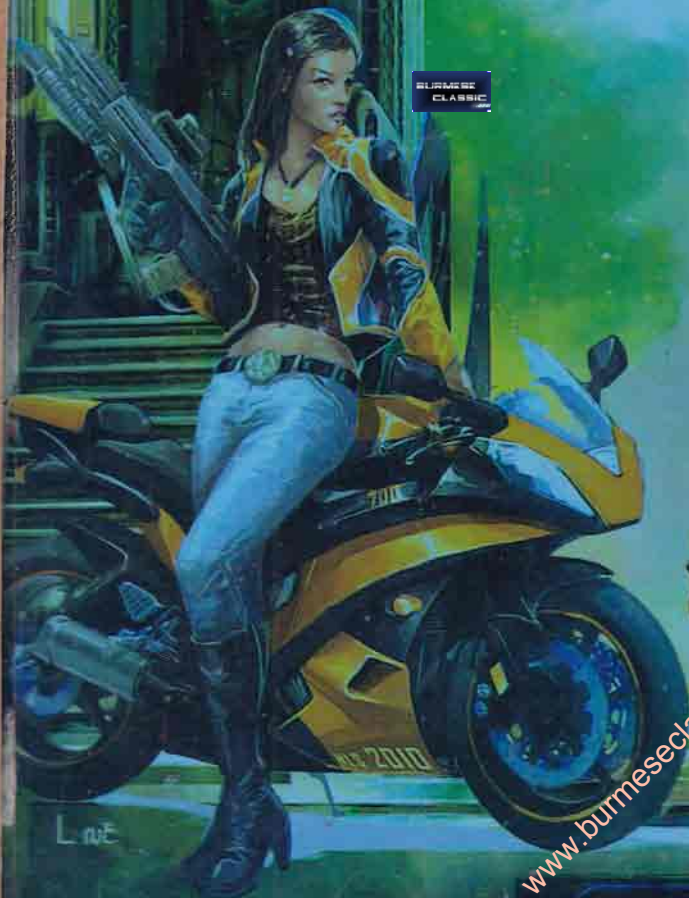

ဒဏ္ဍာရီစာပေ

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန်းသန့် ရွှေဘဝင်

အမှောင်လမ်း က မေတ္တာပန်း

BURMESE
CLASSIC

LINE

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဇာတ်ခေတ်

အုပ်စု

တန်းစို

ထုတ်ဝေသူ

- ၂၀၁၅ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
- ၅၀၀
- (၁၀၀) ကျပ်
- ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ) (ဖ-၂၂၄၀)၊ အမှတ်(၃၈)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ

- ဒေါ်အိမွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ခ) ဝမ်းကွဲ၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံပန်းချီ

ကွန်ပျူတာ

ပြန်ဆိုရေး

အတွင်းစလင်

စာအုပ်ချုပ်

- Lလင်း
- ပန်းအိစံ
- တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- ကိုအောင်ကျော်
- သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

	၈၉၅.၈၃
ရွှေဘဝင်	
--	/ရွှေဘဝင်၊ - ရန်ကင်း
သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၅။	
	၂၀၃ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
	(၁) အဖြူရောင်ကလဲ့စား

ခေတ္တ

“နန်းမြိုင်” ဟိုတယ်ကြီးတွင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော နေရှင်
 သားစု၏ ခမ်းနားလှပသော မင်္ဂလာပွဲကြီးတစ်ခုကို ရွှေစိန်၊ ပတ္တမြား
 နှစ်ကြားတွင် အရောင်တလက်လက်နှင့် ပကာသနရောင်စုံတွေလင်း
 သိန်နေသည်။ သတို့သမီးဖခင် ဦးစွန်လှုံစေတနာနှင့် မိခင် ဒေါ်နန်းမြိုင်ကလျာ
 ညို၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီး စောနန်းဖြူးလူလူနှင့် ပတ္တမြားတွင်း
 နိုင်ရှင်ကြီး ဦးစိုင်းခမ်းမောင်၊ ဒေါ်စောသီသီလှိုင်တို့ ဒုတိယမြောက်
 သားငယ် နောင်မင်းထူးတို့၏ မင်္ဂလာပွဲပင်ဖြစ်သည်။

သတို့သမီးနှင့် သတို့သားမှာ ချစ်သူများမဟုတ်ကြသော်လည်း

သစ္စာမွန်စာပေ

၂ ရွှေဘာဝဒီ

နှစ်ဖက်သော မိဘများ၏ဂုဏ်ပကာသနအောက်မှာတော့ တင့်တယ်
 လှသော ဘဝတစ်ခုကို ကျေနပ်စွာခံယူထားကြသူများဖြစ်သည်။
 စောနန်းခြူးလူလူမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် နောင်မင်းထူးက
 တော့ (၁၀)တန်းပင်မအောင် မိဘ၏စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ပြီးလုပ်
 ကိုင်နေသူ...။ အစ်ကိုဖြစ်သူနောင်မင်းထူးကတော့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်
 ဖွဲ့မှဒုရဲအုပ်ဘစ်ဦးဖြစ်ကာ ဤနယ်မြေတွင်တာဝန်ကျနေသူဖြစ်၏။

နန်းမြိုင်ဟိုတယ်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်ထားသည့်ဦးစွန်လှဇောတင်
 ယောက်သူ၏ပကာသနအောင်ပွဲကြီးကိုဂုဏ်ယူစွာကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်
 နေလေသည်။ မင်္ဂလာပွဲကြီးမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့် သင်္ဃာ
 သမီးနှင့်သတို့သားအတွက်ဝယ်ယူပေးထားသော တိုက်ကြီးဆီသို့ဖြ
 ရန်ဟိုတယ်ရှေ့တွင် () သိန်းထောင်ချီပြီးဟန်ဘော ကား
 (၃)စီးရပ်ထားသည်။ ရွှေဆုံးကားတွင်နှစ်ဖက်သောမိဘတွေကလိုက်
 ပါပြီး အလယ်တွင် သတို့သမီးနှင့်သတို့သားကား။ နောက်ဆုံးတွင်
 သတို့သား၏အစ်ကိုဖြစ်သူဒုရဲအုပ် နောင်မင်းထူးနှင့် သူငယ်ချင်း
 တွေလိုက်ပါကြမှာဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှကားစတင်ထွက်ပြီးသည်နှင့် သတို့သားသတို့သမီး
ကားပါလိုက်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးကားမှာတော့ လူမစုံသေးသဖြင့်
ချက်ချင်းထွက်မလိုက်သေးပေ...။

“မင်း... စိုင်းထူးအောင်မဟုတ်ပါလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ စိုင်းထူးအောင် ဒီကိုလာခါနီး ဝမ်းတွေ
သွားနေလို့သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်မောင်းပေးရတာပါ”

“ဪ”

နောင်ထူးလွင်အမေးစကားကိုကားမောင်းပေးနေသည့်လူက
မြန်မြန်ဖြေကာ ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းနေသည်။

“ခြူးစိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်ရဲ့လား”

“ကျေနပ်ပါတယ် ကိုနောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေကြားမှာ
ညှစ်နေပေးရတာ စိတ်ကိုမွန်းကျပ်နေတာ...။ ခုမှပဲအသက်ဝဝရှူရ
တာတယ်”

“ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့၊ ခြူးရယ်၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေက
ဘာယ့်ထိပ်တန်းသူဌေးတွေဆိုတော့ မျက်နှာလွှဲလို့မကောင်းဘူး။”

www.burmeseclassic.com

ဧည့်... ဒါနဲ့ရှေးဟန်နီးမွန်းခရီးအတွက်ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့စဉ်းစား
ထားလဲ... ကိုယ်ကတော့ပြည်ပဘက်ကိုသွားချင်တယ်”

“ရှေးကတော့ကိုယ့်ပြည်တွင်းကိုပဲသဘောကျတယ်”

“ရှေးသဘောပဲလေ”

ဥစ္စာနေပြည်စုံသော သူများဖြစ်သောကြောင့် လက်ညှိုးညွှန်
ရာတွင်အားလုံးဖြစ်နေကြသည်။

“ကိုယ်တို့အတွက်ဝယ်ထားတဲ့အိမ်ကိုရောရှေးသဘောကျခဲ့
လား။ နိုင်ငံခြားဒီဇိုင်းအတိုင်းဆောက်ထားတာရှေးရဲ့”

“သဘောကျပါတယ်ကိုနောင်”

သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့၏ကားလေးမှာတောင်ပေါ်လမ်းက
လေးအတိုင်းမောင်းလို့လာနေကြ၏။

“ကားကိုသတိထားပြီးမောင်းနော်”

“ဒီလမ်းတွေကကျွန်တော်မောင်းနေကျပါဆရာ”

“ခုချိန်မှာငါတို့အတွက်ကားစက်ရပ်သံတောင်မကြုံချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဆရာတို့ကားက လမ်းမှာစက်ရပ်မယ့်ထား အဖို့”

အစားမုမဟုတ်တာ...

အရှေ့ဆီမှတောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ တိမ်ပြာပြာတွေက ရှုမော

ငွယ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်...။

၀၇၀၇

ဒုရဲအုပ် နောင်မင်းထူးတို့လိုက်ပါလာသော ကားကလေးမှ
ရှေ့ကကား(၂)စီးနှင့်တော်တော်အလှမ်းဝေးနေသည်။

ကားကိုဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူး၏တပည့်ဖြစ်သူတပ်ကြပ်ကြီး
ဆရာနိုင်သော်မောင်းနေသည်။

“တိ...တိ...တိ...”

ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူးဟန်းဖုန်းမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ခါး
ဖုန်းကိုဖြုတ်ယူပြီးနားထောင်လိုက်ရာ...

“ဟလိုပြောပါ၊ ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူးပါ”

“ဟာ... ဒရိုင်ဘာခိုင်းထူးအောင်ကိုတောစပ်မှာ ဒက်ရာတွေနဲ့
တွေ့ရတယ်ဟုတ်လား”

“ဒါဆို... ကားကိုမောင်းနေတဲ့သူက...”

ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူး သဘောပေါက်သွားပြီး

“ဆရာနိုင်သော် ကားစက်ကိုမြှင့်ပြီး ရှေ့ကကားကို အမှီလိုက်
တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

တောင်ပေါ်လမ်းများဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကားကိုစိတ်ထင်တိုင်း
မောင်း၍မရသဖြင့် သတိနှင့်အမြန်မောင်းပြီး လိုက်လာခဲ့လေသည်။
သတို့သာ။ သတို့သမီးကားကိုလှမ်းပြီးတွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။

ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ နောက်ကိုလှမ်းပြီး ကြည့်လိုက်ရာ
နောက်မှကားစက်ရှိန်မြှင့်ပြီးမောင်းလာသည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့်...
ထိတ်တမ်းကျင်အခြေအနေကို တစ်ချက်လေ့လာလိုက်ပြီး...။

“ဝူး”

“ဟာ... မင်း... မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“နစ်ယောက်လုံးကိုယ့်အသက်ကိုကိုယ်နှမြောရင် ခါးပတ်ပတ် ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်လာခဲ့ကြ... ဘေးဘက်မှာ ရောက်ကြီးတွေက မရကပြည်ကိုပို့ဆောင်ဖို့စောင့်နေတယ်”

“ကိုနောင်”

“ခြူး..”

ကားမှာ ဘေးကုန်းဆင်းအတိုင်းဆင်းလာခဲ့လေသည်။ မောင်း သွားသောနေရာမှာ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် ကုန်းမြင့်ကြီးမှ မောင်းပြီးဆင်းလာသောကြောင့် အရှိန်မှာ ပြင်းလှသည်။

“အမေ့...”

စောနန်းခြူးလူလူ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး လိုက်ပါလာတော့ သည်။ ကားစက်ရှိန်ကိုသတ်လို့မလွယ်နိုင်သောနေရာဖြစ်သလို ကား ကိုရပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်...။

ကားမောင်းလာသူက တောစစ်နားကို ရောက်သည်အထိ ကား စက်ကိုလျှော့ပြီးမောင်းနေပေမယ့် ကုန်းဆင်းကြီးဖြစ်သော ကြောင့် ကားမှာ အမြန်မောင်းနေသလိုဖြစ်နေသည်။

“ဝုန်း...ကျွဲ...”

“အဲဒေ့...”

“ဟာ...”

ကားကို သစ်ပင်တစ်ခုဆီသို့ ခေါင်းထိုးပေးလိုက်ပြီး ကား
ဘရိတ်နှင့် အချိန်ကိုက်ပြီး ဝင်တိုက်လိုက်သည်။ ဒါဟာ ကားမောင်း
ကျွမ်းကျင်မှသာဖြစ်နိုင်မည်။ မကျွမ်းကျင်ပါက ကားပေါ်မှာပါလာ
သူတွေအတွက် စဉ်းစားလို့တောင်မရနိုင်...။

“ကဲကားပေါ်ကဆင်းကြ...။ ကျုပ်လူမသတ်ချင်ဘူး”

“မင်း...ပြန်ပေးခွဲတာလား၊ ငွေဘယ်လောက်ယူချင်လဲပြော”

“ငွေတွေသိပ်ပေါနေတဲ့သူတွေဆီက ငွေမတောင်းချင်ဘူး၊

တောင်းပြောဖို့အချိန်မရှိဘူး...။ သေနတ်ထဲကကျည်ဆံအပြင်မထွက်

ချင်ဘူး...။ ဆင်းမှာသာဆင်းလိုက်၊ ခုချိန်မှာ စကားတွေသိပ်ပြီးပြော

သို့မကောင်းဘူး”

နောင်မင်းထူးနှင့် ခြူးလူလူတို့ ကားပေါ်မှအောက်ကိုဆင်း

လာလိုက်သည်နှင့်...

“ဒုတ်”

“အင့်”

“ဒုတ်”

နောင်မင်းထူးဖက်ကိုသေနတ်ဒင်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ပြီး မြေပြင်တွင်သိပ်လိုက်သည်။

“မင်းသတို့သားကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့ သတို့သမီးမင်းကိုယ်ပေါ်က ဆင်မြန်းထားတဲ့ပစ္စည်းအားလုံးကိုချွတ်လိုက်”

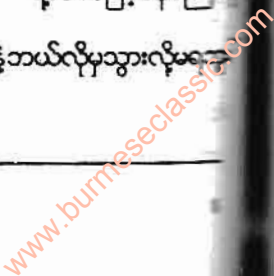
“ရှင်...”

“စိန်တွေ၊ ပတ္တမြားတွေကိုပြောနေတာ”

ခြူးလူလူ ထိုလူပြောသည့်အတိုင်း တစ်ခုမကျန်ချွတ်ပြီး လိုက်သည်နှင့်-

“ကျုပ်ယူဖို့ချွတ်ခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မြင်နေရတာမျှတီ ကျိန်းလိုကားပေါ်သာပစ်တင်လိုက်... ပြီးရှင်မင်းရဲ့ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြီး ချွတ်ပြီး ဒီဖိနပ်ကိုစီး ဒီတောလမ်းကိုမင်းဖိနပ်နဲ့ဘယ်လိုမှသွားလို့မရဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကိုခေါ်သွားမလို့လား”

“သိပ်ပြီးသေချာတဲ့စကားပဲ၊ မလိုက်ရင်နေခဲ့လို့ရတယ်၊ ဒါပေ

မယ့်အသက်ရှင်ရက်နဲ့တော့မဟုတ်ဘူး သွားမယ်”

“အို...”

ခြူးလူလူလက်ကိုအတင်းဆွဲပြီး တောထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ခြူးလူလူဆုပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုရုန်းပေးမယ့်တစ်ဖက်လက်ထဲမှ

ခမ်းထွက်မရ...။

“နောက်ကျသွားပြီ”

ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူးတို့အဖွဲ့ သစ်ပင်ကြီးနှင့်တိုက်
ထားသော ကားဆီသို့ရောက်သောအခါ ကားမောင်းသူနှင့်
သတို့သမီးတို့၏အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

မြေပြင်တွင် မေ့နေသော နောင်လွင်ထူးကိုသာတွေ့
ပြီး ပြန်သတိရအောင် လုပ်လိုက်ရသည်။

“နောင်...နောင်...”

“အိ...ခြူး...ခြူးရော...ဟိုကောင်ရော”

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းပြောတဲ့သူတွေ တစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး”

“ဟာကွာမင်းတို့လိုက်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲကွ”

“နောင် ဒီတောထဲကို လမ်းမကျွမ်းကျင်ဘဲဝင်ရင် ဘေးတွေ

ဘေးမှာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုမင်းတို့က ဆက်ပြီးမလိုက်တော့ဘူးလား၊ ခြူးကတော့

ဆုတိမ်နစ်ပါပြီကွာ”

“နောင် ငါတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ငါတို့ဆက်ပြီးလုပ်မှာပါ။

ဒီအတွက်မင်းဘာမှစိတ်မပူနဲ့”

“မပူလို့ဖြစ်မလားကွ၊ ခြူး... ကပါသွားတာ”

တောထဲသို့လိုက်သွားသောတပ်ကြပ်ကြီးနိုင်သော်တောထဲမှ

သံဗွဲဝင်များနှင့်ပြန်ထွက်လာပြီး...

“ဆရာနောင်ရေခြေရာကတော့ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွား

ပြီတော့နင်းပြီးရှာမှရမယ်”

“ဆရာနိုင်သော်လမ်းပြမှဆိုးတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးရှာရာ

အောက်တို့အချိန်မီလိုက်ရအောင်လူကြီးတွေဆီကိုအကျိုးအကြောင်း

တင်ပြပြီး ခွင့်ပြုချက်တောင်းရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာနောင်”

“ကားပေါ်မှာ ဘာတွေထူးခြားတာတွေလဲ”

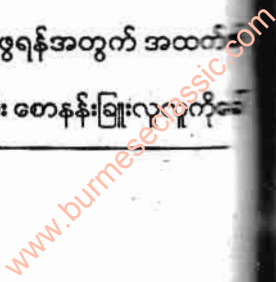
“သတို့သမီးရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံတော့တွေ့တယ် ဆရာ”

“ဒါခြူးရဲ့လက်ဝတ်ရတနာတွေ”

“ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူး... ရတနာများကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်တင် ခုချလိုက်သည်။

“ရဖြစ်စဉ်ဟာ ပြန်ပေးဆွဲတာတော့မဟုတ်ဘူး။ သတို့သမီး... ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ခေါ်ဆောင်သွားတာ။ ပြန်ပေးဆွဲတဲ့သူဆိုခေါ် ဒီရတနာလက်ဝတ်ပစ္စည်းတွေကို မဖြစ်မနေယူမှာပဲ။ ရတနာတွေနဲ့ တန်ဖိုးကမနည်းလှဘူး။ နောင်...မင်းဒီကရဲဘော်တစ်ဦးနဲ့ပြန်ပြီးလို့ သွားတော့...”

နောင်မင်းထူး တောနင်းပြီးရှာဖွေရန်အတွက် အထက် ညွှန်ကြားချက်ကိုတောင်းခံရင်း သတို့သမီး စောနန်းခြူးလူပုဂ္ဂိုလ်

ဆောင်သွားမှုပေါ်မှာ လေးလေးနက်နက် တွေးနေပိလေသည်။ ခေါ်
ဆောင်သွားသူသည် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းတတ်သူဖြစ်ပြီး
ခုတော့ကြီးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူဖြစ်မည်ဆိုတာပါ သဘောပေါက်
သိုက်တော့၏။

၈၂၀၇

အခန်း ၂၀

“ကျွန်မဆက်ပြီးမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

တောကြမ်းခရီးကြမ်းကြီးကိုမနားတမ်းလျှောက်လာရသဖြင့်
ခြူးလူလူလို မြကတ္တီပါပေါ် နင်းနေသော ခြေဖဝါးနုနုလေးတွေ ခံနိုင်
ရည်မရှိတော့

“မင်းမလျှောက်နိုင်လည်းလျှောက်ရမှာပဲ”

“ရှင်..လူစိတ်ကင်းမဲ့လှချည်လား၊ သတ်ချင်သတ်တော့၊ ခေ
ပြီးမလျှောက်ဘူး..ဟီး..အီး..အီး..”

ခြူးလူလူမြေပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချပြီး ငိုလိုက်တော့သည်။

“ဘယ်နှယ့် တောထဲမှာ ငိုနေရတာလဲ၊ ငါက မချော့တတ်ဘူး

နော်”

“ရှင်ကိုဘယ်သူမှ မချော့ခိုင်းဘူး၊ မြေထောက်တွေ အရမ်းနာ

သို့ငိုနေတာ”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကို (၁၅) မိနစ်နားခွင့်ပေးမယ်၊ ဒီထက်တော့

နားခွင့်မရဘူး...”

“ရေ...ရေဆာတယ်”

“ဒီတောထဲမှာ သူဌေးသူကြွယ်တွေသောက်တဲ့ရေမျိုးတော့

နဲ့ဘူး၊ ရော့... ငါသောက်တဲ့ရေဘူးတော့ပါတယ်”

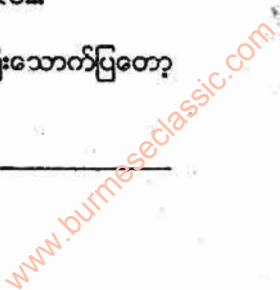
“ရှင်သောက်ပြီးတာကို ရွံတယ် မသောက်ဘူး”

“သူဌေးတွေကတော့ တောထဲရောက်နေတာတောင် မာနက

နဲ့နေသေးတာကို၊ မသောက်ချင်တာ မင်းဒေါသပဲလေ...”

ခြူးလူလူရှေ့မှာ စစ်သုံးရေဘူးလေးကို ဖွင့်ပြီး သောက်ပြတော့

ဆာတာက ပိုပြီး ဆာလာတော့သည်။

“ပေး...ပေး...သောက်မယ်”

“ခုလိုသဘောထားပြောင်းမှပေါ့ကွာ...၊ မင်းသိထားရမှာကုသွားနေတဲ့လမ်းဟာ မင်းလျှောက်ခဲ့ဘူးတဲ့ ပန်းခင်းလမ်းတော့မဟုတ်ဘူး၊ ငါသူဌေးသမီးဆိုတဲ့ အဖွဲ့ကြီးကို ဒီတောထဲမှာ အသုံးမဝင်ဘူး”

“ရှင်ဘာလုပ်ဖို့ ကျွန်မကိုခေါ်ခဲ့တာလဲ”

“မင်းကိုအလှူကြည့်ဖို့ခေါ်လာတာ”

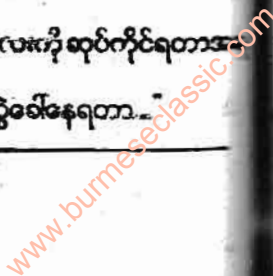
“ရှင်စကားကိုအတည်ပြောပါ”

“ခက်နေပြန်ပြီ တဇာယ်ပြောတာအမိ...၊ သိပ်လှတဲ့မင်းကို... တောစောင့်နတ်သမီးလေးအဖြစ်ခန့်အပ်ချင်လို့ခေါ်လာတာ...၊ ကံဒေါ်တောနန်းခြူးလူလူသွားကြရအောင်”

ခြူးလူလူ၏ခြေထောက် နာကျင်မှုလေးတွေ သက်သာလာသောကြောင့် ပြန်ပြီးထရပ်ကား

“ရှင်ကျွန်မလက်ကိုတိုင်စရာမလိုဘူး”

“သိပ်ပြီးနူးညံ့လှတဲ့ မင်းလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရတာအသားတွေနေတယ်လို့မထင်နဲ့ မလွှဲသာလို့ဆွဲခေါ်နေရတာ...”

“အို...”

ခြူးလူလူထိုလူဆွဲခေါ်ရာသို့လိုက်ပါခဲ့ပြန်သည်။

“ရှင်အနိုင်ကျင့်နိုင်တုန်းအနိုင်ကျင့်ထားပေါ့”

“မင်းခင်ပွန်းလောင်းကြီးနဲ့ မင်းခဲအို ဒုရဲအုပ်ကြီးအားကိုးတဲ့

အသံနဲ့ပြောနေတာလား...ဟား...ဟား...ဟား...ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်

ဒါတွေကိုရင်ဆိုင်ဖို့ဝန်မလေးလို့မင်းကိုခေါ်လာတာအမိ...!

ထိုလူမျက်နှာနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုခြူးလူလူ သတိထားပြီး

ကြည့်မိလိုက်သည်။ ထိုလူပုံစံမှာလူတွေကိုမထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်နေတတ်

သူ့မျက်နှာပိုင်ရှင်... ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့လက်တွေဟာ လူဆိုးလူကြမ်း

သစ်ယောက်လိုတော့ ကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိ၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်တို့မှာ

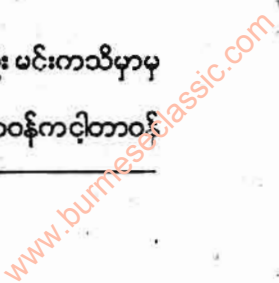
သူ့ရာလူ့ဇာတ်တစ်ဦး၊ ခန္ဓာကိုယ်အချို့အစားမှာယောက်ျားပီသသော

သစ်ယောက်အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးရှိနေသည်။

“ရှင်ဘယ်ထိခေါ်သွားမှာလဲ”

“ငါခေါ်သွားမယ့်နေရာ၊ မင်းကိုပြောပြလည်း မင်းကသိမှာမှ

ထင်ဘဲလေလေကုန်ခံပြီးမေးမနေနဲ့၊ ခေါ်ရမယ့်တာဝန်ကငါ့တာဝန်

လိက်ရမှာကမင်းအလုပ်”

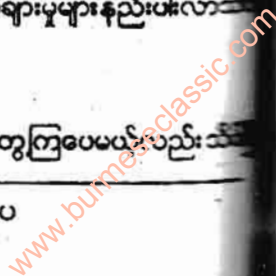
“ရှင်ခုလုပ်နေတာ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာတော့သိမှာပေါ့”

“ဥပဒေနဲ့ငြိမ်းခြောက်တာလား... ငါ့ကိုဖမ်းမိတဲ့အခါကျရင်တော့ မင်းပြောတဲ့ ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဖမ်းမမိသေး သရွံ့က တော့သိပ်ပြီးကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ ကစားကွက်လေးတစ်ခုပေါ့... ဟား... ဟား... ဟား”

ဧည့်လူလူစိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုဖမ်းလာသူသည် ငွေလည်းမထုတ် လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းလည်းမမက်၊ ပြီးတော့ လူကိုလည်းသိပ်မမက်မောသောပုံစံပေါ်တိုလူသည် စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တစ်ဦးပေလား မသိ...။

ဧည့်လူလူ သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီးသတိထားမိတာလေးတစ်ခု သည် ထိုအရာကတော့ ထိုလူနောက်ကိုလိုက်ပါနေရသော သူ့အကြောက်စိတ်များနှင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားမှုများနည်းပါးလာတာ ထင်မိသလို။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရမှစတင်ပြီးတွေ့ကြပေမယ့်လည်း သိ

သုစိမ်းဆန်လှသော ခံစားမှုမျိုးမရှိ...။ ဘာကြောင်လည်းဆိုသည်ကို တော့ အဖြေရှာလို့မရ...။

“ရှေ့တောလမ်းအဆင်းက ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို ဆင်းရဲ မှာငဲ့လက်ကိုမလွတ်စေနဲ့”

“ရှင်မှအပြောကောင်းရှင်လက်ကိုကျွန်မကိုင်ထားတာမဟုတ် သူ။ ရှင်သာအတင်းအဓမ္မကိုင်ထားတာ...”

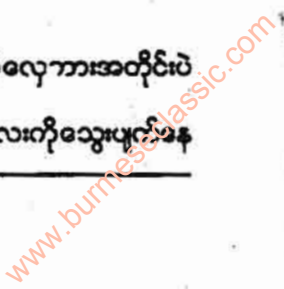
“မင်းပြောသလို အဓမ္မစကားကတော့ နားခါးတယ်...။ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး။ မင်းထင်ချင်သလိုပဲထင်တော့”

“အဓမ္မ...”

ခြူးလူလူ ဆင်းရဲမည့်ချောက်ကမ်းပါးကြီးကိုကြည့်ပြီး ရင်ဘတ် ပေါ်လက်ဖြင့် ဖိမိသွားသည်။ တကယ့်ကိုအောက်နက်ကြီးတစ်ခု။

“ဒီအောက်ကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးဆင်းမလဲ။ ရှင်သေကြောင်းကြံ ခနတာလား...”

“တိုက်ကြီးပေါ်ကနေ ကတ္တီပါခင်းထားတဲ့ လှေကားအတိုင်းပဲ ဆင်းဘူးကြတာဆိုတော့ ဒီလောက်ချောက်ကလေးကို သွေးပျက်မန

တာပေါ့၊ ငါ့အတွက်တော့ ကလေးဘဝက ဆော့ကစားသမ္မုလောက်ပဲရှိ ပါတယ်”

“ရှင်...ရှင်...”

“ငါ့လက်မောင်းကို အားပြုပြီးလိုက်ခဲ့”

ခြူးလူလူလက်နှစ်ဖက်လုံး သူ့လက်မောင်းကို ကြောက်ကြောက် နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆင်းခဲ့ရသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ဈေးစတွေတောင်စီးကျနေသည်။ ထိုလူကတော့ သူ့ပြောသလို ဆော့ ကစားနေလားမှတ်ရသည်။ ဘာမှမဖြစ်သလို...။

ချောက်ကမ်းပါး၏အောက်ခြေကို တော်တော်ကြာအောင် ဆင်းပြီးမှ ရောက်တော့ ချောင်းငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရေတွေမှာ ကြည်စိမ်းပြီး ရေအောက်မှ ရောင်စုံငါးကလေးတွေတောင် တွေ့မြင်နေရသည်။

“မင်းကိုယ်လက်သန့်စင်ချင်ရင် ဆေးကြောလေသောက်တော့ မသောက်နဲ့...”

ခြူးလူလူကိုယ်ပေါ်မှ သတို့သမီးဝတ်စုံကြီးကြောင့် တင်းကိုယ်

လုံး အိုက်စပဲပြီး လှောင်နေသလိုဖြစ်နေသောကြောင့် ချွတ်ပစ်ချင်
သော်လည်း မလွယ်၊ ချောင်းရေနဲ့မျက်နှာလေးကို သစ်တော့မှ နည်း
နည်းလေးသက်သာသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ချောင်းကလေးနှင့်တော့တောင်အလှတရားကရင်ကိုအမော
လေးတော့ ပြေစေခဲ့ပါတယ်။

၈၂ - ၅

ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူးတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကလမ်းပြမှဆိုးတစ်ဦး
နှင့် တောနင်းပြီးလိုက်ခဲ့ကြသည်မှာ နေပင်စောင်းနေလေပြီ၊ ခုထံ
သဲလွန်စခြေရာကိုမတွေ့ရသေးပေ။

“မှဆိုးဘထီးကျွန်တို့လိုက်နေတဲ့လမ်းရောဟုတ်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ဒါကိုစဉ်းစားနေတာဆရာ.. ဒီတောဟာ အဝင်
လမ်းက(၂)လမ်းပဲရှိတာတစ်လမ်းကမြောက်ဘက်ကိုသွားတဲ့လမ်း
လေ၊ ဒီဘက်ကသွားရင် နယ်စပ်ဘက်ကိုရောက်မယ့်လမ်းမှာ သူငယ်
တွေ၊ မှောင်ခိုကောင်တွေနဲ့အန္တရာယ်တော့ကြီးတယ်၊ နောက်တစ်
လမ်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ခုသွားနေတဲ့လမ်းပဲဆရာ”

“ဒီလမ်းအဆုံးမှာ...”

“ဒီတောလမ်းဆုံးမှာ မဒီချောင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ဒီချောင်းက

အရှေ့နဲ့အနောက်ကိုစီးဆင်းနေတာ၊ အရှေ့ဘက်မှာတော့ လူမျိုးစုရွာ
တွေရှိတယ်၊ အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးနဲ့နီးစပ်ကြတယ်၊ အနောက်ဘက်မှာ
တော့ကျောက်တောင်ကြီးတွေနဲ့တောင်တန်းပဲရှိတယ်”

“ရွာတွေရောမရှိကြဘူးလား”

“ရှိတယ်ဆရာရွာကလေးတွေပေါ့၊ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာကအဝေး

ကြီးပဲ၊ ဒီကိုချောင်းကနေသွားဖို့ကတော့ မလွယ်လှဘူး...၊ ချောင်းရဲ့
အနိမ့်အမြင့်တွေများတယ်၊ ရေတံခွန်တွေရှိတယ်၊ သွားမယ်ဆိုရင်
ဘုန်းလမ်းကပဲသွားကြတာ၊ ဒါတောင်အနည်းဆုံး (၁၀)ရက်ခရီး
လောက်သွားမှရောက်တာ...”

ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူးတို့အတွက် ရွေးချယ်ရခက်သည့်အခြေ

အနေကိုရောက်နေလေသည်။

“ဒီလူနယ်စပ်လမ်းဘက်ကိုတော့ မထွက်နိုင်ဘူး...၊ ဘာလို့

မထွက်နိုင်တော့ဒီလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှာငြိမ်းချမ်းရေးတပ်တွေ

www.burmeseclassic.com

ကတာဝန်ယူထားတာ... ထွက်ခဲ့ရင်လည်း သူတို့ဆီကနေ အကူအညီ
တောင်းလို့ရတယ်၊ အကြောင်းကြားလိုက်ရုံပဲ... ကျုပ်တို့ဦးစားရမှာက
ဒီရောင်းရဲအရှေ့အနောက်ခရီးပဲ... ဇထီးရောင်းကိုဆက်ပြီး သွားမယ်”

“ဆရာ... ဆရာ...”

“ဒီမှာရင်ထိုးပန်းကလေး”

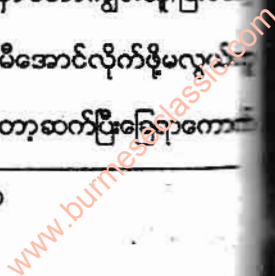
“ဘာများလည်း ဆရာနိုင်သော်”

“ဟင်”

သတို့သမီးရင်ဘတ်တွင် အလှဆင်ထိုးထားသော နှင်းဆီပန်း
ကလေးတစ်ပွင့်... ပန်းအစစ်တော့မဟုတ်... ကတ္တီပါစလေးကို ရွှေအ
ကွပ်ပြီးလုပ်ထားသော နှင်းဆီပန်းကလေးဖြစ်သည်။

“သေရာသွားပြီ ကျုပ်တို့ရွေးချယ်တဲ့လမ်း မှန်တယ်ဆက်ပြီး
လိုက်ကြမယ်၊ မမှောင်ခင်... သဲလွန်စရအောင်တော့ဆက်ပြီးလိုက်ရမှာ”

သတို့သမီးကိုခေါ်ဆောင်သွားသူမှာ တောကျွမ်းသူ၊ ပြီးတော့
သူတို့ထက်အချိန်ပိုရသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် မိအောင်လိုက်ဖို့မလွယ်...
ပေမယ့်နောက်ဆုံးနေရာကိုသိဖို့အတွက်တော့ဆက်ပြီးခြေရာကောက်

ရမှာဖြစ်တယ်။

“ခရီးဆက်ပြီးထွက်ကြမယ်ဟေ့”

ဒုရဲအုပ်နောင်မင်းထူး သူ့ရဲဘော်တွေကိုအမိန့်ပေးလိုက်ပြီး...
သတို့သမီးကျကျနဲ့ခဲသောနှင်းဆီရင်ထိုးကလေးလမ်းစအတိုင်းဆက်
ပြီးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဆရာနောင် ခုဖြစ်စဉ်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုသုံးသပ်လဲ”

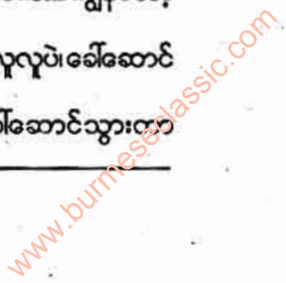
တပ်ကြပ်ကြီးနိုင်သော်မေးသောစကားကို ချက်ချင်းအဖြေ
ပေးသေးပဲ၊ နောင်မင်းထူး ကိစ္စတစ်ခုပေါ်မှာ လေးလေးနက်နက်
စဉ်းစားနေသည်။

“အင်...လူ(၃)ယောက်ပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ စဉ်းစားရမယ့်

အိစ္ဆာပဲဆရာနိုင်သော်”

“လူ(၃)ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ ဆရာနောင်”

“စောနန်းခြူးလူလူခင်ဦးခွန်လုံဇောဒုတိယက... ကျွန်တော့်
နောင်မင်းထူး၊ တတိယလူကတော့ စောနန်းခြူးလူလူပဲ၊ ခေါ်ဆောင်
တဲ့လူဆိုဟာ၊ ငွေကြေးပေါ်မှာ အခြေခံပြီးခေါ်ဆောင်သွားတာ

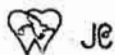
မဟုတ်ပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စပေါ်မှာ အခြေခံပြီးခေါ်ဆောင်သွားတာက ရာခိုင်နှုန်းများတယ်။ နောက်တစ်ခုကိုထည့်ပြီး တွေးရမှာကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ငွေကြေးနဲ့ခိုင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီ အချက်ကတော့ အားနည်းပါတယ်။ ကြေးစားတစ်ယောက် ဆိုရင် တောင် သစ္စာရှိတဲ့ ကြေးစားပဲဖြစ်မယ်။ သူရမယ့်ငွေကြေးကလွဲပြီး တခြားငွေကြေးနဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတာတော့ သေချာတယ်။”

“ဆရာကိုမေးရဦးမယ်... ဦးခွန်လုံဖောဟာ တစ်ချိန်က သူ့ကို တပ်ဖွဲ့တစ်ခုရဲ့ခေါင်းဆောင်ဆို...”

“သူပုန်ဆိုတာကျုပ်တို့အမြင်ပါ။ သူတို့ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ် တော်လှန်ရေးသမားလို့ခံယူထားတာ... အစိုးရနဲ့ငြိမ်းချမ်းရေးယူပြီး အသွင်ပြောင်းသွားပြီလေ”

“ချမ်းသာတာကတော့ ထိတ်ထိတ်ကြပဲ ဆရာ့နောင်မိဘတွေ တန်းတူရည်တူပဲနော်... ဆရာ့နောင်ကိုတော့လေးစားပါတယ်။ တွေ့ဖူးလောက်ချမ်းသာတာတောင် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့တပ်ဖွဲ့ထဲကိုဝင်ခဲ့သေးတာမို့လို့...”

“ဒါကတော့မွေးရာပါစီရန်ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကမိဘချမ်းသာတာ
ဘာ... ကိုယ်နဲ့ထိုက်မှစံစားရတာဗျာ... မိဘတွေဆီကတကယ်ရလိုက်
ခဲ့ပညာအမွေကိုပဲမက်မောတာ”

“ဆရာနောင်ညီကတော့စီးပွားရေးသမားပဲ... ပြီးတော့”

တပ်ကြပ်ကြီးနိုင်သော်စကားမဆက်ဘဲရပ်ထားလိုက်သဖြင့်

“ဆက်ပြောလေဗျာလောင်းကစားလုပ်ငန်းမိန်းမရွပ်ပွေတာ
ဒီပြောမလိုမဟုတ်လား... ကျွန်တော်နဲ့ဒီကောင်ကညီအစ်ကိုအရင်း
သဖြစ်တာပင်ကိုယ်စရိုက်ကျတော့ကွာတယ်၊ စောနန်းခြူးလူလူလို
နားလေးရတာဒီကောင်အတွက်ကံကောင်းတာဗျာ၊ မိဘတွေအရှိန်
ဆီနဲ့ချမ်းသာမှုကြောင့်ရတယ်လို့ပဲမြင်တယ်”

“စောနန်းခြူးလူလူအလှကတော့ဒီနယ်တစ်ခွင်မှာပျိုင်းဘဝ်
ဆန်ဆရာနောင်”

“ဒါကြောင့်ကျွန်တော့်ညီစုလိုပါသွားတာကိုအရှူးတစ်ပိုင်းဖြစ်
တာပေါ့၊ ဆရာနိုင်သော်ရေ...”

ညနေခင်းကိုဖြတ်ကျော်လာသဖြင့်တောကြီးထဲတွင်မှောင်စ

ပြုပြီး ဓာတ်မီးတွေကို အသုံးပြုနေရတော့သည်။

“ဖထီးရေ.. ဆ ပြီးသွားလို့ ကောင်းပါ့မလားဗျ”

“ဆရာရေ.. ရှေ့က ချောက်ကမ်းပါးကို ဆင်းမယ်ဆိုရင် တော့ အန္တရာယ်များမယ်၊ ကျွန်တော့် သဘောကတော့ မနက်မှပဲ ဆင်းစေချင်တယ် ဆရာ”

နောင်မင်းထူး ချောက်ကမ်းပါးအောက်ကို ကြည့်တော့ အမှောင်ထုကလွဲပြီး ဘာမှ မမြင်ရသလို ဆင်းမယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ဘော်တွေ အတွက် အန္တရာယ် မဖြစ်မနေ ကြုံနိုင်သဖြင့်..

“ဒီမှာ ညအိပ်စခန်းချမယ်၊ မနက်အလင်းရောက်မှ ဆက်ပြီး လိုက်မယ်၊ ဆရာနိုင်သော်.. ဆက်သွယ်ရေးဆရာလို့င့်ကို နောက်ကြောင်းသတင်းပို့ခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ချောက်ကမ်းပါးအပေါ်တွင် ညအိပ်စခန်းချဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း သောက်ဖို့အတွက် ပါလုပ်ကိုင်ကြရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်သဲသဲကွဲကွဲတောင်မမြင်ရသလို

တစ်ချက်တစ်ချက်ကျောထဲမှာစိမ့်ပြီးအေးလာသည်။

“မင်းချမ်းနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်...ဘယ်ဝင်ကြွေးကြောင့်ခံနေရသလဲမသိဘူး။

ခြောက်လေးဘာလေးရှာပြီးမီးလေးဖိုပါလား”

“မင်းချမ်းနေတာကို ကြည့်ကောင်းလို့ကြည့်နေတာတော့

တစ်ပါးဘူး။ မီးအလင်းရောင်ကိုပြုလို့မဖြစ်လို့ပါ။ ခဏလောက်တော့

ခံပေးပါ။ မင်းသိပ်ပြီးချမ်းနေရင် ငါ့အကျီကိုထပ်ပြီး ဝတ်ထား။

လိုက်...ရော့...

“မဝတ်ဘူ့...”

“အင်း...မင်းကိုယ်ပေါ်မှာရွှေရည်လောင်းထားတယ်ဆိုတော့
ဘယ်ဝတ်မလဲကွာ၊ ငါကလည်း လူစိတ်မရှိဘူးလို့ထပ်ပြီး စွပ်စွဲမှာစိုးလို့
သာပြောရတာပါ၊ မဝတ်ချင်တာတော့ မင်းသဘောပဲ”

“ရှင်ကျွန်မကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖမ်းလာတာလဲ”

“သမိုင်းကြောင်းတစ်ခုကြောင့်လို့ပဲ သိထားပါ၊ အနစ်
အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မရှင်းချင်သေးဘူး”

ခြူးလူလူချောင်းဘက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လှေကလေးထဲ
စီးကို မှုန်ဝါးဝါးတွေလိုက်ရသည်။

“ကြူ-ကြူ-”

“ကြူ-ကြူ-”

တစ်ဖက်မှ ငှက်အသံမျိုးလေးအသံပြုလိုက်သည်နှင့်
ပြန်ပြီးအသံပြုလိုက်သည်။

“ကြီးကြာနီ”

“ငါတို့ဒီမှာ အိုက်ကော”

“ဟူး...လာသာလာရတယ်၊ မင်းဒီနေရာကိုရောက်ပါ့မလားဆို ပြီးစိတ်ပူနေတာ သွားကြမယ်”

“ကဲ...အမိ သွားကြရအောင်”

ရှေးလူလူ အမှောင်ထဲမှာ လမ်းမလျှောက်တတ်သလိုဖြစ်နေ သဖြင့် လက်ကိုဆွဲပြီးခေါ်လာကာ လှေပေါ်သို့ဆွဲတင်လေသည်။ လှေ ပေါ်ကိုရောက်မှ အအေးဒဏ်က ပိုပြီးကဲလာသလိုဖြစ်ကာ ချမ်းရုံတင် ဓောတုန်ယင်ကာနေတော့သည်။

“မင်းသိပ်ပြီး ဒုက္ခတရားတွေ ကျင့်မနေနဲ့၊ အိုက်ကော... မင်း တိုယ်ပေါ်ကစောင်ကိုပေးလိုက်ကွာ”

ရှေးလူလူ ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်းနိုင်တော့ပါ။ တောင်ကြားတော ကြားရောင်းပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးလိုက်သွားရင် သွေးကြောတွေ သင်ခဲသွားနိုင်သည်။ အိုက်ကော ဆိုသူထံမှစောင်ကြီးကိုချုံ့လိုက်တော့ ဆဲခွေးထွေးသွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဘခန်း : ၂

ချူးလူလူမျက်လုံးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖွင့်ပြီး နေပေမယ့် တစ်ခုလုံး တောထဲမှာ ပြေးလွှားခဲ့ရတဲ့ ပင်ပန်းမှုကြောင့် ကိုယ်လက်တွေ့ကိုက်ခဲပြီး လှေပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး အိပ်ပျော်သွားခဲ့မိတယ်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးဘဝနှင့် သုံးလေးလက်အောင်လိုအပ်ခဲ့ရသော ချူးလူလူ ခုလို ခရီးကြမ်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် မရှိသောကြောင့် နေမကောင်းချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

“ဟီး...အီး...အီး...”

သစ္စာမှုန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဟင်...မင်းကိုယ်တွေပူနေပြီ၊ အိုက်ကော ကမ်းကိုကပ်ကွာ၊
ဆက်ပြီး သွားလို့မရတော့ဘူး”

လေမှာအဆက်မပြတ်တိုက်ခတ်နေသဖြင့် ခြူးလူလူအအေး
အက်ကိုဆက်ပြီး ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။

ခြူးလူလူသူတို့ပြောနေသော စကားတွေကိုပဲ ကြားနေရပြီး
ဆုတ်လုံးမှာ ဘယ်လိုမှ ဖွင့်လို့မရတော့၊ သတိမလစ်ရုံတစ်မယ်ပဲ အား
တိုတင်းထားရသည်။

လှေကလေးကမ်းကိုကပ်သွားပြီး ခြူးလူလူကိုယ်လေးလေထဲ
ဆရာက သွားသလို... ပြီးတော့ ရင်ခွင်တစ်ခုထဲမှာ လိုက်ပါသွားသည်။

ခြူးလူလူ ဘာကိုမှ ရုန်းနိုင်စွမ်းရှိတော့ပါ။ ကြိုးကြာနီဆိုသူ၏
ဆက်ထဲတွင် ကြိုးပြတ်သွားသော ရုပ်သေးရုပ်လေးလို လိုက်ပါသွားရ
တော့သည်။

“အနန်းတဲကို သွားမယ်၊ မင်း ဓာတ်မီးထိုးပြီး ရှေ့က သွား
အိုက်ကော”

ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်ကို တက်ခဲ့ပြီး သိပ်မကြာ တဲအိမ်ကလေး

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“အနန်းဇေ...အနန်း”

“ဟေ့...ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကြီးကြာနီနဲ့အိုက်ကောပါ”

“ဟယ်...ဒီနှစ်ကောင်ဘယ်ကနေလာကြတာလဲ၊ တဲပေါ်တထဲ
ကြ၊ဟင်-ကြီးကြာကောင်လက်ထဲမှာကောင်မလေးပါလား၊ ဒီကောင်
မိန်းမရိုးလာပြန်တူတယ်”

“အနန်းစကားတွေ နောက်မှဆက်ပြီးပြောတော့၊ ဒီမှာ
မကောင်းဖြစ်လာတယ်”

ခြူးလူလူကိုဇာကလေးပေါ်ချပြီးလှဲထားပေးလိုက်သည်။

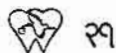
“ဟယ်...ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလားကွယ်”

“အနန်းဆီမှာဘာဆေးရှိလဲ”

“ရှိတယ်...အိုက်ကော... မီးဖိုထဲဝင်ပြီးဇေနွေးကြိုစမ်း၊ ငါ

ရွက်သွားပြီးခူးလိုက်မယ်”

ခြူးလူလူအားတင်းပြီးလှဲနေရာမှထပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“မင်း...လှဲပြီနော်”

“မနေချင်ဘူး။ ရှင်တို့ကျွန်မကို ဘာဆေးတွေတိုက်မလို့လဲ၊ ပေါက်ကရဆေးတွေ မသောက်ဘူးနော်”

“ဒေါက်တာမကြီးကတော့ ခက်နေပြီ၊ ဒီတော့ ဒီတောင်ထဲမှာ ဘယ်ဆရာဝန်ကမှ ဆေးခန်းလာပြီး မဖွင့်ဘူး။ မင်းအင်္ဂလိပ်ဆေးတစ် ခုတည်း ရောဂါကိုပျောက်အောင် ကုနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ တိုင်းရင်း ဆေးတွေနဲ့ သဘာဝဆေးတွေကို အထင်မသေးနဲ့ အမိ”

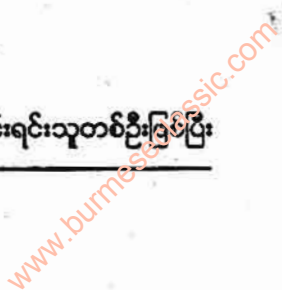
“ကောင်မလေး... အနန်းဆေးရွက်ကို သောက်ကြည့်ပါဦး ကွယ်၊ ခုလိုဖျားတာလောက်ကတော့ ယူပစ်သလိုပျောက်သွားရမယ်”

ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြန်မာဆေးတွေကို သောက်ရမှာ လွန်စွာကြောက်တဲ့သူ၊ ဒါပေမယ့် ခုခံစားနေရသည့် အဖျားကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးမထားချင်၊

“အနန်းရေ... ရေခဲနွေးပြီ”

“ယူနဲ့အိုက်ကော... ဟိုခွက်ထဲမှာထည့်”

အနန်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးမှာ တိုင်းရင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး

အသက် (၅၀) လောက်ရှိမည်။ ရုပ်ရည်မှာ ကရုဏာ ရှိသော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် အနန်းတိုက်သောဆေးကို ယုံကြည်စွာ နှင့်သောက် လိုက်တော့သည်။

“စောင်လေးခြုံထားလိုက်၊ ကောင်မလေး”

ခြူးလူလူ ဖျာချပ်လေးပေါ်မှာ ပြန်ပြီးကွေးနေလိုက်သည်။

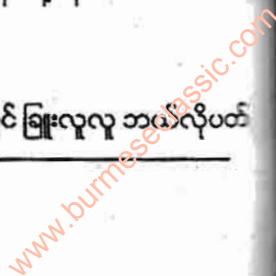
“ကြိုးကြာကောင်၊ နင်ခုခေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးက ငါတို့ တောင်တန်းဒေသက သူမဟုတ်ဘူးနော်၊ နင်ဘာတွေလုပ်လာတာလဲ ပြောစမ်း”

“အနန်းရယ်... နောက်မှ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြမယ်နော်၊ အနန်းကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား၊ မဟုတ်တာ တစ်ခုမှ မလုပ် ပါဘူး၊ သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ရတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်း တစ်ခုကြောင့်ပါ”

“ကြိုးကြာကောင်... အနန်းတစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်ကွယ်၊ မီးတွေကို ခေါင်းပေါ်မတင်နဲ့၊ ခြေနဲ့လည်း မနင်းနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အနန်း”

ကြိုးကြာနီ၏ သမိုင်းကြောင်း ထဲတွင် ခြူးလူလူ ဘယ်လိုပတ်

သက်နေသလဲဆိုတာကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ကြီးကြာနီသည်
လူဆိုးတစ်ယောက်တော့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရလုပ်ခဲ့သောကိစ္စမှာ
လူကောင်းတစ်ယောက်၏လုပ်ရပ်တော့မဟုတ်။

“ဟင်...”

ခြူးလူလူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေမှာ ရေချိုးထားသလားမှတ်
ရတယ်။ ရွဲနှစ်နေတော့သည်။

“ကောင်မလေး၊ ချွေးတွေအရမ်းထွက်နေပြီ။ အဝတ်အစားလဲ
နဲ့အပိုပါလား။”

“မပါဘူး အနန်း။”

“နင်တို့ (၂)ယောက်တဲအောက်ကိုဆင်းကြ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခြူးလူလူ ဝတ်ဆင်ထားသော သတို့သမီးဝတ်စုံကြီးကို ချွတ်
လိုက်ရတော့မှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားတော့သည်။

အနန်းသူ့ထဘီနှင့်အင်္ကျီတွေကို ဝင်ဆင်ပေးပြီးမှ

“ဟိုနှစ်ကောင်တက်လို့ရပြီ။ ကောင်မလေး ဘယ်လိုနေသေး

လဲကွဲ့”

“သက်သာပါတယ်အနန်း”

တိုင်းရင်းသူဝတ်စုံနှင့်ကျွန်မကိုကြီးကြာနီကြည့်ပြီးပြုံးရောင်
သန်းနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“နင်တို့ခရီးဆက်ဦးမှာလား”

“မနက်မှပဲဆက်တော့မယ်အနန်း၊ ဒီညတော့ဒီမှာပဲအိပ်မယ်”

“ကြီးကြာကောင်...နင်တို့သွားမယ့်ခရီးနဲ့ဒီကောင်မလေးနဲ့
မကိုက်ညီဘူးနော်”

“မကိုက်ညီလည်းခေါ်သွားရမှာပဲအနန်းရေ..”

“ရှင်..ကျွန်မကိုဘယ်ထိဒုက္ခပေးဦးမှာလဲ”

“ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ခင်
အတွက် သိပ်ကိုအရေးပါနေတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ခေါ်လာ
တာပါ”

“အနန်း သမီးကိုတယ်ပါ၊ သူ့အတင်းအဓမ္မခေါ်လာတာ”

“ကြီးကြာနီ...နင်အဖမ်းခံရမယ့်အလုပ်တွေကိုလုပ်လား”

ဘယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အနန်းရယ်၊ ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်
ခဲ့ရသလဲဆိုတာကို မပြောပြချင်ပါဘူး”

“မင်းလက်ထဲက ကောင်မလေးကို ငါခေါ်လို့ မရဘူးဆိုတာ
အဲဒီတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြိုးကြာကောင်... ဘုရားသခင်မကြိုက်တဲ့
အကျင့်ဆိုးတွေနဲ့ မမှားစေနဲ့နော်”

“သူ့ဘက်က နူးနူးညံ့ညံ့ရှိနေသရွေ့တော့ ကျွန်တော် မကြမ်း
ဘမ်းပါဘူး”

“ဘာ... ရှင့်စိတ်ကြိုက် ကျွန်မက လိုက်လျောပေးရမယ်ပေါ့”

“ငါ့စကားက မင်းထင်သလောက် မကျယ်ပြန့်ဘူးအမိ၊ ငါဆိုလို
အဲဒီအဓိပ္ပာယ်လေးက ကျဉ်းမြောင်းတယ်၊ မင်းကောင်းကောင်းမွန်
မွန်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျွန်မကို ခုနေ ပြန်ခိုင်းရင်တောင် မပြန်တတ်ဘူး၊ ရှင့်လက်
ထဲက ထွက်ပြေးမှာတော့ တွေးပြီးကြောက်မနေနဲ့”

“ကြိုးကြာကောင် နင် ကလေးတွေကိစ္စရော ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့

လဲ”

“အိုက်ကောနဲ့လွဲခဲ့ပါတယ်”

“အိုက်ကောကလိုက်ပို့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အနန်း၊ ကြီးကြာနီမရှိရင်ကလေးတွေကိုကျွန်တော်
ပဲတာဝန်ယူရမယ်လေ”

“ငါမေးမယ်... ကြီးကြာကောင်.. ငါ့ကိုယုံကြည်မှုပြော၊ နင်တို့
ကောင်မလေးကိုဘယ်ထိခေါ်သွားမှာလဲ”

“ဂနီတောင်..”

“ဟယ်.. ဒီကနေ တော်တော်ကိုသွားရမှာ၊ ပြီးတော့ ကြီးကြာ
ကောင်၊ နင်တို့ရေလမ်းကမသွားကြနဲ့၊ ကောင်မလေးအတွက်အန္တရာယ်
ကြီးတယ်၊ နင်ကောင်မလေးကိုသေစေတဲ့အထိ တွေးထားလား”

“ဟာ.. မတွေးထားပါဘူးအနန်း”

“အေး.. ဒါဆိုရင် တောင်ပေါ်လမ်းကနေပဲ သွားကြ၊ ရက်ကြာ
တာကလွဲပြီးအန္တရာယ်ကင်းတယ်”

“ကြီးကြာနီ.. အနန်းပြောတဲ့အစီအစဉ်ကောင်တယ်၊ ငါ

လည်း ဒီကနေ လှည့်ပြီး ပြန်လို့ရတာပေါ့”

“အင်းလေ... ဒီလိုပဲသွားကြမယ်”

“သွားမယ်ဆိုရင် ကောင်မလေးကို ခုလိုပုံစံနဲ့ ခေါ်သွားလို့မရဘူး။ သူ့ခြေထောက်လေးတွေ လက်ကလေးတွေက နုနုဖပ်ဖပ် လေးတွေကွယ်... အာယုဆီက မြင်းကိုယူသွား”

“အာယုက သူ့မြင်းကိုပေးပါ့မလား အနန်းရဲ့”

“အိုက်ကောတောင်းရင်တော့ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ကြီးကြာနီအောင်းရင်ပေးမှာ၊ မင်းတို့ဘာစားခဲ့ကြသေးလဲ”

“ဘာမှမစားခဲ့ကြဘူး အနန်း”

“ကြီးကြာကောင်... နင်ကတော့ ကောင်မလေးကို အစာငတ်အားနေပြီလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး အနန်းရယ်၊ ကျွေးစရာမရှိလို့ပါ”

“အိုက်ကော... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ဦး၊ အိုမာတို့ဆီမှာ ကောက်ညှင်းမုန့်ယူဦးမယ်”

အနန်းနှင့်အိုက်ကော တို့ထွက်သွားပြီး နှစ်ယောက်တည်း

www.burmeseclassic.com

ကျန် ခဲပေမယ့် စကားမဆိုဖြစ်ခဲ့ကြ၊ ရှေးလူလူ ရှေ့တည့်တည့်ဝါးလုံး
တိုင်ကိုမှီလျက်၊ ကြိုးကြာနီအပြင်ကိုငေးနေသည်။

“ရှင်တစ်သက်လုံးခေါ်ထားမယ့်သဘောလား”

“မင်းကလည်းတစ်သက်လုံးနေမှာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ရှင်ခုလိုခေါ်လာတာနဲ့ရှင်နောက်ကိုဘယ်သူမှမလိုက်တော့
ဘူးလို့ထင်နေလား”

“မင်းခင်ပွန်းကြီး သူ့ဖနီးချောလေးကို မြေလှန်ပြီးရှာမှာပါ၊ ပြီး
တော့မင်းဖခင်ကြီးက တောတွေတောင်တွေကိုဖြိုပြီး တွေ့အောင်ရှာ
မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

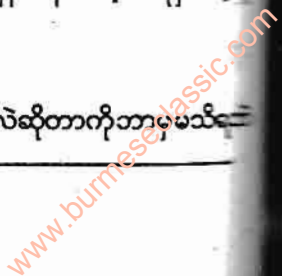
“ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာရန်ကြွေးမရှိဘူးထင်ပါတယ်”

“မင်းနဲ့ငါက ခုမှတွေ့ဘူးကြတဲ့သူတွေပဲ”

“ရှင်ဘာကြောင့်ကျွန်မကိုဖမ်းလာတာလဲ”

“မင်းသိချင်တဲ့စကားတွေကို သိချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့
တော့ မသိချင်နဲ့ဦးကွာ”

“ကိုယ်ဘာကြောင့်အဖမ်းခံရတာလဲဆိုတာကိုဘာမှမသိရဘူး”

အလှရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးထင်တယ်”

“ငါပြောပြီးပြီပဲကွာ၊ အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့”

အနန်းနှင့်အိုက်ကော... ကောက်ညှင်းမုန့်တွေနဲ့ပြန်ပြီးရောက်

အသဖြင့် စကားဆက်ပြီးမပြောတော့ဘဲ...

“ကောင်မလေး စားကွဲ၊ ဒီလိုဒေသကိုရောက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်

ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်ကလေးစားသွား...”

“ဟုတ်...”

ရူးလူလူ ဆာလောင်နေခြင်းကြောင့် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်

ဘဲ စားလိုက်၏။ စေတနာကြောင့်ပဲလားမသိ၊ တကယ့်ကို စား

ဆင်းသော ကောက်ညှင်းမုန့်ကလေးဖြစ်သည်။

ချောင်းကမ်းနံဘေးတွင် ဒုတိယမြောက်ရင်ထိုးနှင်းဆီမှင့်
လေးကိုထပ်ပြီးတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဒီချောင်းအတိုင်းသွားတာလား၊ တစ်ဖက်ကိုကူးတာလား
တာတော့ စဉ်းစားရမယ်၊ ဇထီး..ဟိုဘက်တောအခြေအနေ ဘယ်
လဲ”

“ဆရာ...ဒီတောကနွံတောကြီးဘယ်သူမှသွားလို့မရဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဒါဆို သူတို့ချောင်းအတိုင်းသွားကြမှာပေါ့”

နောင်မင်းထူး ချောင်းအရှေ့ဘက် အနောက်ဘက်ကိုကြည့်

“အရှေ့ဘက်ဆို ကျေးရွာတွေ၊ ပြည်သူ့စစ်တွေ၊ ပြိုနဲ့လည်းနီး

နီးနီးအရှေ့ဘက်ကိုခေါ်သွားမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ အနောက်ဘက်က

အနောက်ဘက်ကိုခေါ်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဖထီးဒီနားမှာရွာလေး

ရွာလေးမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်ဆရာ... အတော့်ကိုဝေးတယ်။ ဆရာဘာလုပ်ချင်လို့

“သူတို့နောက်ကိုဆက်ပြီးလိုက်ဖို့ လေ့လိုတယ်။ အဲဒီရွာကို

ရင်လှေရနိုင်ပါ့မလား”

“ရနိုင်တယ်ဆရာ၊ ဒီရွာက ချောင်းထဲမှာလုပ်ကိုင်စားသောက်

သူတွေများတယ်”

“ဖထီး... မင်းနဲ့ငါ သွားမယ်၊ ရဲဘော် (၂) ယောက်ပဲလိုက်ဖို့ ဆရာ

၄၈ ခန္ဓာဝင်္ဂီ

နိုင်သော်တို့ကဒီကပဲစောင့်နေကြပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“သွားကြရအောင်ဇထီး”

ချောင်းကမ်းဘေးလေးအတိုင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာတွင်ချောင်းလက်တက်ရိုးမဲတွက်ကြံ့တွေ့ရသဖြင့်ရေထဲဖြင့်ကူးခဲ့ရပြန်၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်သွားမှရွာလေး၏တံဖက်ကမ်းကိုရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဟိုမှာလှေတစ်စီးဆိုက်ထားတယ်၊ လူတော့မတွေ့ဘူး”

ချောင်းကမ်းနံဘေးတွင်လှေတစ်စီးတွေ့လိုက်ရပြီးလူကတော့မတွေ့သဖြင့်

“ဇထီး...နောက်မှရှင်းပြမယ်ကွာ၊ ဒီလှေနဲ့ရွာဘက်ကိုကူးပိုင်ရှင်မတွေ့သောလှေပေါ်သို့တက်ပြီးကူးမည်အပြု

“ကျွန်မတို့ကိုကယ်ပါဦး”

“ဟင်..ဟာ”

တောထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးပြေးထွက်လာသည်ကို

www.burmeseclassic.com

လိုက် ရသဖြင့် နောင်မင်းထူး သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး အသင့်ပြင်ထား
လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မိန်းကလေး”

“ကျွန်မကို ပဒီမတရားကြံစည်နေတယ်၊ ဟို...ဟိုမှာ..”

“ဟာ..”

နောင်မင်းထူးတို့ကိုတွေ့သွားပြီး ပဒီတောထဲကိုပြန်ပြီး ဝင်ပြေး

န်ပြင်လိုက်သဖြင့်

“ဒိုင်း...”

“ကြောက်...ပါပြီ...မပစ်ပါနဲ့ဆရာ”

သေနတ်နှင့်လှမ်းပြီး လှန်လိုက်တာကို ပဒီကြောက်သွားပြီး မြေ

ပြင်တွင် ဝပ်နေသည်။

“ရဲဘော်တင်ကို သွားပြီး ခေါ်ခို”

ပဒီကို ရဲဘော်တင်ကို အနားသို့ ခေါ်လာသည်။

“မင်း ဒီမိန်းကလေးကို မကောင်းကြံတာဆို”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး။ သူ...သူနဲ့ ကျွန်တော်က ရုတ်သူတွေပါ ဆရာ”

“သူဟုတ်တာပြောတာပါ။ ကျွန်မထင်းခွေလာတာကိုနောင်
ကလိုက်လာပြီးမကောင်းကြံတာပါ။ သူနဲ့ကျွန်မဘာမှမပတ်သက်ဘူး
ဆိုတာရွာကလူတွေကိုမေးကြည့်ပါ”

“ခေါ်ခဲ့ကွာ၊ ရွာရောက်မှဆက်ပြီးရှင်းမယ်”

လှေပေါ်ကိုတင်ပြီး ရွာဘက်ကိုကူးလာခဲ့သည်။ ရွာကိုရောက်
တော့ ပဒီမှာ ရွာလူကြီးသားဖြစ်နေသည်။ မိန်းကလေးမှာ မိဘနှစ်ယောက်
မရှိ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

“ခေါင်ရမ်း...နှင့်နဲ့ငါ့သား ရျစ်သူတွေဖြစ်နေတာကြာပြီ
ဘာခုမှနှင်ပြောင်ငြင်းတာလဲ”

“ကျွန်မ...သူနဲ့ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“နှင်...နော်...”

“ဒီမှာရွာလူကြီး၊ မိန်းကလေးသက်ကမဟုတ်ဘူးပြောနေ
ကို အတင်းဟုတ်ကပယ်လို့ပြောခိုင်းမနေပါနဲ့”

နောင်မင်းထူးအခြေအနေကိုသဘောမပါကလိုက်သွား
လူကြီးအရှိန်အဝါနှင့်သားဖြစ်သူကို ကာကွယ်ပို့ကြိုးစားနေကြ

သည်။

“ကျုပ်တို့က တာဝန်တစ်ခုနဲ့ခရီးဆက်စရာရှိသေးတော့
ခင်ဗျားသားကံစွဲကိုအရေးယူဖို့အချိန်မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသား
ဘိုခင်ဗျားတာဝန်ယူပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ယူပါတယ်ဆရာ...”

“ကျုပ်တို့အတွက်လှေ(၂)စီးစီစဉ်ပေးနိုင်မလား”

“စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ လှေတွေချောင်းထဲ

ခင်းဖမ်းသွားနေတော့ ဆရာတို့စောင့်ပေးပါ”

“ဘယ်လောက်စောင့်ပေးရမှာလဲ”

“နောက်သုံးနာရီလောက်ဆိုပြန်ပြီးဝင်ကြပါပြီ”

“ကောင်းပြီစောင့်ကြတာပေါ့”

နောင်မင်းတူးတို့ သတို့သမီးခေါ်ဆောင်သွားသူနောက်သို့

ဆက်သွယ်အချိန်တွေ နှောင့်နှေးပြီးတစ်ဖက်ကို အခွင့်အရေးပေးနေ

သလိုဖြစ်နေသည်။

“ညီမအိမ်ကဘယ်မှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ရွာအလယ်လောက်မှာပါ။ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါလားအစ်ကို”

“အင်းလေ...စောင့်နေရမှာနဲ့အတူတူမင်းအိမ်ကိုအလည်သဘော
လိုက်တာပေါ့”

အမှန်တကယ်နောင်မင်းထူးလူကြီးအိမ်မှာဆက်ပြီးမနေဘဲ
သောကြောင့်လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းနာမည်ကခေါင်ရမ်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို”

“မမလေးဆရာမရောက်သေးဘူးလား”

“ကိုလူ့ရေမင်းတို့ဆရာပြန်မရောက်သေးဘူး”

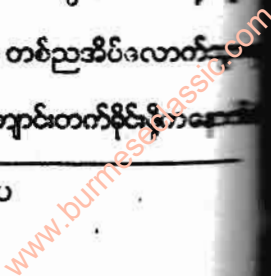
လမ်းတွင်ကလေးငယ်တစ်ဦးကလှမ်းပြီးမေးသည်ကိုဖြေရန်

“အစ်ကိုကရွာကကလေးတွေကိုစာသင်ပေးတယ်”

“ဪ”

“ဒီလိုမှစာသင်ပေးရင်ရွာကကလေးတွေကစာတတ်မိမှာပေါ့”

ဘူးအစ်ကို ကျောင်းသွားတက်ဖို့ဆိုတာ တစ်ညအိပ်လောက်
ရောက်တာလေ။ ရွာကကလေးတွေကိုကျောင်းတက်နိုင်ဖို့ကပေး

ကောင်းတဲ့သူတွေပဲ၊ ဟိုမှာကျောင်းထားနိုင်တာ၊ ရောင်းထဲကငါးရမှ
ထမင်းနပ်မှန်တဲ့သူတွေရဲ့ သားသမီးတွေကတော့ ကျောင်းနေဖို့ကို
စဉ်းစားလို့တောင်မရဘူး”

“ခေါင်ရမ်းအစ်ကိုက ဘယ်နှစ်တန်းထိပြလဲ၊ စာတတ်ရုံသက်
သက်လား”

“(၈)တန်းပညာရေးထိတော့သင်ပေးတယ်၊ မြို့ဘက်မှာဆက်
ပြီးကျောင်းတက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုမှာအရည်အချင်းစစ်စာမေးပွဲ
ဆိုဖြေပြီးအောင်ရင် အစိုးရကျောင်းက ကျောင်းနေခွင့်ပေးပါတယ်”

“အင်း...ဒါဆိုရင် မဆိုးလှဘူးပဲ”

“ဟိုမှာကလေးတွေစာသင်တဲ့ကျောင်းလေအစ်ကို”

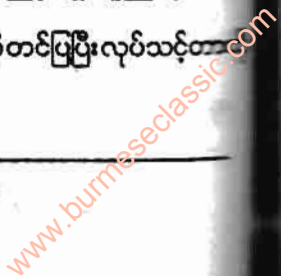
နေနိုးဝါးထရံကာလေးနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးဆောက်ထား
ဆာကျောင်းလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရွာလူကြီးကခွင့်မပြဘူးအစ်ကို၊ ဒါနဲ့အစ်ကိုတို့မြို့ကိုတက်ပြီး
သတ်ဆိုင်ရာကိုအသနားမဲပြီး ကလေးတွေအတွက် မေတ္တာရပ်ခံတော့
ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့တာပါ”

“ရွာလူကြီးကဘာလို့ခွင့်မပြုရတာလဲ”

“သူ့ထက်ရွာသားတွေ အစ်ကိုအပေါ်မှာ ကြည်ညိုလေးစားတာကိုမလိုလားဘူးလေ၊ ရွာမှာလည်း အစ်ကိုနဲ့ကရန်သူတွေလိုပဲ။ ကျွန်မအစ်ကိုက လမ်းမှန်အတိုင်းလျှောက်နေတော့ ရွာလူကြီးမပြောဝံ့ဘဲ အမှားကွက်ကို ရောင်းနေတာပဲ။ သူ့သားပဒီကတော့ သူ့အဖေအရှိန်အဝါနဲ့ ထင်တိုင်းကြဲနေတာပဲ အစ်ကိုရယ်။ ပဒီဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သူ့ဩဇာအာဏာနဲ့တစ်မျိုး၊ ငွေနဲ့တစ်မျိုးငြိမ်းခြောက်ထားခဲ့တာလေ... ဒီစကားတွေကို ကျွန်မကမုန်းတီးစိတ်မပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာကလူတွေကိုမေးကြည့်ပါ...”

ခေါင်းရမ်းဆီမှ ရွာလူကြီးဦးဆက်ခမ်းရဲ့ မတရားမှုတွေကို စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒီကစွကိုဖြေရှင်းဖို့ သူ့အချိန်မရှိသလို သူ့နယ်မြေမဟုတ်ခြင်းကြောင့် သူ့သဘောဆန္ဒနှင့် ကိုင်လို့မရ... ဒါပေမယ့် သူ့တာဝန်ပြီးဆုံးသည်နှင့် ရွာလူကြီးရဲ့ မတရားအုပ်ချုပ်မှုကိုတော့ အထက်လူကြီးတွေကို တင်ပြပြီး လုပ်သင့်တာ လုပ်မယ်လို့ တွေးလိုက်သည်။

“ခေါင်ရမ်းအစ်ကိုက ခရီးသွားနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မြို့ဘက်ကိုတက်သွားတယ်”

ခေါင်ရမ်းသူနေထိုင်သည့်အိမ်ကလေးရောက်တော့နောင်မင်းထူး
တို့တစ်တွေကို အကြမ်းနှင့်စဉ်ခံသည်ကိုသောက်ရင်းလေ့တောင့်နေ
ကြသည်။

“ဆရာနောင်... ဆရာနောင်”

“ရဲဘော်တင်ကိုဘာလဲဟေ့”

“ရွာကူးတို့ဆိပ်မှာ တပ်ဖွဲ့မော်တော်လေးတစ်စင်းနဲ့နယ်မြေခံ
ဆင်ဖွဲ့ဝင်တွေရောက်နေတယ်”

“ဟေ့ ဒါဆိုအတော်ပဲကွာ ခေါင်ရမ်းအစ်ကိုတို့သွားလိုက်ဦး
ဆယ်နောက်မှပဲလာခဲ့ဦးမယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်ရမ်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကူးတို့ဆိပ်ကိုထွက်လာရာ-

“ဟာ...နောင်မင်းထူး”

“ကျော်ဖံကို...”

နောင်မင်းထူးနှင့် သင်တန်းအပတ်စဉ်အတူတက်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းဒီမှာတာဝန်ကျနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနှစ်မှပြောင်းလာတာ၊ မင်းတို့တပ်ဖွဲ့တွေရောင့်နေတာကိုသတင်းဝင်တာနဲ့ထွက်လာတာ၊ တရားခံကိုခြေရာခံမိပြီလား”

“ခြေရာတော့တွေ့ထားပြီးပါပြီ၊ ဆက်ပြီးလိုက်ဖို့ပဲရှိတယ် တည်နေရာပစ်မှတ်တော့မသေချာသေးဘူး”

“ငါဘယ်လိုပူးပေါင်းရမလဲနောင်မင်းထူး”

“တရားခံဟာ တစ်ယောက်တည်းဆိုပေမယ့်နောက်ပိုင်းအားကိုသေသေချာချာတော့မသိရသေးဘူး၊ မင်းမော်တော်နဲ့ရွာစက်လှတွေနဲ့ပေါင်းပြီးလိုက်ရမှာပဲကွာ”

“တရားခံဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာရောသိပြီးပြီလား”

“မသိရသေးဘူးကျော်ခံ၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်းမသိရပါဘူး”

“ငါတို့အချိန်မီလိုက်ကြရအောင်”

“မင်းမော်တော်က လူအင်အားဘယ်လောက်ဆန့်လဲ”

“(၁၀)ယောက်တော့ရတယ်”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ မင်းရဲဘော်သုံးဦးလောက်ကိုဒီမှာထားခဲ့ပြီး။

မင်းနဲ့ရဲဘော်(၃)ဦးလောက်ပဲလိုက်ခဲ့...”

“ကောင်းပြီလေ”

ကျော်ခံသူရဲဘော်တွေကိုမှာစရာရှိသည်များကိုမှာပြီးမော်တော်

လေးဖြင့်ထွက်လာကြသည်။

● ♡ ●

“မင်းကို ဒီရွာက လူကြီးအကြောင်း ပြောရဦးမယ်”

နောင်မင်းထူး ရွာလူကြီးဦးဆက်ခမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောပြ
လိုက်သည်။

“ငါလည်း ကြားသင့်သလောက် တော့ကြားတယ်၊ နောင်မင်းထူး
သူ့သားပဒီဆိုတဲ့ ကောင် သူပုန်အဖွဲ့တွေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိနေတာ
ကို သတင်းတော့ရထားတယ်၊ ဒီအတွက် သက်သေခိုင်လုံအောင်
တော့ စုံစမ်းနေတယ်”

မော်ဘော်လေးမှာ ရောင်းရိုးအတိုင်း မောင်းလာပြီး ငါ့ပုံကြီး

သစ္စာမွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ဤနိုင်သော်တို့ နေရာကိုရောက်တော့မှ အားလုံးကိုခေါ်တင်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့၏။

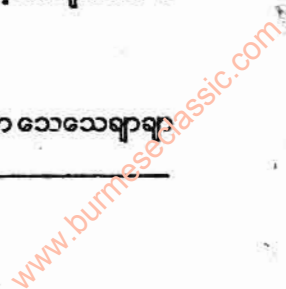
“တရားခံဟာ သတို့သမီးကို ဒီအထိခေါ်ဆောင်ခဲ့တဲ့အနေအထားကိုကြည့်ရင် လူပုဂ္ဂိုလ်ရေးပေါ်မှာ အဓိကကျနေမလား”

“နာကြည်းချက်တစ်ခုကြောင့် ကလဲ့စားချေတာမဟုတ်ရင် ငါ့ဦးခေါင်းကို ဖျက်စီးတဲ့သဘောပဲကွ”

“မင်းညီတော်မောင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်မှုမဟုတ်ရင် သတို့သမီးဖခင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေမှာ သေချာတယ်။ ငါဘာလို့ပြောရလဲဆိုရင် သတို့သမီးဖခင် ဦးစွန်လျှံဇောဟာ တစ်ချိန်က သေနတ်ခပ်လက်နဲ့ ရက်စက်မှုသရဖူဆောင်းခဲ့သူကွ...။ သူပေါ်မှာ မကျေနပ်ကြတဲ့သူတွေ၊ နာကြည်းခဲ့ကြတဲ့သူတွေရဲ့ လက်တုံ့ပြန်မှုလည်း ဖြစ်နိုင်သယ်”

“မင်းပြောတဲ့ (၂) ချက်ထဲက တစ်ချက်ကတော့ သေချာလောက်သယ်၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ တွေးထားတာ”

“ငါတို့ တွေးထားသလို ဖြစ်ခဲ့ရင် တရားခံဟာ သေသေချာချာ”

ပြင်ဆင်ပြီးမှ အကွက်ချပြီးလုပ်ခဲ့တာ သေချာနေပြီ... ငါတို့သူ့နောက်
ကိုမိဖိုကတော့ မလွယ်ဘူး... ဟူး..."

သက်ပြင်းကိုယ်စီ မှတ်ထုတ်လိုက်ရတော့သည်။

"ရှေ့မှာလှေတစ်စီးပါလား"

"တားလိုက်ရမလားဆရာ"

"အေးတားလိုက်၊ သဲလွန်စလေးရလို့ရငြား မေးကြည့်ရ
တာပေါ့"

မော်တော်ထိပ်မှရဲဘော်လေးမှာလာနေသောလှေကိုလှမ်းတာ
လိုက်ကာဘေးချင်းယှဉ်ပြီးကပ်လိုက်သည်။

"ဘာကိစ္စများလည်းဆရာ"

"မင်းဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

"ကုလူးရွာဘက်ကပါ၊ အဒေါ်တစ်ယောက်နေမကောင်း
သွားပြီးကြည့်တာပါ"

"မင်းဘယ်ရွာကလည်း"

"တံငါစုရွာကပါ... ဆရာ"

“မင်းလမ်းမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ကို တွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တယ် ဆရာ ကူးရိုးချောင်းဘက်ကို လှေတစ်စင်းနဲ့ သွား

ကြတယ်၊ မိန်းကလေးက သတို့သမီးဝတ်စုံနဲ့”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်အချိန်က တွေ့တာလဲ”

“တွေ့လိုက်တာ သိပ်ပြီး မကြာသေးဘူး ဆရာ”

“ကျေးဇူးပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး... အေး...”

“ဖထီး ကူးရိုးချောင်းအခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ဆရာ ဒီချောင်းက ရေတိမ်ချောင်းနော်၊ သားကောင်ကြီးတွေ

လည်း”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်ပဲရှိရှိ လိုက်ကြမှာပဲကွာ”

နောင်မင်းထူးတို့ ဆက်ရသည့် ကူးရိုးချောင်းဆီသို့ ဆက်လက်

ထွက်ခွာလာရင်း-

“ဟာ...ဟိုလူ...မည်ကိုမေးဖို့သတိလစ်သွားတယ်...ကျော်ခံ”

“ဘာလဲနောင်မင်းထူး”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာစောစောကလူရဲ့စကားကိုသံသယဖြစ်မိတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“တရားခံဟာငါတို့နဲ့ဆိုအချိန်ကွာမယ်ဆိုရင် ()နား”

ကျော်လောက်မကကွာနေတယ်...၊ ခဏနေဦးဖထီး...၊ ကူးရိုးချောင်းကဘယ်လောက်ဝေးသေးလဲ”

“နောက်တစ်နာရီလောက်ဆိုရောက်ပြီ”

“ဒါဟာအဓိကကျဆုံးလွှဲချော်မှုပဲ”

“အင်း မင်းခန့်မှန်းတာဖြစ်နိုင်တယ်...၊ လမ်းလွဲပြီးပြောသ...”

ဖြစ်နေပြီ...၊ ကလူးရွာနဲ့ကူးရိုးချောင်းကဝေးလား”

“သိပ်တော့မဝေးဘူးဆရာ”

“ဒီကနေသွားရင် ကလူးရွာကိုအရင်ရောက်တာလား”

ချောင်းကိုအရင်ရောက်တာလား”

“ကလူးရွာကိုအရင်ရောက်တာဆရာ”

“ဟာ...သေချာသွားပြီ...၊ ငါတို့ကိုလမ်းလွှဲလိုက်တာ...၊

စာစောကလေးဟာ တရားခံနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ လှေဖြစ်နိုင်တယ်၊

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လှေကားပေါ်မှာရှိတဲ့ အိမ်ကောင်ကမ်းတစ်ခုခုကိုကပ်

ပြီးလစ်လောက်ပြီ”

“ဒီကောင်ပုံစံအရဆိုရင် တရားခံကို ပြန်ပြန်လာတဲ့သဘော

နဲ့ကလူးရွာကိုဝင်ကြရင်ကောင်းမယ်”

“ကူးရိုးချောင်းကိုမသွားတော့ဘူးလား ဆရာနောင်”

“မသွားတော့ဘူးဆရာနိုင်သော်၊ ကလူးရွာကိုကပ်မယ်ဇာတီး

အဲဒီတွေ့တာနဲ့ကပ်ခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတွေ့တာမြန်လို့ကူးရိုးချောင်းကို

တစ်ပြေး မြွေတွေနဲ့ နပန်းသတ်ရမယ့်ကိန်းပဲ... ကူးရိုးချောင်းကို

တော့မရောက်ဖူးဘူးသတင်းတွေကြားဘူးတယ်၊ မြွေတွေပေါ

ဆိုဟုတ်လားဇာတီး”

၆၄ ဇွဲဘာဝေ

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ကျွန်တော်တို့မှဆိုးတွေတောင် မသွားရဲ
ကြဘူး၊ သွားရင်လည်း အုပ်စကောင်းမှ သွားကြတာ၊ သားကောင်တွေ
တော့အရမ်းပေါတယ်...”

နောင်မင်းထူးတို့ကိုမြွေစာကျွေးလိုက်သလိုပင်...။

ခေစန္ဒိး ၊ ၃ ၊

တောင်တန်းကုန်းပြင်လမ်းပေါ်တွင်မြင်းတစ်စီးနှင့်လူ(၂)ယောက်
 ကြီးကြာနီနှင့်စောနန်းချွေးလူလူတို့ပင်၊ တောင်တန်းဒေသများတွင်
 နေရာသီညဘက်တွင်အေးသလောက်နေ့ဘက်တွင် နေပူရှိန်ပြင်းလှ
 သည်၊ ပြီးတော့ ဖြတ်ကျော်လာသောနေရာက ပင်လယ်ပြင်ကြီးလို
 သံပင်သစ်ရိပ်က ရှားပါးလှသည်၊ ကျောက်တောင် ကျောက်ဆောင်
 တို့တွေလောက်သာရှိသည်၊ မြင်းပေါ်ရှိလူနှစ်ယောက်မှာ နေပူဒက်
 ခြင်္သေ့စေးများတောင် ကျနေလေပြီ။

“ဒီနေပူထဲဆက်ပြီးသွားနေရင် မသာပေါ်မယ်..”

ချိုးလူလူ နေပူဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရင်း ဒေါသတွေထွက်
နေတော့၏။

“ဒီနေရာမှာ နားဖို့အရိပ်ကောင်းကောင်းမရှိသေးဘူး။ သည်း
ပြီးနေလိုက်ပါဦး”

“ရှင့်ကို သည်းခံချင်လို့ သည်းခံနေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖြစ်
ရင် အရှင်လတ်လတ်ကို ဝါးစားချင်တာ”

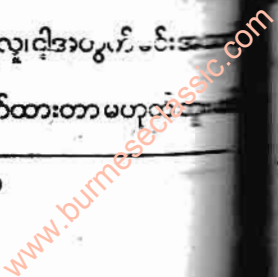
“ဘီလူးစိတ်များပေါက်သွားပြီလား...ဟား...ဟား...ဟား”

“ရှင်မရယ်နဲ့နော်”

“ဘယ်နယ်ကြောင့် ရယ်တာကို ပိတ်ပင်နေရတာလဲ
မရယ်နဲ့ဆိုမရယ်တော့ပါဘူး”

“ကျွန်မ ဒီနေပူဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဖြစ်ရင်ရာဖြစ်၊ တွေ
ခုန်ဆင်းပြီး အသေခံတော့မယ်၊ ရှင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ ခု ဇာတ်
တာကိုလွှတ်နော်”

“မင်းသေလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ချိုးလူလူ၊ ငါ့အပွား...မင်း
ရှင်ပေးရဦးမယ်၊ မင်းကို တဏှာစိတ်နဲ့ဇက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

ခန့်ဆင်းမှာကိုတားမြစ်ထားတာ”

“ရှင်ဇက်ထားတာကိုလွှတ်လိုက်၊ ကျွန်မ ခန့်မဆင်းဘူး”

“မင်းစကားကို မယုံချင်ဘူး”

“ရှင်ယုံတာ၊ မယုံတာကို ဘေးမှာထား၊ အသက်ရှူကျပ်နေပြီ၊

အပူတာကတစ်မျိုး၊ ရှင်ဇက်ထားလို့ အသက်ရှူကျပ်တာက တစ်မျိုးနဲ့

အပြည်ကို ရောက်နေတာထက် ဆိုးနေပြီရှင်...”

“ဒီလောက်ဆို အဆင်ပြေလား”

ဇက်ထားသောလက်ကို လျော့ပေးလိုက်သည်။

“ကြောက်တတ်ရင် မျက်လုံးမှိတ်ပြီး သာ လိုက်ခဲ့တော့၊ တောင်

တာနေ ဒုန်းစိုင်းပြီး ဆင်းရဲမှာ”

“အို...အမေ...”

တောင်အောက်ခြေကိုလှမ်း ကြည့်ပြီး ခြူးလူလူ မျက်လုံးမှိတ်

တာကြီး ကြာနီကိုပါ ဇက်ထားလိုက်တော့သည်။

“ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...”

တိုးကြာနီ မြင်းကိုကျွမ်းကျင်စွာစီးပြီး ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟိ..အိ..”

တောင်အောက်ခြေကိုရောက်သည်နှင့် မြင်းဇက်ကြီးသတ်ပြီး ရပ်လိုက်သည့်နေရာက ရေအိုင်ကြီးတစ်ခု၊ ပြီးတော့ ကျောက်ဆေးကြီးဟစ်ခုမှာ အပေါ်မှမိုးထားသကဲ့သို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

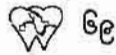
“ခြူးလူလူ ..ကျောက်ဆစ်ရေအိုင်ကြီးပဲ၊ သွားပြီးသောက်လိုက်၊ မင်းနွမ်းသမျှတွေ ပြေလျော့သွားမယ်”

“ဟယ်..”

ကြီးကြာနီပြောသလိုပင် ကျောက်ဆစ်ရေအိုင်ကလေးမှ ကိုလက်ခုပ်ကလေးနှင့် ယူသောက်လိုက်သည်နှင့် ရင်ကို အေးမြစေသည်။ ပြီးမှ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ကျောက်ဆစ်ကြီးအောက်ကို ပြန်ဝင်လာသည်။

“ရှေ့... မင်းဗိုက်ဆာနေရောပေါ့၊ စားလိုက်”

ကြီးကြာနီ... ငှက်ပျောဖက်နှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကပ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ခြူးလူလူ သာဝတွင် ခုလို ငှက်ပျောဖက် စားသောက်ရသည်မှာ ပထမဦးဆုံးပင် စားရမှာကို မခံ့။

“ရွှေလင်ပန်း၊ ငွေလင်ပန်းနဲ့ ဧည့်မခံနိုင်တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ချွေးလူလူ၊ ရွံမနေပါနဲ့၊ စားစရာရှိတာသာ စားပါ”

ချွေးလူလူမစားဘဲ နေလျှင် အားပြတ်ပြီး ငတ်ရုံရှိမှာ မို့ရွံမနေတော့ပဲ အထုပ်လေးကို ဖြေကြည့်လိုက်ရာ ကောက်ညှင်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်လေး၊ တကယ်ဆို ချွေးလူးလူးအိမ်တွင် မွေးထားသော ခွေးကို တောင်ဒီလို အစားအသောက်မျိုး မကျွေးခဲ့ပေမယ့် ချွေးလူလူစားရမှာ ဖြစ်သောကြောင့် မျက်ရည်ပင်ကျပါလေသည်။

“မင်းတို့လို လူတန်းစားတွေ အတွက်တော့ ကောက်ညှင်းနဲ့ ငါးခြောက်ဖုတ်ဟာ ခွေးစားလောက်တောင် မကောင်းပေမယ့် ငါတို့လို လူတန်းစားတွေ အတွက်ကတော့ အကောင်းဆုံးအာဟာရ တစ်ခုပဲ။ ဒါ့ဘက်က မင်းကို ကျွေးနိုင်တာ ဒီလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အားပြတ်မသွားအောင် စားနိုင်သလောက် စားပါ၊ စောနန်းချွေးလူလူ”

ချွေးလူလူ ဝိုက်ဆာနေသဖြင့် စားနိုင်သလောက် စားမယ်ဆိုပြီး တောက်ညှင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စားလိုက်သည်။ တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်ပဲ စားလိုရမယ်လို့ ထင်ထားသော ချွေးလူလူပါးစပ်တွင် အရမ်းကို စားကောင်း

www.burmeseclassic.com

ပြီး ခဏလေးနှင့်ကုန်သွားသည် စားရတာမဝ...။ ကြီးကြာနီက သူ့
အထုပ်ကိုမစားသေးပဲကြည့်နေ၏။

“ရှင်ကမစားဘူးလား”

“မင်းမျက်ရည်ကျတာကို မြင်ရလို့ စားချင်စိတ်တောင်မရှိ
တော့ပါဘူး။ မင်းမဝဘူးထင်တယ်”

“ဝပါတယ်”

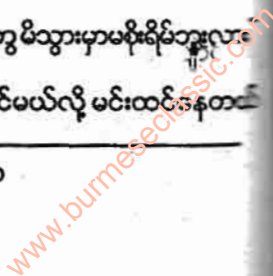
“ရော့စားလိုက်ပါဦး...။ ငါ့ရေသွားခပ်ဦးမယ်”

ကြီးကြာနီ သူ့အထုပ်ကလေးကိုပေးပြီး ရေဘူးလေးနှင့် ရေသွား
ပြီးခပ်လိုက်သည်။ ခြူးလူလူသူ့ကိုသူ ပြန်ကြည့်ပြီး ရှက်မိနေသည်။
သူဌေးသမီးတစ်ဦး ဒေါက်တာမတစ်ဦးရဲ့ ဘဝနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင်
သလို...။

“ရော့...ရေသောက်လိုက်...ဒီကနေနေအေးမှသွားတော့မယ်
မင်းကိုမြင်ရတာစိတ်ပင်ပန်းတယ်”

“ရှင်နောက်ကိုလိုက်လာမယ့်သူတွေ မိသွားမှာမစိုးရိမ်ဘူးလား”

“သူတို့တွေ မိအောင်လိုက်လာနိုင်မယ်လို့ မင်းထင်နေတယ်”

ဟုတ်လား”

“ထင်ရုံတင်မကဘူးယုံကြည်နေတာ”

“စောနန်းချွေးလူလူမင်းသတို့သမီးဝတ်စုံကရင်ထိုးနင်းဆီပွင့်
လေးကိုချထားပေးခဲ့တာ ငါမသိဘူးလို့ထင်နေတာကို...”

“ဟင်”

“အနန်းအိမ်မှာမင်းသတို့သမီးဝတ်စုံကြီးကိုအိမ်ရှေ့တန်းမှာ
ဘမင်တင်ထားခဲ့တာလည်း ငါသိပါတယ်၊ အနန်းဟာရိုးသားတယ်၊
ဒီပေမယ့်သစ္စာရှိတဲ့လူမျိုးတွေ ငါ့နေရာကို ဘယ်တော့မှပြောမှာ
ဟုတ်ဘူး...၊ နောက်ကလိုက်တဲ့သူတွေ ဘယ်လောက်တော်သလဲ
ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့လေ...၊ ကဲပါ မင်းအိမ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ
နဲ့ရင်မှေးလိုက်ပါ...”

“ဝေါ...”

“ဟယ်”

တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းကြီးကြောင့် မျက်နှာတွင် ကျိန်း
ပစ်ပစ်ဖြစ်သွားပြီ...

၇၂ ဇွဲဘဝဦး

“မင်းမျက်လုံးမဖွင့်နဲ့... ရော့ခေါင်းကိုခြုံထားလိုက်”

“ဝေါ... ဖြန်း... ဖြန်း”

ရွှားလူလူရှေ့တွင် ကြိုးကြာနီထိုင်ပြီး လေကိုကာပေးထားသည်။ လေကကျောက်ဆော့နံရံကို ထိတွေ့နေသံသည် မိုးရေပတ်ဖြန်းနေသလားဟု ထင်ရသည်။ တော်တော်ကြာတဲ့ထိ တိုက်ခတ်ပြီး ရပ်သွားသည်။

“ရပြီ... ဖွင့်လိုက်တော့”

“ဟယ်”

ရွှားလူလူကိုယ်ပေါ်မှာရော ဘေးဘက်တွေမှာပါ သဲနီတွေ မြင်လိုက်ရသည်။

“သဲနီလေပွေတိုက်တာပါ”

“ရှင့်မြင်းလဲနေတယ်”

“ဟာ...”

ကြိုးကြာနီတို့စီးလာခဲ့သော မြင်းကြီးမှာ သဲနီလေပွေကြောင့် မြေပြင်တွင် ခွေလဲနေသည်။ ကြိုးကြာနီ မြင်းကြီးဆီသို့

တော့မှ သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်မိသည်။

“ဟယ်”

ချိုးလူလူကိုလေကွယ်ပေးထားသော သူ့ကျောပြင်တွင် သဲတွေ
ကြောင့်ညိုနေလေသည်။ သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီကိုရွတ်ပြီး ချိုးလူလူ
ဆင်းပိုင်းကို ခြုံထားပေးခြင်းကြောင့် ခုလိုကျောပြင်ပေါ်မှာ ညိုမဲရခြင်း
ဖြစ်သည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမယ့်...

“သူခေါ်လာတာပဲ၊ သူကာကွယ်ပေးရမှာပေါ့...”

ကြီးကြာနီမြင်းကြီးကို ကျောက်အိုင်ထဲမှ ရေနှင့် ပွတ်သပ်ဆေး
ဆေးပေးပြီး... ကျောက်ဆောင်ဘက်ကို ပြန်ဝင်လာသည်။

“မြင်းနဲ့တော့ သွားလို့မရတော့ဘူး၊ ခြေလျင်ပဲ သွားရတော့မယ်
ဘာကြီးကို ရွာထိအောင်ခေါ်သွားပြီးမှ ပိုခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

“ရှင်ကျွန်မကိုခေါ်သွားမယ့်ရွာက ဝေးသေးလား”

“မြင်းနဲ့ သွားမယ်ဆိုရင် လေးနာရီလောက်တော့ သွားရမယ်၊

ညနေစောင်းလောက် သွားရင် ရွာကို မှောင်စပျိုးလောက်တော့

နိုင်တယ်”

“ခြေလျင်သွားရင်ဒီလောက်ခရီးကြီးကိုကျွန်မဘယ်လိုသွားရမှာလဲ၊ ရှင်ညှဉ်းဆဲပြီးသတ်မနေနဲ့၊ ရှင်သေနတ်နဲ့တစ်ချက်အပစ်ခံပြီးသေတာမှကောင်းဦးမယ်”

“မင်းဘာလို့သေချင်တဲ့စကားတွေကို ပြောနေတာလည်း စောနန်းခြူးလူလူမင်းကိုငါသတ်ဖို့ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး”

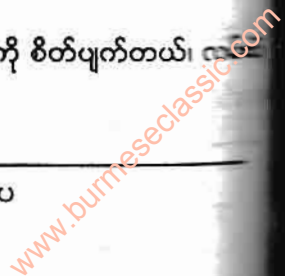
“ဘာအတွက်ဆိုတာမသိဘဲ ပါ လာရတာပိုပြီးတော့ ခံပြင်းကောင်းတယ်၊ ရှင်ကျွန်မကိုကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းထိများခေါ်သွားဦးမှာလား”

“ငါခေါ်သွားမယ့်နေရာကိုနောက်ကလိုက်ကြမယ့်သူတွေထဲနေတော့သိကိုသိစေရမယ်၊ မင်းလမ်းမလျှောက်ရပါဘူး၊ တွေးပြီးတော်မတ်မကျပါနဲ့”

“ရှင်ကုန်းပိုးပြီးခေါ်သွားမလို့လား”

“မင်းလိုက်ချင်ရင်ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ရှင်နဲ့ပူပူးကပ်ကပ်လိုက်ရမှာကို စိတ်ပျက်တယ်၊ လျှောက်ပါရစေတော့”

“သဘောကျဖို့ကောင်းပါတယ်၊ မင်းတို့ဘဝမှာ ငွေကြေးနေ
အင်္ဂါရီတဲ့သူမှ လူလို့ထင်ထားတာကို... ငါတို့လိုကျောမွဲလူတန်းစား
တွေကို မင်းတို့ကျေးကျွန်တွေလောက်ပဲ သတ်မှတ်ထားတာပဲ၊
စာနန်းခြူးလူလူ...”

စောနန်းခြူးလူလူအနေဖြင့် ကြိုးကြာနီကို အမြင်ကတ်ကတ်
သော ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ကြိုးကြာနီပြောသလို လူတန်းစား
ခြားဆက်ဆံတတ်သောစိတ်ဓာတ်ခြူးလူလူမှာမရှိခဲ့ပေ...။

ဆရာဝန်အလုပ်တာဝန်ကိုတောင် ပြီးဆေးရုံတွေမှာမလျှောက်
ခွဲဖြိုးသေးသောဒေသတွေ ကိုတမင်ရွေးပြီး လျှောက်ခဲ့သူဖြစ်
ခြင်း၊ ဒါပေမယ့် သူမဖခင်နှင့်မိခင်တွေကတော့ နေဂုဏ်မောက်သူ
ဖြစ်သည်။

“အိ...အိ...ဝု...”

“ဟင်...ဟင်”

နွေကောင်ကောင်အော်ညည်းသံလိုကြားလိုက်ရသဖြင့် -

“မင်းဒီမှာနေဦးငါရှာလိုက်မယ်”

၇၆ ဇွဲဘဝဦ

“ကျွန်မပါလိုက်မယ်”

“သဘောပဲ”

ခြူးလူလူမှာတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရမှာကို စိတ်ထဲမှ မလုံ
သလိုဖြစ်သဖြင့် ကြီးကြာနီနောက်လိုက်ခဲ့သည်။

၇၆

“အိ...အိ...ဝု...ဝု...”

ခွေးသည်းသံကိုကြားနေရပြီး အကောင်ကိုမတွေ့...။

“အသံကဒီနားကကြားနေရသလိုပဲနော်”

“အင်း”

ခြူးလူလူပါရောပြီး ခွေးကိုရှာနေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာ ကြီးကြာနီ

လာသည်ကိုခဏမေ့သွားသလိုပင်...။

“ဟုတ်ပြီ”

သစ်ပင်ပိုင်းပြတ်ခြောက်ကြီးကို သဲတွေ့ဖုံးပြီး ထိုအောက်

ထဲပေါ်နေသော အသံပင်ဖြစ်သည်။

“နေပူတယ်ဟိုအရိပ်ကနေသွားပြီးရပ်နေပါ”

ချူးလူလူကိုသွားခိုင်းပြီးကြီးကြာနီသစ်ပိုင်းခြောက်ကြီးတော
မှ သဲများကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။ နေပူထဲမှာ... ဈေးသံရဲရဲနှင့်
လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လိုလူလည်းမသိပါဘူး...၊ နေပူတာကိုလသာတယ်မှာ
မှတ်နေသလားမသိဘူး”

“ဒီ...”

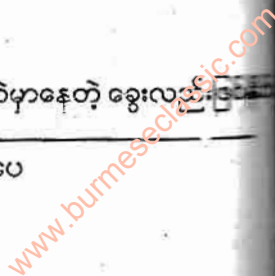
သဲတွေတော်တော်များများကို ဖယ်ထုတ်ပြီးသည်နှင့် နေပူ
လေးတစ်ကောင်ကို သစ်ပိုင်းဖြတ်ကြီး၏အခေါင်းထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။ ခွေးဖြူပုကလေးဖြစ်သည်။

“ချစ်စရာလေးပဲနော်”

“ဒီခွေးတွေကို သိုးထိန်းခွေးလို့ခေါ်ကြတယ်၊ ဟိုအရင်က
ကျောင်းတဲ့သူတွေမွေးကြတာ”

“ပိုင်ရှင်ရှိမှာပေါ့”

“ပြောလိုတော့မရဘူး၊ တောထဲမှာနေတဲ့ ခွေးလည်းဖြစ်နေ

ထယ်၊ ရွာကနေ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

“ထိုလိုက်မင်းကို ကယ်ပြီး သွားပြီ သွားလို့ ရာကို သွားတော့...”

ခွေးဖြူလေးမှာ အခြားကလေးလှုပ်ပြီး ကျွန်မနားကို လာပြီး ကပ်

သည်။

“လူနဲ့ နီးနီး တပ်ကပ်နေဘူးတဲ့ ခွေးနဲ့ တူတယ်၊ ရှင်ခေါ်သွားလို့

ဘူးလား”

“သူလိုက်ချင်လိုက်ခဲ့မှာပဲ”

ကျောက်ဆောင်အောက်တွင် ခြူးလူလူအတွက် ခွေးလေးနှင့်

အတိရတော့သည်။ နဂိုထဲက ခွေးချစ်တတ်သော ခြူးလူလူအတွက်

ဆင်ပြေသွားသည်။

“ဟယ်”

ကြီးကြာနီကျောပြင်တွင် သွေးစလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှင်ကျော်မှာ သွေးစတွေ့လို့ နေပြီ”

“သဲစတွေ့ရုံပြီး ပေါက်နေတာ နေမှာပေါ့”

“ရေသွားဆေးလိုက်ပါလား”

“နေပါစေတော့ ဒီဒဏ်ရာလောက်က ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး၊ မသေနိုင်ပါဘူး...”

“ရှင်သေလို့မဖြစ်ဘူး”

“မင်းစိုးရိမ်ပေးတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ရှင်ကိုစိုးရိမ်ပေးရမယ့်အကြောင်းတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ ရှင်သေလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခုနေရှင်သေသွားရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘာသွားလို့ ဘယ်လောကရမှန်း မသိဖြစ်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...”

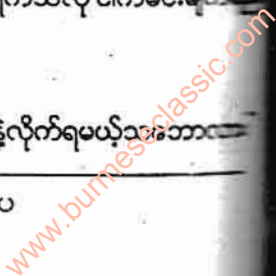
“ရှင်မရယ်နဲ့”

“လုပ်ပြန်ပြီ... မင်းဆီကရယ်မောခွင့်လိုင်စင်ယူရမယ့်တော့ ဆိုက်နေပြီ...၊ မင်းနဲ့ငါအပေးအယူလုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်”

“ဘာအပေးအယူလဲ ပြောကြည့်ပါဦး”

“မင်းကငါ့ကို ရယ်မောတာမကြိုက်သလို ငါကမင်းဖုတ်ကျတာကို မမြင်ချင်ဘူး”

“ရှင်နောက်ကိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့လိုက်ရမယ့်အခါ ဘာလဲ”

“မင်းငါ့ကို နာကျည်းမုန်းတီးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမျက်ရည်
ဆာ့ပါနဲ့လေ”

“ရှင်မရယ်ရင်ကျွန်မမျက်ရည်မကျဘူး”

“အပေးအယူသဘောတူညီမှုရသွားပြီနော်...၊ တစ်ခုတော့ခွင့်

ဒါပါ”

“ဘာကိုလည်း”

“ပြုံးခွင့်လေးတော့ပေးပါ”

“ရှင်ပြုံးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါအနိုင်ယူရတယ်ဆိုတဲ့အကြည့်

နဲ့တော့ မပြုံးမိပါစေနဲ့ကြီးကြာနီ”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်စောနန်းဖြူးလူလူ...”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ချင်းသိပ်ကွာမည့်ပုံ

ဆာ့မပေါက်၊ နောက်ထပ်စကားတွေ မပြောမိကြပဲဖြူးလူလူကသာ

ပြုံးလေးနှင့်စကားပြောနေသည်။

“သွားကြရအောင်...”

“ရှင်သွားမယ်ဆို ကျွန်မမလိုက်ဘူးပြောလို့မှမရတာ”

ကြီးကြာနီမြင်းကို သစ်ပင်မှ ဖြုတ်ယူလာပြီး။

“မင်းမြင်းပေါ်တက်”

“မြင်းကစီးလို့ မရဘူးဆို”

“သူ့ကို စီးပြီး သွားလို့ မရတာ၊ မင်းတစ်ယောက် လောက်က

ကျောပေါ်မှာ တင်ပြီး တော့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟိုခွေးကလေးက ရော”

“သူက ငါနဲ့ အတူ ခြေလျင်ပဲလေ...”

ခြူးလူးလူးခါးကလေးကို ကိုင်ပြီး မြင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်

သူ့ဘဝတွင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ ကိုင်တွင်မှု၊ ဖက်တူ

နီးကပ်စွာ နေထိုင်မှုတို့သည် ကြီးကြာနီနှင့် ပထမဦးဆုံး ဆိုရမည်

ညှိုးနုခင်းလေးပြေကလေးတွေဟာ တစ်နေ့လုံး ပူမလာ

တွေကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်သလို...။

မြင်းပေါ်မှ ခရီးတော်တော်ခဝေးခဝေးကို လိုက်ပါလာရင်

ထဲမှာ အားနာလို့ ဖြစ်မိလာသည်။

ဘာလို့ အားနာရမှာလဲ သူက ဖမ်းလာတဲ့ သူပဲ... သနား

အရာမလိုဘူး...။

“မင်းပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ ငါ့ကို မေတ္တာပို့နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံတယ်ဆိုတာ ရှေးရေစက်

ဆိုတဲ့ မဆုံကြပါဘူး”

“ရှင်လို့လူနဲ့ ရေစက်ပါခဲ့ရင် အကုသိုလ်ရေစက်ကြောင့်ပဲဖြစ်မယ်”

“အင်းလေ မင်းမုန်းတီးမယ်ဆိုရင်လည်း မုန်းတီးသင့်ပါတယ်။

အဲဒါမလားဦးညလေးကို ငါက ဖျက်လိုက်တာကိုး...”

“ရှင်ဝဋ်လည်မှာကို မကြောက်ဘူးလား”

“ငါ့အတွက် ဝဋ်လည်စရာမှ မရှိတာ... ငါဆိုတဲ့ အကောင်အတွက်

မိတ်ဆိုင်တာ မရှိဘူး...”

“ဒါကြောင့် ရှင်က နှလုံးသားမဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ခဲ့တာပေါ့

တယ်”

“မင်းစွပ်စွဲချက်က သိပ်ကိုပြင်းထန်တယ်...။ ရပါတယ်ကွာ...။

အိတ်မှတ်သလို ထားလိုက်ပါတော့”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်ကျွန်မကိုဘာကြောင့်ဖမ်းလာခဲ့သလဲဆိုတာကိုပြောပြပါ”

“ခရီးဆုံးတဲ့နေရာကိုရောက်တဲ့အခါသိစေရမယ်”

“ရှင်စိတ်ရောဂါသည်တော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ခြူးလူလူစကားလေးကိုကြိုးကြာနီတုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ ဆို

ပြုံးလေးနှင့်ကြည့်နေသည်။

ညနေဆည်းဆာကလေးသည်တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပြောင်း

နေပြီဖြစ်သည်။ ခွေးဖြူကလေးမှာရှေ့ကိုပြေးသွားပြီးစောင့်နေ

အနောက်ကနေပြေးလာလိုက်နှင့်ပျော်ရွှင်နေပုံပေါက်၏။

တို့နှင့်ဆုံစည်းကြဖို့ရေစက်ပါလာသူထဲမှာခွေးဖြူကလေးလည်း

သလို။

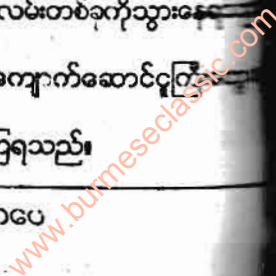
နေ၏အရောင်လုံးလုံးပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်အ

မှာစိုးမိုးလာနေလေပြီ။ သွားနေသောလမ်းခရီးပမာဏ

သစ်ပင်ကြီးတွေကိုမတွေ့ရဘဲကန္တာရလမ်းတစ်ခုကိုသွားနေ

တူနေသည်။ တောင်တန်းကြီးတွေ၊ ကျောက်ဆောင်ငူကြီး

မြင့်ကြီးတွေကိုဖြတ်သန်းသွားနေကြရသည်။

“ဟီး...အေးစိမ့်နေပါလား”

အရှေ့ဘက်ဆီမှတိုးဝှေ့လာသောလေကြောင့်အေးစိမ့်၍သွားလေသည်။ ကျွန်မတို့လာခဲ့ကြသည့်အချိန်ကိုတွက်ဆကြည့်မယ်ဆိုရင် လေးနာရီနီးပါးလောက်ရှိနေပြီ... တစ်ချက်လေးမှနားခဲ့ခြင်းမရှိသေးပေ...။ ခြူးလူလူကတော့ မြင်းပေါ်ကလိုက်ပါခဲ့သူဆိုတော့ ညောင်းညာခြင်းမရှိတာတောင် တင်ပါးတွေပူနေလေပြီ...။ မြင်းကိုဆွဲပြီးသွားနေတဲ့ ကြိုးကြာနီဆို အတော်လေးကိုပင်ပန်းနေမှာပဲဟု တွေးမိသည်။

သူ့ကိုသနားဖို့မလိုဘူး...။ ခွေးဖြူလေးပဲသနားတယ်။ ခြူးလူလူအတွက်ပြဿနာကတော့ ဝိုက်ဆာလာခြင်းပဲဖြစ်သည်။ နေ့လည်စာကိုစားထားသူတောင် ဒီလောက်ဆာနေရင် ဘာမှမစားခဲ့သော ကြိုးကြာနီဘယ်လိုနေမလဲ။

“အိုး...။ သူ့အကြောင်းကို ခေါင်းထဲထည့်ထားစရာမလိုဘူး ဆာ ရုံမကလို့ လဲပြီးသေသေ...။ အဲ...သူသေလို့မဖြစ်သေးဘူး။ နချိန်သေသွားလျှင် ဒီအမှောင်ထုကြီးထဲမှာ သွေးပျက်ပြီးသေမှာ...”

“ဟယ်..ရေခဲစက်တွေများလား”

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ပေါ်မှာတင်နေသောရေစက်လေးတွေကိုစမ်းကြည့်တော့
ရေခဲပွင့်တွေလားမှတ်ရသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင်ကြိုးကြာနီအင်္ကျီလေး
ကို တင်ထားသောကြောင့် ရေခဲစက်တွေခေါင်းပေါ်ကို မရောက်တာ
တောင်အေးစက်နေသည်။ လက်ဖျားတွေဆိုရင် ထုံကျင်သလိုတောင်
ဖြစ်နေလေသည်။

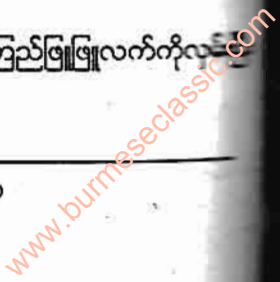
ကြိုးကြာနီသူလက်ထဲမှ ဓါတ်မီးနှင့်ထိုးပြီး သွားနေရင်းမှ
ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့်သုသာန်လိုလိုနေရာ တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရဦး
ဖရပ်အိုကြီးတစ်လုံးကိုပါ ဓါတ်မီးရောင်အောက်တွင် မြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ဆက်ပြီးသွားရင်ရေခဲတုံးတွေဖြစ်သွားမယ်၊ ဒီဖရပ်မှာ ညအိ
ကြရမယ် မြင်းပေါ်ကဆင်းတော့”

“ကျွန်မမဆင်းရဲဘူး...”

“လက်ကိုပေး...”

ဒီတစ်ခါ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကြည်ကြည်ဖြူဖြူလက်ကိုလှမ်း
ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါသချိုင်းကုန်းကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်...မင်းသရဲကြောက်တတ်လို့လား”

“အင်း”

ခြူးလူလူဆရာဝန်တစ်ဦးသာဖြစ်ပေမယ့် သရဲတစ္ဆေကတော့
ခပ်ကြောက်ကြောက် သိပ်အကြောက်ကြီးတော့မဟုတ်ပါ။

“ဒီသချိုင်းက သချိုင်းပျက်ကြီးပါ။ ဟိုးဒုတိယကမ္ဘာစစ်လောက်
ကရှိခဲ့တာ... အရင်ကဒီနားမှာ ရွာတွေရှိတယ်။ ရာသီဥတုဒက်ကြောင့်
ရွာပျက်သွားပြီး... ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုလိုဖြစ်သွားတာ”

ဇရပ်ပေါ်သို့တက်တော့ ဇရပ်ဟောင်းကြီးဆိုပေမယ့် ပျက်စီးမှု
တွေသိပ်ပြီးမရှိလှ...”

“လေကွယ်တဲ့ဘက်မှာ နေရာယူ”

ခြူးလူလူသူနေခိုင်းတဲ့နေရာလေးမှာ ထိုင်ချပြီးတိုင်ကြီးကို
နှုတ်လိုက်သည်။

“မင်းဗိုက်ဆာနေရော့ပေါ့”

“ရှင်မေးဖို့တောင်မလိုဘူး... တစ်နေ့လုံးတစ်ခါပဲစားထားရတာ

၈၈ ဇွဲဘဝဦး

ဆာတာပေါ့၊ ရှင် ဒီခရီးကိုခေါ်လာမယ်ဆိုရင် ကြိုတင်ပြီးပြင်ဆင်ထားဖို့ကောင်းတယ်၊ စုတော့ အစာငတ်ရေငတ်နဲ့ ခေါ်လာသလိုပဲ...၊ တမင်ကြံရွယ်ထားရင်တော့လည်း ရှင့်လက်ထဲကလူပဲလေ...”

ဖြူးလူလူ ဝိုက်ကဆာဆာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောဆိုလိုက်တော့၏။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းနေရဲလား”

“မနေရဲဘူး”

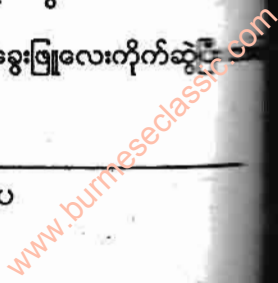
“မနေရဲဘဲ ငါကစားသောက်ဖို့ဘယ်လိုသွားရှာမလဲ၊ ဆရာတစ်ယောက်လုပ်ပြီး သရဲကြောက်ရတယ်လို့...”

“ဆရာဝန်ကဆရာဝန်ပဲ သရဲကြောက်တာကကြောက်တာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဝုတ်...ဝုတ်...”

“ဟာ...ငါ့ကောင်ဘာတွေ့လာလို့လဲကွ”

ကြိုးကြာနီဘောင်းဘီလေးကို ခွေးဖြူလေးကိုက်ဆွဲပြီး နေရာရာကိုခေါ်နေသလို...

“မင်းလိုက်ချင်လိုက်ခဲ့”

“လိုက်မယ်”

ရေပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရမှာတော့ မနေဝံ့သဖြင့်
အလှူလှူပါနောက်ကနေ လိုက်ခဲ့သည်။ ခွေးဖြူကလေး ဂူပျက်တွေ
ကြားထဲက ခေါ်သွားပြီး ဂူတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။

“ကျီ... ကျီ...”

ဂူပျက်ထဲမှ တိရစ္ဆာန်အသံကို နားစွင့်ပြီး -

“မင်း ဓါတ်မီးကိုင်ပြီး ထိုးထား”

ကြိုးကြာနီလက်ထဲမှ ဓါတ်မီးကို ယူပြီး ထိုးပေးထားလိုက်

“ကျီ...”

“ဟယ်... ယုန်လေး...”

“ကျီ... ကျီ...”

ဂူပေါက်ထဲမှ ယုန်လေး (၃) ကောင်ကို ကြိုးကြာနီဖမ်းယူလိုက်

“ကျေးဇူးပဲကွာ...၊ မင်းသိပ်ပြီးတော်တယ်...၊ မင်းအတွက်ညစာ
ရပြီ ယုန်သားစားရဲတယ်မဟုတ်လား”

“အခုချိန်မှာယုန်သားတင်မကဘူးလူသားပါစားရဲတယ်”

“မင်းကိုဒီအတိုင်းလွှတ်ပြီးထားလို့မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်
ငါ့အသက်အန္တရာယ်ကိုသတိထားရတော့မယ်”

“သတိသာထားနေမီးမကင်ဘဲကိုစားပစ်လိုက်မယ်မှတ်”

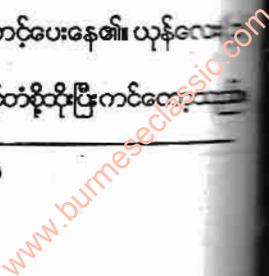
“ရွာကိုရောက်ရင်နတ်ဆရာနဲ့ပြရမယ်”

“ရှင်ကဘာလို့နတ်ဆရာနဲ့ကျွန်မကိုပြမှာလဲ”

“ဘီလူးတစ်ကောင်ဝင်စီးပြီးပူးကပ်နေသလားလို့ပါ”

“ကျွန်မကိုနတ်ဆရာနဲ့မပြနဲ့ရှင်စိတ်ရောဂါကိုအရင်ဟော
အောင်သာကု..”

ဇရပ်ပေါ်သို့မတက်သေးဘဲ...၊ မြေပြင်တွင်မီးဖိုကလေးလှူ
ထင်းခြောက်တွေ ကြိုးကြာနီလိုက်လံကောက်နေသည်။ ခြူးလူ
ဘေးတွင်ခွေးဖြူကလေးက ကပ်ပြီး ထိုင်စောင့်ပေးနေ၏။ ယုန်လေး
ကောင်ကိုသတ်ဖြတ်ပြီးသစ်ကိုင်းခြောက်နှင့်တံဆို့ထိုးပြီး ကင်ကျော

“တစ်ယောက်ကိုတစ်ကောင်နှုန်းတော့စားရမှာပေါ့”

မီးဖိုလေးကြောင့် အအေးဒဏ်လည်းသက်သာသွားသည်။

သိပ်ပြီးကြာကြာမကင်လိုက်ရပါ။ ယုန်ကင်ရနဲ့လေးကသင်းလာပြီး
ဒိတ်ကပိုပြီးဆာလာတော့သည်။

“အအေးခံပြီးမှစားနော် ဘီလူးစိတ်နဲ့မစားနဲ့ဦး”

ခြူးလူလူမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးသာ ကြည့်လိုက်သည်။ ခြူးလူ

သူ့အတွက်အတွေ့အကြုံသစ်တွေနဲ့အစားအသောက်အသစ်တွေကို
စားနေရလေပြီ..။ စားသောက်ပြီးရပ်ပေါ်တက်တော့ အိပ်ချင်စိတ်

မရှိတော့ပါ။ လာသဖြင့်ဘာကိုမှနေရာရွေးချယ်ခြင်းမပြုနိုင်တော့ပဲကြိုးကြာနီ
သောသော ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းပြုပြီး လှဲချလိုက်တော့သည်။

ခြူးလူလူခြေရင်းဘက်တွင် ခွေးဖြူကလေးကဝင်ပြီး ခွေနေသည်။

ကြာနီကတော့ မအိပ်ဘဲမီးဖိုလေးလုပ်နေသည်။

လူသူကင်းမဲ့သော ဧရိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် ကြိုးကြာနီကသူမကို

တောက်ကြံပါက ဘာမှတတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တာကိုတွေးမိသည်နှင့်
အိပ်ချင်စိတ်ကလေးပြယ်သလိုဖြစ်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်းစိတ်ချစွာနဲ့ စိတ်ကိုဒုန်းဒုန်းချပြီးအိပ်ပါ... မင်းခန္ဓာကိုယ်ကိုကာယကံမြောက်ကျူးလွန်ဖို့မကိုးထားနဲ့စိတ်နဲ့တောင်မစဉ်းစားဘူး”

စိတ်ထဲမှာဖြစ်နေသော သံသယစိတ်ကိုကြိုးကြာနီသိနေသလို ပြောလိုက်တာကြောင့် အံ့သြမိသည်။

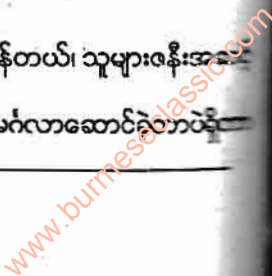
“ရှင်မကောင်းကြံလည်း ကျွန်မဘက်က ခုခံနိုင်ဖို့အင်အားမရှိပါဘူး... အနိုင်ကျင့်မယ်ဆိုလည်း ကျင့်နိုင်ပါတယ်”

“ငါ့ကမင်းပေါ်မှာ ရက်စက်တဲ့လူ၊ မကောင်းတဲ့လူဆိုးတစ်ယောက်လို့မင်းမြင်ကောင်းမြင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာလူယုတ်မာတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ဘူး... မင်းတို့မင်္ဂလာဦးညကိုဖျက်ဆီးခဲ့သူဆိုတာမှန်ပေမယ့် သူများဇနီးကိုကြာကူလိမ့်မိတဲ့အဆင့်ထိတော့မိစိတ်ခါတ်တွေမည့်ဖျင်းဘူး...”

“ရှင်စကားပြောရင်ကြည့်ပြီးပြောပါ”

“ငါဘာကိုကြည့်ပြီးပြောရမှာလဲ”

“မင်္ဂလာဦးည ဖျက်စီးတာတော့မှန်တယ်၊ သူများဇနီးအထိတော့ထည့်ပြီး မပြောနဲ့နောင်လွင်ထူးနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာပဲ...”

နီးဘဝကိုမရောက်သေးဘူးရှင်၊ နားထဲမှာကြားရတာကနဲ့လန့်ကြီး..”

“မင်းကိုယ်မင်းအပျိုစင်လေးဂုဏ်ကိုတင်ပြတဲ့သဘောပေါ့”

“ရှင်သိအောင်ရှင်းလင်းနေတာမဟုတ်ဘူး၊ နားထဲကြားရတာ

ကောင်းလို့ပြောနေတာ”

“မင်းကိုနှောင်လွင်ထူးကတော်တော်လေးကိုချစ်မှာပဲနော်”

“ရှင်သိချင်ရင် သူ့ကိုသွားမေး... ကျွန်မမသိဘူး”

“ကိုယ်တစ်သက်လုံးအတူတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်မယ့်သူရဲ့

အပဲခြင်းတရားကိုမင်းမသိဘူးဆိုတာတော့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ရှင်ဒါကိုသိတော့ရော ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာကို

မေးနဲ့”

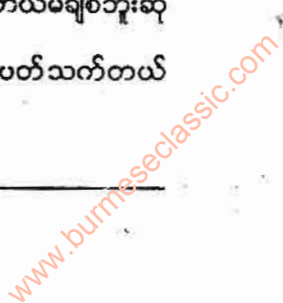
“ငါနဲ့သက်ဆိုင်တယ်”

“ဘာ...”

“နှောင်လွင်ထူးမင်းကို သယ်လောက်ချစ်တယ်မချစ်ဘူးဆို

တာ ခုမင်းကိုခေါ်လာတဲ့ အကြောင်းထဲမှာပတ်သက်တယ်

စာနန်းခြူးလူလူ”

“ရှင်ပြောတဲ့စကားကိုနားမရှင်းဘူး၊ နောင်လွင်ထူးကျွန်မတို့
ချစ်တဲ့အပေါ်မှာ ရှင်ခေါ်လာတာလို့ပြောတာလား သူ့ကြောင့်ပေါ့”

“သူ့ကြောင့်ရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့လည်းပတ်
သက်မှုတော့ရှိတယ်”

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီရှင်နောင်လွင်ထူးကိုလက်စားဆွေ
ကျွန်မကိုခါးစာခံလုပ်တာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒီသဘောဆိုရင်ရှင်ဟာ
ပြစ်မရှိတဲ့သူကို ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ ရှင်မကျေနပ်ရင် နောင်လွင်ထူး
ရှင်းပစ်လိုက်ပေါ့၊ ကျွန်မကိုမြေဇာပင်မလုပ်ပါနဲ့...”

“မင်းဟာမြေဇာပင်တော့မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်မင်းဟာသိပ်
အရေးပါတဲ့ မြေဇာပင်လေးဖြစ်နေလို့ပါ”

“ရှင်စိတ်ထဲမှာ နောင်လွင်ထူးဟာ ကျွန်မကိုမိုးအဆုံး၊ မြေအဆုံး
ထိရှာမယ့်လူလို့ထင်ထားတယ်ပေါ့”

“သူမင်းကိုတကယ်ချစ်မြတ်နိုးရင် တွေ့အောင်ရှာမှာပေါ့”

“သူမရှာတော့ဘူးဆိုရင်ရောရှင်ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“သူမရှာတော့ဘူးဆိုရင်တောင်မင်းဖခင်ကြီးကတော့...”

ခေါက်ရှာမှာပါ။ သူ့သမီးကိုသိပ်ချစ်တာလေ”

“ကျွန်မဖခင်နဲ့ရောပတ်သက်နေပြန်ပြီလား”

ခြူးလူလူအမေးစကားကို ဘာမှပြန်ပြီးမပြောတော့ပဲ မီးဖို

လေးကိုသာ သစ်ခြောက်တွေထပ်ပြီးထိုးနေသည်။

“ကျွန်မမေးတာကိုရှင်ဖြေဦးလေ”

“မသိချင်ပါနဲ့ဦးကွာ... အိပ်လိုက်ပါဦး”

ခြူးလူလူကို နောင်လွင်ထူးနှင့်ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးခွန်လှိုင်ကတို့

တွေကဖမ်းဆီးလာတာတော့ ရိပ်မိလေပြီ... သူတို့နှင့်ဘယ်သမိုင်း

ကြောင်းတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ကြီးကြားနီ

ပြင်းထန်သောနာကြည်းမှုကို ကိုယ်စားပြုပြီး သူမကိုခေါ်ဆောင်

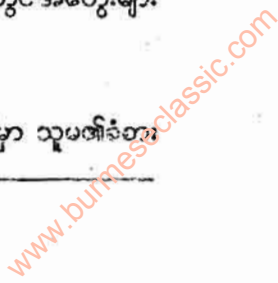
ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။ ထပ်ပြီးမေးလည်းပြောပြမည့်ပုံမပေါ်ခြင်းကြောင့်

သူ့စွာပင်မျက်လုံးကလေးမှိတ်ပြီး အိပ်ချလိုက်တော့သည်။ ဒါပေ

မဲ့ချတ်ချင်းကြီးတော့ အိပ်၍မရခဲ့ပေ...။ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများ

ရောက်ရှိနေသည်။

ထိုအတွေးတွင် နောင်လွင်ထူးဆိုတဲ့သူပေါ်မှာ သူမ၏ခံစား

ချက်ကိုပါပြန်လည်သုံးသပ်နေမိသည်။

ကြီးကြား နိပြောသလိုကိုယ်နဲ့ဘဝတစ်သက်တာလက်တွဲမည်
သူ၏ ချစ်ခြင်းပေါ်မှာ ကျွန်မဘာကြောင့် မလေ့လာမိတာလဲ ကျွန်
ကိုယ်တိုင်ကရော ချစ်ခြင်းတရားပေါ်မှာ ဘာလို့ခံစား ချက်ကင်းမဲ့
တာလဲ။

လူဆိုတာချစ်ခြင်းတရားနဲ့ ကင်းဝေးလို့မရနိုင်ကြပါ...။ ကျွန်
ကတော့ ရွှေစံအိမ်ကြီးပေါ်မှာ နေထိုင်ပြီး အခြေအရံတွေနှင့် ဆရာ
ဘွဲ့ကိုယူခဲ့တယ်...။ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်တွင် မိန်းကလေးသူ
ချင်းတွေကိုသာ အဓိကပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး ယောက်ျားလေးမိတ်
သူငယ်ချင်းမရှိခဲ့ပေ။

အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝတွင် အိမ်နှင့်ကျောင်းက
သူငယ်ချင်းများနှင့်သွားလာခြင်းမရှိခဲ့...။ ဆေးတက္ကသိုလ်တတ်
မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားသွားလာလာတော့ရှိခဲ့
ချစ်သူထားဖို့ကတော့စိတ်ကူးတောင်မယဉ်ခဲ့ပေ။ ကျွန်မကိုချစ်
သူတွေကရှားပါးသည်။ ကျွန်မချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့်လား

သိ၊ ဒါမှမဟုတ်ကျွန်မဘက်ကဆက်ဆံရေး တင်းမာသလိုရှိတာ
ကြောင့်လား၊ မဆိုနိုင်ပါ။ ချည်းကပ်သူတွေပဲ ဇွဲမကောင်းစွာနဲ့နောက်
ဆုတ်ခဲ့တာတော့တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်မအတွက်ရင်ခုန်သံစည်းချက်
ကိုလိုက်မမိခဲ့ကြပါ။

နောင်လွင်ထူးသည် ဒယ်ဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီး အိမ်ကိုဝင်ထွက်ခဲ့
ခင်းရင်းနီးခဲ့ကြတယ် ရောရောနှောနှောတော့မရှိခဲ့ပါ။ ဒယ်ဒီမာမိတို့
ဘတော့နောင်လွင်ထူးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေစေချင်တဲ့ သဘောတွေရှိ
ပြီး နောင်လွင်ထူးကိုအိမ်တွင် ကျွန်မနှင့်လွပ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံစကား
ပြောဆိုခွင့်ကိုပေးထားခဲ့တယ်။

နလုံးသားအတွက်တာဝန်မကျေခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ နောင်လွင်ထူး
ဘာချစ်ခွင့်ပန်ခြင်းကို ကျော်လွန်ပြီး လက်ထပ်ခွင့်ကို တောင်းခဲ့ခြင်း
ကြောင့် ကျွန်မဟာ မိဘတွေရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ်မှာလွှဲပြောင်းပေးခဲ့
တယ်။ ကျွန်မမိဘတွေနဂိုကတည်းက သဘောတူထားကြသည့်သူ
များနည်းတူ စေ့စပ်ပွဲကြီးကို ကျွန်မတို့အိမ်တွင်ပြုလုပ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲ
ကြီးတို့ဒယ်ဒီပိုင်ဆိုင်သော ဟိုတယ်ကြီးတွင်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

၉၈ ဒုန္ဒဘဝင်္ဂီ

မင်္ဂလာပွဲကနေအပြန် ကြိုးကြာနီ၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခြင်းကိုခံခဲ့ရခြင်းပင်မဟုတ်လား...

ကျွန်မရင်ထဲတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး၊ မတွေ့မိခဲ့ဘူးသော နှလုံးသားအကွရာလေးကို ရေးခြစ်နေမိသည်။

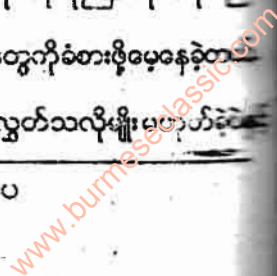
ကျွန်မနောင်လွင်ထူးကို ချစ်ခဲ့သလားလို့ပြန်ပြီးမေးကြည့်တယ်... တစ်ကြိမ်မကအောင်မေးခဲ့ပေမဲ့ တစ်ကြိမ်မှ ချစ်တယ်လို့ဖြေမတွက်ခဲ့...။

အချစ်မပါဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ရန် ကျွန်မရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းသည် သက်မဲ့ရုပ်တစ်ရုပ်ဖြစ်နေလိမ့်ဖြစ်သည်။

ဥစ္စာနေတွေကို ဘဝဟုသတ်မှတ်ထားသူဖြစ်၍ ခုလိုအချစ်မဲ့တဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်သူသာဖြစ်သည်။

ကျွန်မ နောင်လွင်ထူးနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ရက်... ရုတ်တရက်မိန်းမရှုပ်ပွေသည့်သတင်းကိုတစ်ခုကို မိုင်ခိုင်လုံလုံကြားလိုက်ရသည့်အပေါ်မှာ ကျွန်မဝန်တိုခြင်းပိတ်ဆို့ခြင်းတွေကိုခံစားဖို့မေ့နေခဲ့တယ်။

ချစ်ဘဝစ်တ်နဲ့ အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်သလိုမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပေ။

ဘာလို့ ကျွန်မခံစားမှုမရှိခဲ့တာလဲ၊ ကျွန်မဘဝအတွက် လွတ်လပ်တဲ့
ခဏားမှုတွေ မရှိခဲ့ခြင်းသည် လူတစ်ယောက်အတွက် ဆုံးရုံးခြင်းတစ်ခု
ဖြစ်နေတာကို နောင်တရမိလိုက်သည်။

ကျွန်မနောက်တစ်ချက်အတွေးထဲကို ဝင်လာတာကတော့
ဆယ်ဒီဗီဒီခွန်လုံစောသည် နောင်လွင်ထူးနှင့်ပတ်သက်လာရင် လိုက်
လာမှာမူ အခွင့်အရေးပေးမှုတွေဟာ သာမန်အခြေအနေတွေအထက်
ထွက်နေတာသာကြောင့်လဲ။

ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မိတာ
တွေတိုတွေ့မိနေလေပြီ.....။

“ဟူး...”

သက်ပြင်းလေးကိုပင် မှုတ်ထုတ်နေမိ၏။

“မင်းအိပ်မရဘူးနဲ့တူတယ်”

ကျွန်မအိမ်ရှင်စိတ်ပါပျောက်သွားပြီး လွဲနေရာမှထထိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဘာကြောင့်မင်းလာရတာလဲဆိုတာကလွဲပြီး မင်းမေးချင်တာ

ကိုမေး”

“နောင်လွင်ထူးအကြောင်းကိုရှင်ဘယ်လောက်သိထားလဲ”

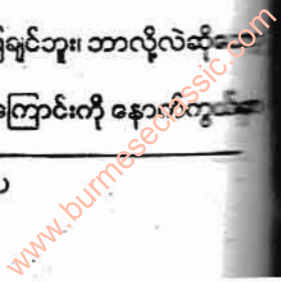
“ဟေ့..ခက်ပြန်ပြီ ငါသာမင်းကိုခေါ်မလာရင် သူ့ရဲ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ မင်းရောက်နေလောက်ပြီလေ.. နောင်လွင်ထူးဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးဆိုတာ အံ့ဖွယ်ပါပဲကွာ”

“ကျွန်မမိဘတွေရဲ့သဘောဆန္ဒကြောင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာနဲ့ သူ့နဲ့ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ အချိန်တွေမှာလည်း သူ့အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားတာကြောင့် ဘာမှမသိခဲ့ပါဘူး”

“မင်းသာမသိနိုင်တာပါ၊ မင်းဖခင်ကတော့ ကောင်းကောင်းထားမှာပါ။ နောင်လွင်ထူးမကောင်းတဲ့သူလား၊ ကောင်းတဲ့သူလားတာကို သူ့အသိဆုံးနေမှာပေါ့ကွာ၊ ကောင်းမွန်တဲ့လူဖြစ်လို့ တောတာနေမှာပေါ့”

“ရှင်သူ့အကြောင်းကိုမသိဘူးဆိုတာမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါသိတာလည်း မင်းကိုမပြောပြချင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ သူများမကောင်းကြောင်းကို နောက်ကွယ်

ပြောပြတာရက်စို့ကောင်းလို့ပါ...၊ ရှုံး...အသံမထွက်နဲ့”

“ဟယ်”

“ချောက်”

ကျွန်မကို စကားသံမထွက်စို့ပြောပြီး ကြိုးကြာနီ သူ့ခါးကြားမှ

အမြှောင်ကိုထုတ်ပြီး အသင့်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ချိန်တွင်..

“ဝုတ်...ဝုတ်...”

“ဝေါင်း...”

ခွေးဖြူကဟောင်းသည်နှင့် ကျွန်မနောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်

ကျွန်မကိုဘေးသို့တွန်းဖယ်ပြီး သတ္တဝါကြီးနှင့် လုံးထွေးကာ

“ကဲကွာ”

“ဂီး...ဂူး...”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား”

ကြီးမားသောကြောင်ညှိကြီးတစ်ကောင်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အခြားနီ၏ခါးချက်အောက်မှာတော့ ကြောင်ညှိကြီးသေဆုံးနေလေ

သည်။

“တောကြောင်ရိုင်းတွေ”

“ရှင်...ရှင်...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလက်သည်းကုတ်ရာလေးတော့ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟယ်”

ကြီးကြာနီလက်မောင်းတွင် သွေးစလေးတွေကို မြင်တွေ့
မယ့်လဲ ကျွန်မစိုးရိမ်သလိုဖြစ်သွားသော်လည်း၊ မသိသလိုပဲ နေ
လိုက်သည်။ ဒီအတွက်ရင်မှာ လစ်လပ်သွားသလို နေခဲ့တာထော
အမှန်ပါ”

၀ + ၀ ♥

အခန်း(၄)

“ဆရာဟိုရှေ့ကတဲစုကလေးကကလူးရွာအဝင်ပဲ...”

လှေကူးတို့ဆိပ်ကလေးနှင့် သိပ်ပြီးမဝေးလှသော နေရာလေး
နှင့် တဲလေးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်နေသည်။ နောင်မင်းထူးတို့ မော်
ဘက်ကလေး ကူးတို့ဆိပ်သို့ ဆိုက်ကပ်ပြီး တဲလေးဘက်သို့တက်
ကြသည်။

“ဒီတဲလေးမှာနေတာ အနန်းတဲ့ မုဆိုးမတစ်ဦးပါ။ အသက်က
ကျော်လောက်ရှိပြီ ဆရာ...”

တဲနားသို့ရောက်ပေမယ့် တဲထဲတွင်လူရိပ်လူယောင်ကိုပင် မ

တွေ့ရသဖြင့် -

“ဖထီးခေါ်ကြည့်ပါဦး”

“အနန်းရေအနန်း...”

ဖထီးတဲထဲကိုဝင်ပြီးကြည့်ပေမယ့်အနန်းမရှိ။

“ဆရာရွာဘက်ကို သွားနေသလားမသိဘူး ကျွန်တော်တို့
စောင့်မလား။ ရွာထဲကိုလိုက်သွားမလား”

“ဖထီးရေဒီကပဲစောင့်မယ်၊ ရွာနဲ့ဝေးသလား”

“သိပ်တော့မဝေးဘူးဆရာ”

နောင်မင်းထူး တဲပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို အကဲခတ်
ရင်းတဲနောက်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ -

“ဟင်...”

သတို့သမီးဝတ်စုံကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်...

“ဆရာနိုင်သော်ဟိုဝတ်စုံကိုယူကြည့်ဈာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တပ်ကြပ်နိုင်သော်ယူပေးသော သတို့သမီးဝတ်စုံကိုကိုင်

ပြုံး-

“သေရာသွားပြီတရားခံဟာဒီမှာညအိပ်သွားတာဖြစ်မယ်”

“ဆရာယူဆချက်ကောင်းသွားပြီ၊ နို့မို့ဆိုရင်ကျွန်တော်တို့
လမ်းလွဲကိုလိုက်သလိုဖြစ်သွားမှာ”

“ခြေရာခံလို့တော့တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တရားခံဟာ ငါတို့
နဲ့အတော်ကိုဝေးတဲ့နေရာကိုရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဟိုမှာအနန်းပြန်လာပြီ”

“ဪ... အစိုးရရဲဘော်တွေရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်အနန်း...၊ ကျွန်တော်တို့ အနန်းဆီကခွင့်မ
ထားဘဲသတို့သမီးဝတ်စုံကိုတဲပေါ်တက်ပြီးယူတာကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်... မင်းတို့ကလူကောင်းတွေပဲ၊ တက်ပြီးခိုးတာမှ
မဟုတ်တာ”

“အနန်းဒီသတို့သမီးဝတ်စုံကဘယ်ကနေရတာလဲဟင်”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
နန်းတံကိုညဘက်ကြီးရောက်လာတယ်လေဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ့

www.burmeseclassic.com

တော့အနန်းမသိဘူးကွဲ့၊ တစ်ညအိပ်ဖို့အကူအညီတောင်းတာနဲ့အိပ်
ခွင့်ပေးလိုက်တာ၊ မနက်ကျတော့ကောင်မလေးသူ့ဝတ်စုံကြီးကိုညစ်
ပတ်နေတာနဲ့အနန်းအဝတ်အစားကိုလဲပြီးဝတ်သွားတယ်”

“သူတို့ဘယ်ကိုဆက်ပြီးထွက်သွားလဲအနန်း”

“ဒါတော့အနန်းမေးတာကိုမပြောခဲ့ဘူးကွဲ့”

“ရွာထဲကိုသွားကြသေးလား”

“ဟင့်အင်း.....ဒီကနေထွက်သွားတာ”

နောင်မင်းထူးတို့သဲလွန်စကဆက်ပြီးပြတ်တောက်သလို
သွားပြန်သည်။

“ဖထီးရွာအရှေ့နဲ့အနောက်အခြေအနေတွေကိုပြောပြဗ”

“ဒီရွာရဲ့အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာတော့ တောင်တန်းကြီးတွေတည်
ပြီး ဘာမှမရှိဘူးဆရာ...၊ အနောက်ဘက်မှာတော့ ရွာတွေရှိတယ်
တိုင်းရင်းသားရွာလေးတွေဆရာ”

“ဪ...အနန်းခုလိုပြောပြတာကို ကျေးဇူးတင်တယ်နော်”

“အေးပါကွယ်”

“ကျော်ဇံ... ငါတို့ရွာဘက်ကိုဝင်မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးအနန်း”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ရွာဘက်ဆီသို့ ဆက်ပြီး ထွက်လာကြရင်း-

“အနန်းနဲ့ တရားခံဟာ မပတ်သက်ဘူးလို့ မင်းလက်ခံလား

အောင်မင်းထူး...၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတယ်”

“ငါ့လည်း သံသယရှိတယ် အပေမယ့် ခြိမ်းခြောက်ပြီး စစ်မေးတာ

နဲ့ ကိုမလုပ်ချင်ဘူးကွာ...၊ မေးလည်း ပြောပြမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သူတို့ဟာ သိပ်ကိုရိုးသားကြပြီး သစ္စာစောင့်သိမှုက ကြီးတယ်၊

သက်သာအသေခံသွားမယ် ထုတ်ဖော်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်

သိပ်ပြီး တော့မမေးတော့တာ...၊ ကျော်ဇံတရားခံကို ငါတို့လိုက်နေတဲ့

ကြောင်း ပေါ်ကနေ လွဲမချော်သေးပါဘူး၊ တစ်နေရာမှာတော့ ဆုံ

လာပါ...”

ရွာလေးထဲကိုဝင်တဲ့ လမ်းကလေးဘေးရှိ မြင်းဖောင်းလေးနား

ဆက်တော့..

“အာယု...နင်မြင်းညိုကိုဘယ်သူ့ကိုငှားလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

“အဖီးရေကြိုးကြာကောင်ကိုငှားလိုက်တာ”

“နင်ကတော့လုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီမြင်းကိုရောင်းဖို့ဈေးတောင်ပြောပြ
သွားပြီဟ”

“အဖီးရာ ကြိုးကြာကောင်က ငါတို့ကျေးဇူးရှင်လေ၊ ဒီကောင်
မိန်းမခိုးလာတာနဲ့တူတယ်၊ နီကွန်ရွာဘက်ကိုသွားတယ်ဟိုရောက်တာ
ပြန်ပို့ပေးလိုက်မှာပါ”

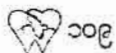
အာယုဆိုတဲ့လူ နောင်မင်းထူးတို့ကိုမြင်တော့ စကားသံတိုင်း
သွားပြီးမြင်းဖောင်းထဲဝင်သွားသည်။

“ဖထီး...နီကွန်ရွာကိုရောက်ဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့.... ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒီရွာကနေ ခြေလျင်
ရင်တော့လမ်းမှာညအိပ်သွားမှရမယ်”

“တခြားဘာနဲ့သွားကြတာမျိုးရှိလဲဖထီး”

“ရွာကသွားကြတာတော့၊ ခြေလျင်မသွားရင် မြင်းနဲ့
တာပဲဆရာ”

“ငါတို့ ခြေလျင်ခရီးဆက်မယ်၊ ရွာထဲရောက်ရင် နေ့လည်စာ

စားဖို့နဲ့ လမ်းမှာစားဖို့ရိက္ခာနည်းနည်းပါးပါးဝယ်သွားမယ်”

“နောင်မင်းထူး တရားခံဟာနီကွန်ရွာဘက်ကို သွားတာ

သေချာသွားပြီလား”

“သေချာသွားပြီ၊ စောစောကလူပြောတဲ့စကားကိုကောက်ချက်

ချမှတ်ဆုံးဖြတ်ရင် တရားခံနာမည်က ကြီးကြာ...၊ မြင်းနဲ့သွားကြတာ”

“နေဦးကြီးကြာဆို တဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးတယ်ဟုတ်ပြီ...၊ တံငါ

ရွာက ကျောင်းဆရာလေးပဲ၊ ဒီလူ့ ငါမြို့မှာ မကြာခင်ဆုံဘူးတယ်၊

သူကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ရုပ်ကျိုးရွာကျိုးကို သိပ်ပြီးလုပ်တာ၊ ပြီးတော့

မင်းရင်းဆေးလည်းကုတယ်ကွ”

“ခေါင်ရမ်းအစ်ကိုဆိုတာလား...”

“သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့...၊ တစ်ရွာလုံးက သူ့ကို သိပ်ပြီးလေးစား

ကြည့်ညိုတာ...၊ ခုကိစ္စမှာ ဘယ်လိုတွေကြောင့်လည်းဆိုတာတော့

မေးစရာဖြစ်နေပြီ”

“ငါတစ်ခုတော့ တွေးမိတယ် ခုကိစ္စဟာ နာကြည်းချက်တစ်ခု

ပေါ်မှာ လက်တုံ့ပြန်တာပဲဖြစ်မယ်”

“သေချာလော ကံတယ်နောင်မင်းထူး”

ရွာလူကြီးထံတွင် အကူအညီဝင်တောင်းပြီး နောင်မင်းထူး

အားလုံး ထမင်းစားသောက်ပြီး ရိက္ခာတချို့ဝယ်ပြီး ခရီးဆက်ရန်ပြင်

ကြရတော့သည်။ မြင်းနှင့်ခရီးဆက်ဖို့က မြင်းအရေအတွက်နည်း

ခြင်းကြောင့် ခြေလျင်ခရီးပဲ ဆက်ခဲ့ကြရတော့သည်။

၀၂ - ၀၃

“နီကွန်ရွာမှာတရားခံကိုဆုံနိုင်မလားနောင်မင်းထူး”

“ငါတို့ဆက်ပြီးလိုက်ရဖို့တော့များတယ်”

“ဘယ်ထိများခေါ်သွားမလဲမသိပါဘူးကွာ၊ ဒီရွာတွေမှာမခို

မင်းဘဲဆက်ပြီးခေါ်သွားတဲ့သူရဲတွက်ဆမှုကိုလျှော့တွက်လို့တော့

နော်”

“တရားခံဟာ အရည်အချင်းအတွေးအခေါ်ကောင်းတဲ့ လူဆို

ငါလက်ခံတယ်... ငါတို့ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတဲ့နေရာတွေကိုကြည့်ရင်

မလိုက်နိုင်တဲ့နေရာတွေပဲကွ”

“ဟာ... တကယ့်ကန္တာရကိုရောက်နေသလိုပါပဲလားဟေ့”

ပူပြင်းလှသောနေပူဒဏ်ကြောင့် ရဲဘော်တွေ မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

“ကျော်ဇံငါတို့ ဒီနေ့နဲ့ ဆက်ပြီး သွားရင် အန္တရာယ်များမယ်”

“သစ်ပင်တွေဘာတွေရှိရင်တော်သေးတယ်၊ ခုဟာလွင်ပြင်ကြီးထဲကို သွားနေရသလိုပဲ”

“နားလို့ရမယ့်နေရာတွေရင် နားမယ်ကွာ၊ နေအေးတော့ ဆက်ပြီးလိုက်မယ်”

“ရှေ့နားမှာ ကျောက်ရေအိုင်ကြီးနဲ့ ကျောက်ဆောင်ဂူကြီး တစ်ခုရှိတယ်၊ နည်းနည်းလေးအားတင်းပြီး သွားကြရအောင်”

ဖထီးပြောတဲ့နေရာကို ခြေကုန်လက်ပန်းကျတဲ့အထိ သွားပြီး ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ရေကိုသောက်ရုံသောက်နော် ခြေတွေလက်တွေမဆေးနောင်မင်းထူးသူ့ရဲဘော်တွေကို အပူရုပ်မှာစိုးသဖြင့် လှူ”

သတိပေးကာ ကျောက်ဆောင်ဂူထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

“ခုမှပဲငရဲလမ်းကနေနားခွင့်ရတော့တယ်”

“ကြီးကြာနီ သတို့သမီးကို ဒီနေရာကနေ ခေါ်သွားရင်တော့
နွဲ့ပဲ”

“သူတို့လည်း ဒီမှာအေးအေးဆေးဆေးနားပြီးမှ သွားကြမှာပါ”

“ဟိုမှာတွေ့လား မြင်းခြေရာတွေ့ပြီးတော့ ခွေးတစ်ကောင်ပါဦး

မယ်”

ကျောက်ဆောင်ထဲတွင် ငှက်ပျောဖက်တွေကို တွေ့သဖြင့် ကိုင်

ကြည့်ပြီး။

“ဒီနေရာမှာ စားသောက်ခွဲပုံပဲကွ... ကြီးကြာနီ ခရီးမဆုံးသရွေ့

တော့ လိုက်နေရဦးမှာပဲ၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ နားတော့ကွာ”

နောင်မင်းထူးတို့အားလုံး ခြေပစ်လက်ပစ်ကျောက်ဆောင်ပူ

ဦးထဲတွင် နားကြတော့သည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

အဝေးဆီမှ မြင်းသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် စောင့်နေလိုက်ကြ

သည်။

မြင်းနှင့်လူငယ်တစ်ယောက် ကျောက်ရေအိုင်နားကိုရောက်လာပြီးရေဆင်းသောက်စဉ်နောင်မင်းထူးတို့တပ်ဖွဲ့ကိုတွေ့သွားသည်။

“မင်းကိုကြိုးကြာနီမြင်းပြန်ပြီးပို့ခိုင်းတာလား”

နောင်မင်းထူး ခပ်တည်တည်နှင့် မေးလိုက်သည်ကို လူငယ်

လေးမှာအေးဆေးစွာပင်-

“ဟုတ်ပါတယ်...အစ်ကိုအာယုဆီကိုပို့ခိုင်းတာပါ”

“ကြိုးကြာနီတို့နီကွန်ရွာမှာလား”

“မရှိကြတော့ဘူးထွက်သွားကြပြီ...အစ်ကိုကြိုးကြာက

ကျွန်တော့်ကိုမှာလိုက်တယ်၊ လမ်းမှာအစိုးရရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့တွေ့ရင်

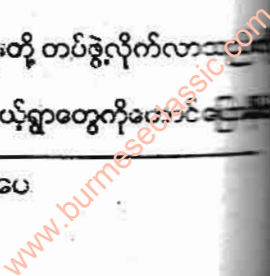
ဒေါင်ရုရွာနဲ့ပဇူးရွာကိုသွားမယ်တဲ့”

“ဘာ”

“ဟာ”

ကြိုးကြာနီသည် နောင်မင်းထူးတို့ တပ်ဖွဲ့လိုက်လာ

သိနေသလို...ပြီးတော့ သူဆက်သွားမယ့်ရွာတွေကိုသောင်

လိုက်သေးသည်။

“မင်းကိုသေသေရာရာပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဧရာ...”

“မင်းသွားလို့ရပါပြီ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူငယ်လေးထွက်သွားပြီးနောက် -

“နောင်မင်းထူးရေကြိုးကြာနီကတော့ ပညာစမ်းနေတာလား။

ခေါ်တဲ့သဘောလား မသိဘူးဟေ့”

“ငါတို့ကိုစိန်ခေါ်ခြင်းဟာ သူ့အတွက်အကျိုးမရှိဘူးဆိုတာ သူ

ခန့်မှားပါကွာ...။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ စဉ်းစားစရာပဲ...”

“မင်းဘယ်လိုတွေးမိလဲ”

“သူ့ကြောင့် တခြားလူတွေ ဒုက္ခမဖြစ်စေလိုတဲ့ သဘောလို

ထင်တယ်။ အနန်းအိမ်မှာ သတို့သမီးဝတ်စုံကိုမတွေ့ရင် ငါတို့အတွက်

အဲဒါဟာ တင်သဲလွန်စပြတ်သွားနိုင်တယ်...။ သူ့အနေနဲ့ သတို့သမီးဝတ်

စုံပေါ့ပေါ့တန်တန်ထားခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူလည်းတုံးတဲ့သူမှ

www.burmeseclassic.com

၁၁၆ ဇွဲဘာဝေခိ

မဟုတ်ဘဲကွာ၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီရင်ထိုးပန်းကလေးတွေထားခဲ့တာကို
သူသိနေမှာသေချာတယ်။ ဒါမဟုတ်ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်ထားခဲ့တာဖြစ်
မယ်”

“သူ့သဘောက ငါတို့တွေ ခြေရာကောက်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့
သဘောပေါ့။ ဒါဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်လဲ”

“တွေ့လို့တော့ မရသေးဘူး... ဖထီး၊ ဒေါင်ရူရွာနဲ့ ပရူးရွာ
နီးနီးကပ်ကပ်လား”

“တောင်နဲ့မြောက်ဆရာ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာကို လမ်းမှာတည်း
အိပ်လောက်သွားရမယ်”

“ဟင်”

ကြိုးကြာနီ သူတို့ကို ခရီးနှောင့်နှေးအောင် လုပ်လှက်
လုပ်ရပ်လေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

အခန်း(၅)

နီကွန်ရွာလေး၏အနောက်ဘက်ချောင်းရိုးကလေးတစ်ခုမှ
ဆူငယ်လေးတစ်စီးဖြင့် ကျွန်မကိုကြီးကြာနီခေါ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။

တောင်တွေကြားမှာစီးဆင်းနေသောချောင်းငယ်လေးဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် ကျွန်မအတွက်တော့ နံနက်ခင်းနှင့်အတူစိတ်များလန်းဆန်း
သလိုခံစားရပြီး ပူပင်ကြောင့်ကြခဲ့သောစိတ်ကလေးတွေအားလုံး
ဆေးနေသလိုပင်.....။

ခွေးဖြူလေးနဲ့ ကျွန်မလှေဦးထိပ်မှာထိုင်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ကြ
ကြီးကြာနီကတော့ လှေကိုလှော်ခတ်လျက်။

ရွာသားတွေက လမ်းမှာစားသောက်ဖို့ စားစရာသောက်စရာ တွေ ပေးလိုက်သည်ကို ကျွန်မကြည့်ပြီး ကြိုးကြာနီပေါ်မှာ ရွာသူရွာ သားများ၏ ချစ်ခင်မှုကို သဘောပေါက်နားလည်လိုက်မိသည်။

ကြိုးကြာနီသည် ကျွန်မအတွက် လူဆိုးလူကြမ်းတစ်ဦးသည် မှတ်ခံထားရပေမယ့် သူဟာလူကောင်းတစ်ဦးဆိုတာကို ကျွန်မသဘော ပေါက်မိလာသည်။ ကျွန်မပေါ်မှာ သူ့အနိုင်ကျင့်ဆက်ဆံဖို့ခေါ်ခိုင်း ဆိုရင် ကျွန်မဘဝဟာ တွေးဝံ့စရာပင် မရှိတော့ပါ။

ခုချိန်ထိ ကျွန်မအပျိုစင်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းသည် သူ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဖော်ပြနေသလိုပါ။

“ဟယ်တော့...လှလိုက်တာ”

ကျောက်နံရံကြားတွင် ပေါက်နေသော မန်းဖြူလေးတွေက တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်းဒီပန်းတွေကို ယူချင်လို့လား”

“အင်း...”

“မင်းပန်းကြိုက်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်ကကျွန်မ ပန်းမကြိုက်ဘူးဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိ
တာလဲ”

“ကိုယ်ခေါ်လာရမယ့်သူရဲ့အကျင့်စရိုက်လေးကိုတော့ မဖြစ်
နေလေ့လာထားရမှာပေါ့ကွာ”

“ရှင်ကျွန်မအကြောင်းကိုကောင်းကောင်းသိနေတယ်ပေါ့”

“သူများတွေပြောသလောက်ပဲသိထားရတာပါ”

ကြိုးကြာနီလှေကလေးကိုကမ်းနံဘေးကျောက်တုံးကြီးနား
ဆိုက်ပြီး လှေကိုကြိုးနဲ့ချည်ဖို့လုပ်နေတုန်း ခွေးဖြူကလေးကမ်း
ဖော်ကိုခုန်ဆင်းလာပြီးကြိုးကလေးကိုကိုက်ပေးတော့သည်။

“မင်းဟာသိပ်ပြီးလိမ္မာတဲ့ကောင်ပဲမင်းသခင်မရေထဲမျောပါ
သွားအောင်ကိုက်ထားပေတော့”

ကြိုးကြာနီကျောက်နံရံတွေကို တွယ်ကပ်ပြီး တက်တာကို
အွန်မကြည့်ပြီး စိုးရိမ်သလိုဖြစ်မိသည်။ ခြေချော်လက်ချော် ပြုတ်
သူပါကအောက်မှာကျောက်တုံးတွေပဲမို့သက်သာမှာမဟုတ်...။

“အမေ့...”

ကျွန်မကြည့်နေဆဲမှာပဲ ကြီးကြာနီနင်းပြီးတက်သော ကျောက်
နံရံမှာ အောက်ကိုပြုတ်ကျသွားပြီး ကျောက်နံရံပေါ်တွင် တွဲလောင်
ကြီးဖြစ်နေသည်။

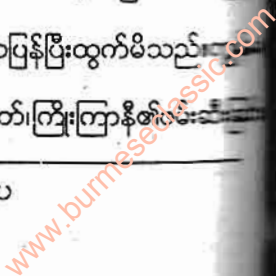
“ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား... ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

ကျွန်မ ဘုရားတရင်း သူ့အတွက်ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်
ကြီးကြာနီလက်ကိုအားကိုးပြုပြီး အပေါ်ဆင့်ကိုရောက်အောင်တက်
သွားတော့မှ ကျွန်မသက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ကျောက်နံရံပေါ်မှာပေါက်နေသော ပန်းဖြူလေးတွေကို ခုတ်
ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကြီးကြာနီလက်တွင် ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာလေးတွေ

“ရှေ့စိတ်ကြိုက်သာပန်တော့”

လှေလေးကိုချောင်းငယ်လေးအတိုင်း ဆက်ပြီးလှော်ခတ်
သည်။ ကျွန်မ ကြီးကြာနီပေးသော ပန်းတွေကိုတစ်ခေါင်းလုံး ထိန်း
ပြီး ပန်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုပုံပေါက်နေသလဲတော့မပြောတတ်
ပန်းတွေကိုပန်ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒေါသပြန်ပြီး ထွက်မိသည်။
ဟာ ကြီးကြာနီနှင့် ခရီးထွက်လာသူမဟုတ်။ ကြီးကြာနီ၏ပေးသော

တိုခံနေရသူဖြစ်နေသည့်ကြားကပန်းကိုပန်တဲ့သူဖြစ်နေသောကြောင့်
ခေါင်းကပန်းတွေကိုပြန်ပြီးဖြုတ်ဖို့ပြင်လိုက်ပြီးမှကြီးကြာနီအန္တရာယ်
ကြားကခူးလာပေးတဲ့ပန်းဖြစ်သဖြင့်စိတ်ထဲမှာအားနာမိသွားသည်။

“မိန်းကလေးပဲ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် လှချင်မှာပေါ့...”

မဟုတ်ဘူးလားပိုးဖြူ”

“ဝုတ်...ဝုတ်..”

ခွေးဖြူလေးက ကျွန်မပြောတဲ့စကားကို နားလည်သလိုနှင့်
အသံပြန်ပြီးပြုသည်။ ခွေးဖြူကို ကျွန်မချစ်စနိုးနှင့် ပိုးဖြူအမည်ပေး
ထားသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...”

“ဟယ်...”

သေနတ်သံ(၂)ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ကမ်းပေါ်တွင် သေနတ်
ဒိုင်ထားသောလူ(၃)ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိုလှေကမ်းကိုကပ်စမ်း”

ကမ်းပေါ်မှလှမ်းပြီးအော်ပြောနေသည်။

“မင်းဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ငါအသက်ရှင်နေသရွေ့ မင်းဘာမှ မဖြစ်
စေရဘူးဆိုတာ ငါကတိပေးတယ်”

လှေလေးကိုကမ်းဘက်ကိုကပ်ပေးပြီး ကြိုးကြာနီဆင်းသွားသည်။

“ဘာသဘောနဲ့ ကမ်းကိုကပ်ခိုင်းတာလဲ ကျူကျူး...”

“မင်းလှေပေါ်က နတ်သမီးလေးကို သဘောကျလို့ အလှူခံ
မလိုကွ”

“ကျူကျူးမင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး တောထဲကိုပြန်ဝင်ရင်ကောင်
မယ်”

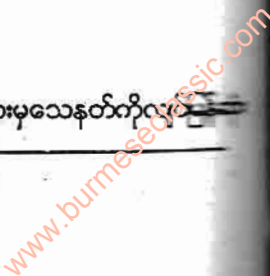
“ဟား...ဟား...ဟား ကြိုးကြာနီ ကျူကျူးကို အမိန့်ပေးနေတာ
လား ဒီနယ်မှာ ကျူကျူးဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်မှာပဲ”

“ကြိုးကြာနီဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လိုလဲဆိုတာရော မင်း
နေတယ်ထင်တယ်”

“ခိုင်း...ခိုင်း...”

“အား...”

ကြိုးကြာနီစကားဆုံးသည်နှင့် ခါးကြားမှ သေနတ်ကိုလှေ

ဆုတ်ပြီးကျကျကျားသေနတ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကိုပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်သေနတ်ကိုချလိုက်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုကြီးကြာနီ”

“သူ...သူ...ရန်လုပ်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကမလုပ်ဖို့တားပါသေး

သယ်...”

“ကျကျကျား...”

“ကြီးကြာနီ”

“ငါ့လက်တွေကလူတွေရဲ့အသက်ကိုပဲကယ်ချင်တာအေး...”

“...လိုကောင်မျိုးတွေဆိုရင်တော့ ငါ့လက်တွေလူသတ်ရမှာကို ဝန်

လေးဘူးနော်”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကြီးကြာနီမင်းလက်ကိုမလှုပ်နဲ့နော်”

“ဟင်”

ကြီးကြာနီနောက်မှ သေနတ်သမား(၂)ဦးရောက်လာပြီး

နတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကိုစာရင်းရှင်းချင်တာနဲ့အတော်ပဲကွာ”

“စပ်ကျုံးမင်းဘာလုပ်ချင်လဲလုပ်လေ”

“မင်းလက်ကသေနတ်ကိုအရင်ချလိုက်ပါဦး... ဒါမှာတွေ့တယ်
နော်”

“ကြိုးကြာနီကယ်ပါဦး”

ကျွန်မကိုစပ်ကျုံးဆိုသောသူကသေနတ်နှင့်တွေ့ပြီး... ကြိုးကြာ
လက်ကသေနတ်ကိုချခိုင်းနေသည်။

“စပ်ကျုံးမင်းစာရင်းရှင်းချင်တာ ငါမဟုတ်လား၊ သူ့ကိုဒုက္ခ
မပေးနဲ့.. ငါသေနတ်ချလိုက်ပြီ”

“ဘုတ်...”

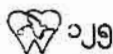
“တကယ့်နတ်သမီးလေးတစ်ပါးပါလားဟေ့”

“ရှင်...လွှတ်...လွှတ်...”

“ချစ်စရာလေးမို့ချစ်မလိုပါကွာ”

“တောက်”

“ဟား...ဟား... ကြိုးကြာနီမင်းခန္ဓာကိုယ်လေးကိုနေရာ...”

လိုက်နဲ့ကျကျားဒီကောင်သေနတ်ကိုကောက်လိုက်စမ်း”

ကျကျား...ကြီးကြာနီဘေးမှသေနတ်ဆီသို့လှမ်းပြီးအကောက်

ဆွင်-

“ဖြောင်း...ဒိုင်း...အား”

“ဟယ်”

ကျွန်မကိုချုပ်ကိုင်ထားသော သေနတ် သမားနဖူးတွင်ကျည်

စောက်ဝင်သွားပြီးနောက်သို့လဲကျသွားတော့၏။ကြီးကြာနီသေ

ဆဲကိုင်လျက်ရပ်နေပြီကျကျားတစ်ယောက်ကတော့မြေပြင်တွင်

ချောက်နေတော့၏။

“ကို..ကို..ကြီးကြာနီ..ကျွန်...ကျွန်တော်တို့မပါဘူး”

“မင်းတို့ဒီအလောင်းကို ပြန်ပြီးသယ်သွားလိုက်၊ ဘေခါးကို

လိုက်ကြီးကြာနီသတ်လိုက်တာလို့”

“ဟုတ်ကဲ့....”

“ခြူးသွားကြရအောင်”

ကျွန်မလက်ဖျားတွေတောင်အေးစက်ပြီးတုန်နေတာမပျောက်

သေး -

“ဒီကောင်တွေက ဘိန်းစားစားပြကောင်တွေ၊ စားပြတိုက်မယ် ဘိန်းကူးမယ် သေနတ်ကိုင်ပြီး ဝိုင်းကျနေတာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ခုမှ တကယ် ကြောက်တာ”

“မင်းကြောက်အောင် ငါဘာမှ မလုပ်ရပါလား”

“ရှင်လူတစ်ယောက်ကို သတ်တာ သွေးအေးတယ်နော်”

“ငါလူမသတ်ချင်ပါဘူး၊ ငါကမသတ်ရင် မင်းကို မဖြစ်မနေ အပေးကြမှာမို့ သတ်လိုက်တာ”

“ရှင်လူဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ကို သတ်ပြီးပြီလဲ”

“ဒီလူဟာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ငါ သတ်ခဲ့တာပဲ... မင်းကို”

ပေးဖို့ ကြံစည်လို့ သတ်ရတာ”

“ရှင်...”

ကျွန်မကြောင့် ကြိုးကြာနီ လူသတ်ရတယ်ဆိုသော

သည် ကျွန်မရင်ကို လှုပ်ရမ်းသွားစေတာတော့ အမှန်..။

“ရှေ့နားဆိုရင် ရေကတိမ်သွားပြီ...၊ မင်းလေ့ပေါ်မှာ”

ထဲဆင်းပြီး ကြိုးနဲ့ဆွဲသွားရမှာ”

“ကျွန်မရော ရေထဲဆင်းပြီးဆွဲလို့မရဘူးလား”

“အောက်ခြေကကျောက်တွေက မင်းဖဝါးနုနုလေးကို ဒုက္ခ

လိမ့်မယ်မဆင်းပါနဲ့”

“ဆင်းကိုဆင်းချင်တယ်”

“မင်းသဘောပဲအမိ”

ကျွန်မရေထဲကိုဆင်းတော့ပိုးဖြူခွေးကလေးကပါလိုက်ဆင်းပြီး

သွားဆော့ကစားတော့သည်။

“ဟဲ့ပိုးဖြူရေတွေစင်ကုန်ပြီဟဲ့”

“ဝုတ်...ဝုတ်”

“တယ်ဒီကောင်သေတော့မယ်”

ခွေးကလေးပိုးဖြူကျွန်မကို ကျီစယ်နောက်ပြောင်ဆော့ကစား

သည်ကိုနောက်မှလှမ်းဖမ်းရင်း။

“အိုး...”

“ဟား...”

ကျွန်မခြေထောက်ခေါက်ပြီး လဲကျသွားသည်။

“ငါ့စကားမှနားမထောင်တာကို ပြီးတော့ရေထဲမှာတောင်
ဆော့ကစားနေလိုက်သေးတယ်”

ကျွန်မပရုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှေပေါ်သို့တွဲတင်ကာ

“မင်းခြေထောက်ဆန့်လိုက်”

“ရှင်ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ဆန့်မှာသာဆန့်ပါ...၊ စကားတွေသိပ်ပြီးမများနဲ့...”

“အား...နာတယ်”

“ခဏလောက်သည်းခံပါဒေါက်တာမကြီးရယ်”

ကျွန်မခြေဖဝါးလေးကိုကိုင်တွယ်ပြီး ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။

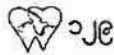
“ဇောက်...”

“အမလေး...”

ခြေဖဝါးတစ်ခုလုံးပူသွားပြီး နာကျင်နေသော ဝေဒနာ

သလိုပျောက်သွားသည်။

“ရှင်အကြာပညာကို ကျွမ်းကျင်သားပဲ”

“နောက်တစ်ခါအောက်ကိုမဆင်းနဲ့တော့ပိုးဖြူမင်းလည်းလှေပေါ်ကိုတက်တော့”

“ဝုတ်...”

ကျွန်မတို့စကားတွေကို ပိုးဖြူခွေးကလေး နားလည်နေတာဟာ အံ့ဩဖွယ်တော့ကောင်းသည်။ ခုဆိုရင် ကျွန်မဘေးမှာ ချစ်စရာကောင်းသော ခွေးလိမ္မာလေးတစ်ကောင် ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။

၀ ၂ ၀ ♥

လှေပြန်ပြီးလှော်၍ရသောနေရာကိုရောက်မှ ကြိုးကြာနီ
ပေါ်ကိုပြန်တက်ပြီးလှော်ခတ်ပြန်သည်။

“ရှင်သွားမယ့်နေရာဟာ ခုထိမရောက်သေးဘူးဟေး”

“လမ်းမှာသုံးညလောက်အိပ်ရဦးမယ်”

“အဲ...ရှင်ဘာလို့ဒီလောက်အဝေးကြီးကို မော်လာရတာ”

ရှင်ကျွန်မကိုတစ်သက်လုံးပြန်မလွှတ်တော့ဘူးပေါ့”

“မင်းပြန်ရမှာပါ။ သူ့အချိန်နဲ့သူပေါ့ကွာ။ မင်းလှော်တာ”

အိုကြီးကထက်ကြပ်မကွာလိုက်လာနေမှာပါ”

“ရှင်ဆီက သမိုင်းလျှို့ဝှက်ချက်လေးကို သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စား
တယ်၊ သိလည်းအရမ်းကိုသိချင်တယ်၊ ခုလိုအေးအေးလူလူသွားနေ
တုန်းပြောပြပါလား”

“ဒီနေရာကမင်းထင်သလို မအေးချမ်းဘူး...၊ အန္တရာယ်က
ချိန်မရွေးရောက်လာနိုင်တယ်”

“ရှင်”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေဘေးပတ်ပတ်ကျင်ကိုကြည့်တော့လည်း

ဘာတန်းတွေကျောက်နံရံကြီးတွေနှင့်သာယာလှပစွာပင်တွေနေရ
တယ်။

“ရှင်တမင်ကျွန်မကြောက်အောင်ခြောက်နေတာမဟုတ်လား”

“မင်းစိတ်တွေကသိကအောင်ဖြစ်စေမယ့်အလုပ်မျိုးငါမလုပ်ဘူး”

“တန်းခြူးလူလူ”

“ရှင်ကျွန်မကိုခုလိုဖမ်းလာတာရော”

“မင်းကိုခေါ်လာရတာ ငါစိတ်ထဲမှာမလွှဲရှောင်သာတဲ့သမိုင်း”

၁၃၂ ဇွဲဘဝင်္ဂီ

တာဝန်တစ်ခုကို လုပ်နေရတာကလွဲပြီး တခြားခံစားချက်မရှိဘူး-
မင်းဟာကြားခံလူတစ်ယောက် ဘာမှအပြစ်ရှိတဲ့သူမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ကိုငါသိတယ် ဒါပေမယ့်ဟာ...

ကြီးကြာနီစကားလေးဆက်ပြီး မထွက်ဘဲ တွေဝေသွားသလို
ကျွန်မလည်း ဆက်ပြီး တော့မမေးပါ...

“ရှပ်... ရှဲ... ရှဲ”

“ဈေးလူလူငါ့နားကိုလာခဲ့ကြ”

“ဟင်... ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြားရတဲ့အသံက ဘာသံလဲ...”

“မြွေတွေရေသံကြားလို့ ဆင်းလာကြတာ”

“ဘာ...”

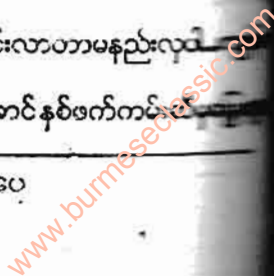
ကျွန်မနှင့်ပိုးဖြူကြီးကြာနီနားသို့ ရွှေ့ပြီး ထိုင်နေစဉ် ကြီးကြာ

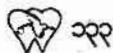
ကြီးတွေနှင့် သံချွန်အကောက်တစ်ခုကို ချည်နှောင်နေသည်။

“ဟယ်... ဟို... ဟိုမှာ...”

မြွေတွေကုန်းပေါ်မှ ရေထဲကို ဆင်းလာတာမနည်းလှသလို

လှေဘေးနှစ်ဖက်ကို ကပ်လို့ မရနိုင်အောင် နှစ်ဖက်ကပ်ထားတာပါ။

ဆင်းလာနေသည်။

“ခေါင်းလေးငုံထား”

ကျွန်မသူပြောသည့်အတိုင်း လှေဝမ်းလေးထဲတွင် ခေါင်းက
လေးဝပ်ပြီးနေလိုက်သည်။

“ရှိ...ရှိ...ရှိ”

သံချွန်ကောက်တပ်ထားသော ကြိုးကို ဖွဲ့ယမ်းပြီး ရောင်းထဲသို့
ဆိုးထွက်နေသော သစ်ပင်ကိုင်းကြီးကို ကြိုးကြာနီ လှမ်းပြီးပစ်လိုက်
သည်။

“ဒုတ်...”

မြွေများမှာ လှေ၏အနီးဆုံးနေရာဆီသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်
သည်။ ကြိုးကို ခိုင်မခိုင် ဆွဲကြည့်ပြီမှ -

“မတ်တတ်ရပ်လိုက် ပိုးဖြူကို ပွေးထား လက်တစ်ဖက်က ငါ့ခါး

အောက်ထားလိုက်”

“ဝုန်း...ရှိ...”

“အဖေ...”

ကျွန်မရင်ထဲစိမ့်ပြီးအေးသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလေထဲ တွင်လွင့်ပါသွားတော့သည်။ ကျွန်မတို့လှေငယ်ကလေးမှာ ရေရာမန့် အောင်မြေ့များက ဖျက်ဆီးနေသည်။

“ဘုတ်...အိ...”

ကမ်းပေါ်သို့ ကြိုးလွှဲပြီးရောက်သည်နှင့် လက်မှကြိုးကိုလွှတ် လိုက်သောကြောင့် ကျွန်မတို့အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ကျွန်မက ကြိုးကြာနီအပေါ်မှာ ရောက်နေသဖြင့် ဘာမှမဖြစ် ပေမယ့် ကျွန်မအောက်မှ ကြိုးကြာနီကတော့ သက်သာမည်မဟုတ်

“မင်းဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ရှင့်ကိုမေးရမှာ...ဟယ်”

ကျွန်မကြိုးကြာနီကိုသေချာစွာကြည့်တော့ နောက်ထောင့် သွေးတွေကစီးကျလာနေသည်။

“ရှင်နောက်စေ့ပေါက်သွားတယ်”

“ရပါတယ် မဖြစ်စလောက်လေးပါ၊ ငါတို့တော့ လှေနဲ့

ကုန်သွားပြီ...”

ရောင်းထဲတွင် လှေကလေးမှာ သုံးစားလိုတောင်မရတော့။

“ရှင်ဒဏ်ရာကို ရေဆေးပြီး အဝတ်စည်းထားလိုက်ပါလား”

“မြ”

ကြီးကြာနီ သူ့အကျီလက်မောင်းကို ဆုတ်ဖြလိုက်ပြီး ခေါင်းမှ

ဒဏ်ရာကို စည်းဖို့လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်မယူပြီး စည်းပေးလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခြူးလူလူ... ရန်သူပေါ်မှာ စေတနာထား

ဘာကိုလေးစားပါတယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ ရန်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး... တစ်ခါမှမတွေ့ဘူး

ဘဲလူတွေပါ”

“မင်းကို အမွေခေါ်လာတာကို မင်းရန်ငြိုးမထားဘူးလား”

“ကျွန်မက ဆရာဝန်တစ်ဦးပါ။ ကျွန်မရှေ့မှာ ဒဏ်ရာရနေသူဆို

ဘဲသူဖြစ်စေ မိတ်ဆွေဖြစ်စေ လုပ်ကိုင်ပေးရမှာပဲ။ ရှင်သာအငြိုးတွေ

ကျွန်မကို ဖမ်းလာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ့ရဲ့အမုန်းတရားတွေဟာ မင်းပေါ်မှာ မြူတစ်ပုံတောင်မရှိ

ဘူးဘူး။ မိုးမချုပ်ခင်တောထဲကထွက်ကြရမယ်။ ငါတို့ဆီမှာ ဘာမှမရှိ

တော့ဘူးသွားကြမယ်”

ကျွန်မတို့အတွက်ရွာမှပေးလိုက်သောစားသောက်စရာတွေလည်းတစ်ခုမှမရှိတော့ပါ...။ ကျွန်မကိုကြိုးကြာနီ စပြီးခေါ်စဉ်ကလည်းပြေးပြေးလွှားလွှား မဟုတ်တော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် ခေါ်သည်။ ကျွန်မနားချင်ရင်နားပြီးမှသွားခဲ့ရင်းရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုနားရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟာ...ကံကောင်းတယ်”

“ဘာကံကောင်းတာလဲ”

ကြိုးကြာနီသူအိတ်ကပ်ထဲမှ ဇစ်ပိုမီးခြစ်လေးကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။ သေနတ်နှင့်မီးမြှောင်ကတော့ သူ့ခါးကြားမှပြုတ်မကျခဲ့ဘူး။

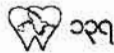
“ဒီမှာနားမယ်...။ ငါစားသောက်ဖို့အတွက်ကြံလိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်မနှင့်ပိုးဖြူကိုထားခဲ့ပြီး တောစပ်နားမှပေါက်နေသော

ဝါးလုံးတစ်လုံးကိုပိုင်းဖြတ်၍ အချွန်ကလေးဖြစ်အောင်လုပ်နေ

“ဝါးချွန်နဲ့ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါးဖမ်းမလို့လေ”

“ငါးမျှားတံမရှိဘဲဖမ်းလို့ရမလား”

“မင်းအချိန်တန်ရင်စားရမယ်စောင့်နေ”

ကြီးကြာနီငါးရွှန်ကိုကိုင်ပြီးရေထဲသို့ဆင်းသွားသည်။ ကျွန်မနှင့်ခွေးလေးပိုးဖြူကတော့ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင်ထိုင်လျက်ကြည့်နေလိုက်၏။ သိပ်ပြီးမကြာလိုက်၊ ကြီးကြာနီငါးတွေနှင့်ပြန်ပြီးရောက်လာသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား...ဘာငါးကြီးတွေလည်းကြီးလိုက်တာ..”

“ရွှေငါးကြင်းလို့ခေါ်တယ်၊ သိပ်ပြီးချိုတယ်စားကြည့်ရင်သိမှာပါ”

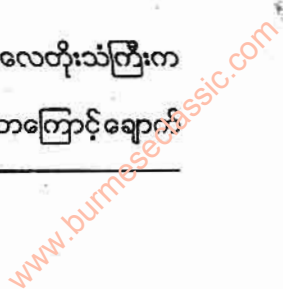
“ကျွန်မကိုကြော်ပြီးကျွေးပါလား”

“တောထဲမှာဆီရောင်းတဲ့ဆိုင်မရှိလို့ပါ”

ကျွန်မတမင်နောက်လိုက်ပြီးကြီးကြာနီဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ကြီးတွေကို လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်မနှင့် သူတို့တွင်ရင်းနှီးမှုလေးတွေရှိနေပြီမဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့စားသောက်ပြီးလို့ နားနေစဉ်...၊ လေတိုးသံကြီးက

ဝင်တွေကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်ရိုက်ပုတ်နေသောကြောင့်ချောင်း

ရားဖွယ်ကြားနေရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မိုးရွာမယ့်ပုံပဲ”

“ဟေ...”

“ငါတို့မိုးလုံတဲ့နေရာကိုအရင်သွားရှာမယ်”

ရေတံခွန်အနီးလေးတွင် တွေ့လိုက်ရသော ကျောက်ဂူလေး တစ်ခုဆီသို့ ဝင်ကြည့်တော့ ကျွန်မတို့(၂)ယောက်နှင့် မိုးဖြူ အိမ်ထဲ တောင်ရသည်။

“ဒီမှာနေကြဦး...”

“ရှင်ကဘယ်သွားဦးမလို့လဲ၊ အဝေးကြီးမသွားနဲ့မနေရဲ့ဘူး”

“ဒီနားလေးတင်ပါ...မိုးမရွာခင် တင်းခြောက်လေးတွေ...”

ပြီးကောက်ထားမလို့ မင်းကချမ်းတတ်တယ်...၊ တောထဲမှာရွာတဲ့ မြို့မှာရွာ တဲ့မိုးနဲ့မတူဘူးခြူးလူလူ၊ ခဏတဖြုတ်ရွာတာမဟုတ်ဘူး တစ်ခါရွာရင်တစ်ရက်လောက်တောင်ကြာတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်ပြီးအေးတာ”

ကျွန်မနှင့်ပိုးဖြူကိုထားပြီး တောစပ်ဘက်ကိုထွက်သွားပြန်
 သည်။ ကျွန်မအိမ်ကိုပြန်ပြီးသတိရမိသလိုနောင်မင်းထူးတစ်ယောက်
 ကျွန်မကိုတောနင်းပြီးရှာနေပြီလား။ ဒယ်ဒီကတော့ ကျွန်မကိုသေချာ
 ပေါက်ရှာနေမှာသေချာသည်။

၉၂ = ♥

ကျွန်မဖခင်ကြီး ဦးခွန်လျှံစောဘာကြောင့် နောင်လွင်သူ
 စကားတွေပေါ်မှာ လွန်ဆန်နိုင်ခြင်းမရှိသည်ကို စဉ်းစားလိုပင်။
 တစ်ခါကျွန်မကျောင်းမှပြန်ရောက်လာသည်ကို ဒယ်ဒီမသိအိမ်ထဲ
 ခန်းတွင် နောင်လွင်ထူးနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော်
 နောင်လွင်ထူးက ဒယ်ဒီကိုဒေါသနှင့်ပြောဆိုနေခြင်းကို ဘာတစ်ခု
 ပြန်ပြောခြင်းမရှိခြင်းကို ကျွန်မတွေ့ဘူးသည်။ တကယ်ဆို

အဖေလောက်ကွာခြားတဲ့ပေါ်မှာ နောင်လွင်ထူးဆက်ဆံမှုဟာ ရိုင်း
ခိုင်းတယ်လို့တောင်ထင်မိသည်။

ကျွန်မရှေ့မှာတော့ ဒယ်ဒီကိုဆက်ဆံသည်မှာ ရိုသေကိုင်းရိုင်း
မှအပြည့်နောက်ကွယ်တော့ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာထိ
ဆက်ဆံနေသလဲပင်မသိ။

“ဝုတ်...”

ပိုးဖြူလေးဟောင်သံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးကြာနီ
ဆင်တိုင်းခြောက်တွေထမ်းပြီးလာနေသည်။

“ဘုန်း”

“ရှင်ထင်းခြောက်တွေက များလှချည်လား ဒီမှာဘယ်လောက်
နုနုယူလာတာလဲ”

“မလိုအပ်ဘဲ ပခုံးအလေးခံပြီး ထမ်းလေးပါဘူး...၊ ဟောမိုး
ပေါက်တွေတောင်ကျနေပြီ”

မိုးစက်ကလေးတွေမှ မိုးစက်ကြီးများအသွင်သို့ ပြောင်းသွား
ကွဲသဲကြီးမဲကြီးရွာလေတော့သည်။

ကြီးကြာနီထင်းခြောက်ကလေးတွေနှင့်ပီးဖိုလေးကိုစတင်ပြီး
ဖိုလေသည်။

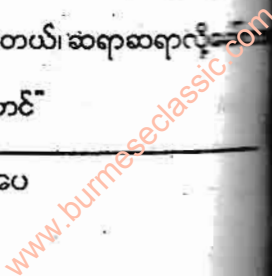
“တောထဲမှာရွာတဲ့မိုးက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမည်းမှောင်
သွားတာပဲနော်၊ မီးမွှေးထားတာမစောဘူးလား”

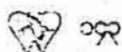
“ပူထဲကို တခြားသားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ဝင်မလာနိုင်အောင်
လှန့်ထားရတာ၊ မိုးရွာရင်တိရစ္ဆာန်တွေက မိုးလွတ်ရာကိုပြေးဝင်တာ
ကြတယ်”

“ရှင်တောထဲမှာတော်တော်ကိုကျင်လည်ခဲ့တဲ့သူပဲနော်
လုပ်ဖူးတယ်နဲ့တူတယ်”

“သူများအသက်ကိုသတ်ဖြတ်ပြီး ဘဝကိုမရပ်တည်ခဲ့
ခုတောထဲမှာသတ်ဖြတ်ရတာ မဖြစ်မနေဝမ်းစာအတွက်သတ်
မှဆိုးမလုပ်ခဲ့ဘူးပါဘူး၊ တောထဲမှာတော့ ကျင်လည်ခဲ့ဘူးတယ်”

“ရှင်ရွာတော်တော်များများနဲ့ ရင်နီးတယ်နော်၊ ရှင့်ကို
ကြည့်ညှိလေးစားတာကို သံတိထားမိတယ်၊ ဆရာဆရာလို့
လည်း ကြားတယ်၊ ရှင်ကဘာဆရာလဲဟင်”

“ဗေဒင်ဆရာ”

“ကောင်းကောင်းပြောပါ”

“တကယ်ပြောတာမင်းကမယုံဘူးလား”

“ရှင်တကယ်ဗေဒင်တွက်တတ်တယ်ပေါ့”

“မင်းသိချင်တာမေးလေ”

“ကျွန်မနဲ့နောင်လွင်ထူးပြန်ပြီးဆုံနိုင်မလား”

“မင်းလက်ကလေးကိုဖြန့်ပြီးပြ”

ကျွန်မလက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ပြီးပြလိုက်တော့..

“မင်းစိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့နော်၊ စိတ်ခိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်ပြောမှာသာပြောပါ”

“မင်းနဲ့နောင်လွင်ထူးဆုံခဲ့ရင်တောင်ပေါင်းသင်းခွင့်မရဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာပြောလေ”

“ကြီးကြာနီဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကပေါင်းစည်းခွင့်မပေးလို့”

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့နောင်လွင်ထူးကို သဘောမတူတဲ့သဘော

လား၊ ဒါမှမဟုတ် နောင်လွင်ထူးကို မုန်းတီးမှုကြောင့်လား”

“မင်းနဲ့သဘောတူခြင်းမတူခြင်းဟာ ငါ့အနေနဲ့ပြောဆိုပိုင်ခွင့်
မရှိပါဘူး။ နောင်လွင်ထူးကို မုန်းတီးတာတော့အမှန်ဆုံးစကားပဲ
ထက်ပိုပြီးပြည့်စုံအောင် ပြောရရင် နာကြည်းမှုတွေပါတယ်”

“ဒါများရှင်ရယ် သူ့ကိုသတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲကျွန်မကို
လာစရာတောင်မရှိဘူး”

“နောင်လွင်ထူးဆိုတဲ့ကောင်ကို သတ်မယ်ဆိုရင် သိပ်
ယဉ်းယဉ်းမရှိပါဘူး။ လူကိုမသတ်ချင်ဘူးဒီကောင်နလုံးသားကို
ဆုံးထိုးသတ်ချင်တာ”

“နောင်လွင်ထူးဆိုတဲ့လူ ကျွန်မကိုရှင်ထင်သလောက်
မယ်ထင်နေတာကိုး။ ဒီလိုလူနဲ့ဘေးမှာ ကျွန်မထက်ချောလှတဲ့
ပေါများပါတယ်၊ ရှင်အထင်မကြီးပါနဲ့”

“မင်းကိုသူလက်လွတ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး မရရအောင်
မှာ-ခြူးလူလူ”

“ရှင့်ကိုတစ်ခုမေးချင်တယ်၊ ရှင်ဒါကိုတော့ကျွန်
လင်းလင်းပြောပါ”

“မင်းဘာသိချင်တာလဲ”

“နောင်လွင်ထူးကျွန်မကိုလက်ထပ်တာ ချစ်ခင်စုံမက်လို့လား။

အခုမဟုတ်အခြားအကြောင်းတစ်ခုရှိနေလားဆိုတာကိုရှင်ပြောပြပါ
ဦး”

“ခုချိန်မှာ ငါပြောတဲ့စကားတွေဟာ မင်းစိတ်ကိုပြောင်းလာဖို့

အပြင်ပြသလိုဖြစ်နေပါမယ်။ မင်းသိလာစေရမှာပါ”

“ရှင်ဟာသိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တွေများတဲ့သူပဲ ပြောမနေနဲ့

ဘာမှဆက်ပြီး မမေးတော့ဘူးရှင်ပေဒင်အလကားပဲ”

“မင်းကငါပေဒင်ပညာကိုလျှော့တွက်တာကိုးနောင်ဖြစ်လာ

တွေကိုမဟောဘူး။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကိုတော့ သိပ်များများစားစား

ဟောဘူး။ မင်းအသက် (၁၆)နှစ်တုန်းက ရေနစ်ဖူးတယ်။ ဒီတုန်းက

ကိုမင်းနဲ့ရွယ်သူ ကောင်လေးတစ်ဦးက ကယ်ခဲ့တယ်မဟုတ်

ဘူး”

“ဟင်...ဟုတ်...ဟုတ်တယ်”

ကျွန်မအဘွားဆီကို သွားပြီးလည်တုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့

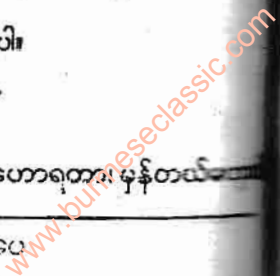
၁၄၆ ဇွဲဇွဲဇွဲ

အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုပါ။ ကျွန်မမျက်လုံးထဲတွင် ယနေ့တိုင်
ယောင်နေသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုရယ်ပါ။

ဘွားဘွားဒေါ်စောခမ်းမြိုင်တို့နေတဲ့ အိမ်ကြီးနောက်ဘက်
ချောင်းက လေးတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ သိပ်အကျယ်ကြီးတော့မဟုတ်ဘူး
ကျွန်မချောင်းနံလေးကလေးပေါ်မှာ ဝင်ပြီးဆော့ရင်း လှေ
ချည်ထားတဲ့ ကြီးကြီးကုတ်ထွက်ဘွားပြီး ရေစီးထဲမှာ မျောပါသွားတာ
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ရေထဲကို ခုန်ချတော့ ကျွန်မ
တယ်။ ဒီအချိန်မှာ လှေကလေးတစ်စီးနှင့် လာနေသော ကျွန်
ရွယ်တူလေးတစ်ဦးက ဆင်းကယ်တင်ခဲ့လို့ ကျွန်မဘဝ ခုထိ အ
ရှင်ခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူကို ကျွန်မသေသေချာချာ
မမှတ်မိခဲ့တာ အမှန်။ ကြောက်လန့်စိတ်နဲ့ သဲသဲကွဲကွဲဘာ ကို
ရသလို ဒီစိတ်နဲ့ ကျွန်မနေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ တေး
နာမည်တောင် ကျွန်မသက်ကမသိခဲ့ရပါ။

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိဘာလဲ”

“ဝေဒင်ဆိုတာ တွက်ချက်ပြီးဟောရတာ၊ မှန်တယ်”

လားဒေါ်စောနန်းချူးလူလူ”

“ကျွန်မပေဒင်ကိုမယုံဘူး၊ ရှင်သီရိတဲ့အကြောင်းရှိရမယ်”

“မင်းကတကယ်ကိုစွတ်သမားလေးပဲကွ...မင်းဘဝနဲ့ငါ့ဘဝက

အဝေးကြီးဘယ်လိုမှမနီးစပ်တာဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်မှာလဲ”

ကြီးကြာနီဘယ်လိုပဲပြောပြောကျွန်မကတော့ သံသယဖြစ်မိ

ဘာတော့အမှန်ပါ။

၈၂ - ♥

အခန်း(၆)

ကွန်နီချာကိုရောက်တော့ ကြီးကြာနီနှင့် ချိုလူးလူတို့
ခွဲကြတယ်ဆိုတာတော့ ရှ. သားတွေမငြင်းဆိုသလို ရွာလူကြီး
တိုင်ကလည်းပြောသည်။

“မိန်းကလေးကရွာလူကြီးကို အကူအညီမတောင်းဘူး”

“မိန်းကလေးပုံစံက သူ့ကိုဖမ်းခေါ်လာတဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး”

နိုးရာလိုက်လာသလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေးပါမိ”

“ဟာ..”

ရွာလူကြီးစကားကိုကြားရတော့ နောင်မင်းထူးတို့ သတို့သမီး

ကိုစဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။

“သူတို့ဘယ်ကိုဆက်ပြီးသွားမယ်ဆိုတာတော့ ရွာလူကြီးတ

ကယ်မသိဘူးပေါ့”

“ဒီကဗိုလ်လေးတို့ကိုမညာဝံ့ပါဘူးဗျာ...၊ တကယ်မသိတာပါ။

နတ်ဘုရားကြီးနဲ့တိုင်တည်ရဲပါတယ်”

နောင်မင်းထူး ရိုးသားသော တိုင်းရင်းသားတွေပေါ်မှာ ထပ်ပြီး

တော့ခြောက်လှန့်ကာ မမေးရက်...၊ တစ်ရွာလုံးရှိရွာသားတွေကိုတီး

ခေါက်ပေမယ့် ကြိုးကြာနီခရီးစဉ်ကို မသိခဲ့ကြ...။

သစ္စာရှိစွာနဲ့ ဝုံးကွယ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဆရာနောင်”

“ဘာများလည်း ဆရာနိုင်သော်”

“ရဲဘော်တွေအခြေအနေမကောင်းဘူး၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်

ယောက်များနေကြပြီ”

ရဲဘော်တွေခရီးပန်းပြီး ဖျားနာမှုတွေကို ကြုံနေရသဖြင့် ခရီးအားဆက်ဖို့အခက်တွေ့နေသည်။

“ကျော်ဇံ...မင်းဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကြီးကြာနီဘယ်ရွာကိုသွားသလဲဆိုတာကိုတိတိကျကျမသိရသေးဘဲ မသွားရတာခြင်းအတူတူရဲဘော်တွေကိုရွာမှာဆေးကုရင် ခိုင်လုံအောင်စုံစမ်းတာပေါ့”

“ရွာလူကြီးကျွန်တော်တို့ကိုတစ်ခုလောက်ကူညီပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါခိုလ်လေး”

“ကျွန်တော်တို့အတွက်စခန်းချဖို့အိမ်ကလေးတစ်လုံးလောက်ကူညီပေးပါ။ ရဲဘော်တွေနေမကောင်းဖြစ်နေလို့ဆေးပါကုချင်တာ”

“စိတ်ချပါခိုလ်လေးအားလုံးအဆင်ပြေအောင်စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ ဆရာနိုင်သော်ရွာလူကြီးနဲ့နေထိုင်ဖို့စီစဉ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ကျော်ဇံ...မင်းနဲ့ငါရွာထဲလျှောက်ကြရအောင် ဖထီးချော”

ခဲဦး”

မှဆိုးဖထီးကိုခေါ်ဆောင်ပြီး ရွာထဲသို့ထွက်လာခဲ့ကြတော့
သည်။လမ်းတွင်ဆော့ကစားနေသောကလေး(၃)ယောက်နားသို့
ရောက်တော့...

“ရာတိတ်တို့”

“ဗျာ...ဦးဦးရဲကြီး”

“မင်းတို့ဦးကြီးကြာနီကိုသိလား”

“ဆရာကြီးကြာလားဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်”

“သူဒီရွာကိုရောက်လာသလား”

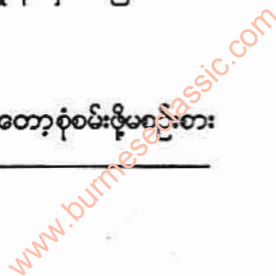
“အင်း မမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ရောက်လာတာ ခွေးဖြူလေး
တောင်ပါသေးတယ်”

“သူတို့ဘယ်ကနေထွက်သွားတာလဲ”

“အင်းအဲ့ဒါတော့သားတို့မသိပါဘူး သွားဦးမယ်နော်”

ရာတိတ်လေး(၃)ယောက်နှောင်မင်းထူးနားမှအပြေးကလေး
သွက်သွားတော့သည်။

“ဒီရွာမှာရှိတဲ့လူကြီးကလေးတွေဆီကတော့စုံစမ်းဖို့မစဉ်းစား

နဲ့တော့ကျော်ဝံ့ရေ...”

“ကြီးကြာနီပေါ်မှာတကယ်သစ္စာသိကြတဲ့ရွာပဲကွ...”

“ဒီအချက်ကိုကြည့်ရင်ကြီးကြာနီဟာရွာပေါ်မှာဘယ်လောက်
ကောင်းသလဲဆိုတာကိုသိနိုင်တယ်ကွ”

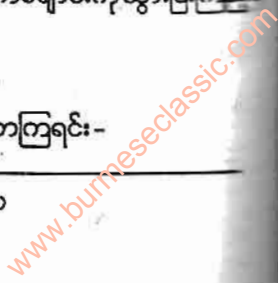
“သေချာတယ်နောင်မင်းထူးရေ”

“ဖထီးရွာရဲ့ထွက်လမ်းကဘယ်နှစ်ပေါက်လောက်ရှိမလဲ”

“အရှေ့နဲ့အနောက်(၂)ပေါက်ပဲရှိတယ်ဆရာ...၊ ဘေးမှာထ
တောင်နံရံတွေပဲရှိတာ၊ အရှေ့ဘက်က ကုန်းလမ်း၊ ဆရာ တောင်နဲ့
တောတွေကြားကသွားရတာ၊ ပဇူးရွာကိုသွားတယ်၊ နောက်ဘက်
ပေါက်ကတော့ချောင်းလမ်းကလေးဆရာဒေါင်ဖူးရွာကိုသွားတာ”

“ကြီးကြာနီငါတို့ကို အရှေ့နဲ့အနောက်ကိုရွေးချယ်ခိုင်းလို့
တာပဲ၊ ဒီအထိလိုက်လာပြီးမှတော့နောက်ဆုံးပစ်မှတ်ထိကိုလိုက်
ပဲဟေ့၊ ကဲလှည့်ပြီးမပြန်ခင်အနောက်ဘက်ချောင်းကိုသွားပြီးကြည့်
အောင်”

ရွာနောက်ဘက်ဆီသို့လျှောက်လာကြရင်း-

“မင်းကိုမေးရဦးမယ် နောင်မင်းထူး၊ မင်းတာဝန်ကျတဲ့မြို့မှာ လွန်ခဲ့တဲ့(၅)နှစ်လောက်ကမိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ကလေးငယ်တစ်ဦး သတ်ဖြတ်ပြီးမြေမြှုပ်တဲ့အမှုပေါ်သွားပြီလား”

“မပေါ်သေးပါဘူး ငါနယ်ဘက်ကိုတာဝန်မကျခင် (၂)နှစ် လောက်ကဖြစ်ပွားခဲ့တာ လူ့သတ်သမားဘက်က သိပ်ပြီးပိပိရိရိနဲ့ လုပ်ခဲ့တာ သေသပ်တယ်...၊ မသင်္ကာသူတွေတော့ဇမ်းပြီး စစ်ဆေး လည်းမရပါဘူးကွာ၊ လူကြီးတွေကတော့ ဒီအမှုကို ဖိအားပေးနေ တယ်၊ ဒီနှစ်အတွင်းမှာရအောင်ဖော်ထုတ်ခိုင်းနေတာ၊ ငါကကံဆိုးပြီး ရောက်လာရတာ ဟေ့... ဒီအမှုကိုပါကိုင်တွယ်နေရတာ”

“သဲလွန်စရောမရသေးဘူးလား”

“သံသယပစ်မှတ်သမားတွေတော့ တွေ့ထားပြီးပါပြီ၊ ကိုယ့် ဘက်ကမခိုင်လုံသေးလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ သူ့ထက် ဆိုးတဲ့ကိစ္စ သည်းရှိနေတယ်မူးယစ်ဆေးဝါးတွေဝင်နေတဲ့လမ်းကြောင်းကိုစစ်ဆင် နားလုပ်နေရတာမင်းတို့ဘက်တွေလည်းပါတာပဲမဟုတ်လား”

“ပါတယ်နောင်မင်းထူးရေ၊ ဒီအဖွဲ့လှုပ်ရှားမှုကိုတော့ ဝေဖန်

ထုတ်ရမှာပဲ”

ရွာနောက်ဘက်ချောင်းနားဆီသို့ရောက်တော့ စကားဖြတ်လိုက်ပြီး ကူးတို့ဆိပ်ဘက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကူးတို့ဆိပ်တွင် ရှိသော လှေကလေးတွေမှာ လူ (၂) ယောက် (၃) ယောက် စီးလှေလေးတွေဖြစ်သည်။

“ဒီချောင်းကနေသွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

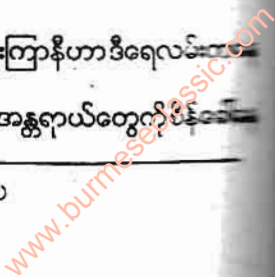
“မြေပေါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျူကျားဆိုတဲ့ ဓားပြကောင်တွေ ကျက်စားတဲ့နေရာလေ”

“ကြီးကြာနီဒီလမ်းကိုမရွေးချယ်လောက်ဘူးလို့ထင်တာပဲ”

နောင်မင်းထူး ကျော်ဝံ့စကားကို နားထောင်ပေမယ့် အဖြေတော့မပေးခဲ့ပါ။

“မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အန္တရာယ်နဲ့တွက်မယ်ဆိုရင် ကြီးကြာနီဟာ ဒီရေလမ်းထက် လုံလုံးမသွားသင့်ဘူး... ဒါပေမယ့် သူဟာ အန္တရာယ်တွေကို ပိန်ခေါ်

တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဒီလမ်းမျိုးကိုရွေးချယ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်ငါပြောနိုင်လဲဆိုရင် သူ့နောက်ကိုလိုက်လာမယ့်သူတွေဟာ စောစောကမင်းတွေ့သလိုပဲ အများဆုံးတွေ့မှာပဲ။ ဒီအတွေ့မျိုးကို တွေးမယ်ဆိုတာကိုကြိုကြာနီသိထားမှာပဲကွ နောက်ကလိုက်တဲ့သူတွေကုန်းလမ်းကနေလိုက်ဖို့သေချာတွက်ထားပြီးသူဒီလမ်းကိုရွေးချယ်ဖို့ကများတယ်”

“ဇရာက...မင်းပြောတာသဘာဝကျတယ်။ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီလားနောင်မင်းထူး”

“ယာယီဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ဒေါင်ရုရွာကိုရွေးချယ်ထားတယ်။ နောက်ပိုင်းခိုင်လုံမှုထပ်ရမှ အတည်ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ကွာ ငြိမ်ကြရအောင်”

နောင်မင်းထူးရင်ထဲမှာ အဖြေကလေးတစ်ခုရလိုက်သလို ကြောင့်ပေါ့ပါးသွားသည်။

“ရွာလေးကနေချင်စရာလေးပဲနော်”

“မြန်မာပြည်ထဲမှာ ခုလိုလှတဲ့တောင်တန်းကြီးတွေနဲ့ကျောရွာ

www.burmeseclassic.com

၁၅၆ ဇွဲတဝင်

လေးတွေအများကြီးရှိနေတယ်... လူသူအရောက်အပေါက်နည်းကြ
လို့ကွ...

“အင်းငါတို့ကတော့ ကြီးကြာနီနောက်ကနေ အချိန်ကတော့
တော်တော်ကိုကွာပြီးမှ လိုက်နေရတယ်... ဆိုးတယ်ဟေ့...”

၀ / ၀ ♥

အခန်း(၅)

တောင်ကုန်းအနိမ့်အမြင့်တွေ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည့် ကျွန်မ
ဆက်ဆံကြီးကြာနီလက်မောင်းလေးကိုမှီတွဲပြီး လိုက်ခဲ့ရတော့သည်။

“ရှင်ရဲကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းရွာကိုမရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်တော့မှာပါ။ မင်းသိပ်ပြီးပင်ပန်းနေရင်နားဦးလေ”

“ခြေထောက်တွေ သယ်တောင်မသယ်ချင်တော့ဘူး”

“ငါကျောပိုးပြီးခေါ်သွားရမလား”

“အိုမဟုတ်တာ လူမြင်မကောင်းသူမြင်မကောင်း”

“ဒီနေရာမှာ ဘယ်သူမှမင်းကိုမတွေ့နိုင်ပါဘူးကွာဒါကျောဝေ
တက်”

“ကျွန်မခုလိုပဲတွဲပြီးလျှောက်ပါရစေတော့”

“ရှေ့မှာခဏနားပြီးပါလာတဲ့သစ်သီးဝလံတွေကိုစားလိုက်မိဦး”

“အင်း”

ကျွန်မတို့တောထဲကထွက်လာစဉ် လမ်းမှာတွေ့သည့်ငှက်
ပျောသီး၊ သစ်တော်သီးနှင့် ကျွန်မ မစားဘူးသော အသီးတွေ
ကြီးကြာနီ သယ်နိုင်သလောက်သယ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့နားနေသောနေရာ၏အရှေ့တွင်လမ်းသဖွယ်ခြင်
တာကိုတွေ့ရသဖြင့်-

“ဒီလမ်းကလူသွားလူလာရှိမယ့်ပုံပဲနော်”

“သွားကြလာကြပါတယ်၊ နယ်စပ်မြို့တွေကိုသွားလို့ရတယ်
လေ၊ တောထဲမှာ (၂) ညလောက်အိပ်ပြီးသွားနေကြရတာပဲ”

“ဒီဒေသမှာနေထိုင်ကြတဲ့သူတွေရဲ့ဘဝက သနားစရာပဲ”

“မင်းတောင်လူတွေပေါ်မှာ ခံစားတတ်နေပြီပဲ”

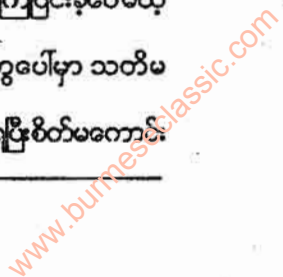
“ရှင့်စကားက ဘာသဘောလဲ၊ လူတွေပေါ်မှာ ကျွန်မက
အကြွေ နာတရားကင်းမဲ့တယ်လို့ဆိုလိုတာလား”

“ဂုဏ်နေတွေအောက်မှာ ရှိနေသူတွေ တော်တော်များများ
ဘာကြောင့်လူတန်းစားတွေပေါ်မှာ စေတနာသိပ်ပြီးမထားကြဘူးလို့
ဆင်မိလို့ပါ”

“ရှင်ပြောတဲ့စကားက မှန်သင့်သလောက်တော့မှန်ပါတယ်၊ ဒါ
အမယ့် နေဂုဏ်အောက်ကလူအားလုံးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီထဲမှာမင်းမပါဘူးပေါ့”

“ရှင့်ကိုမညာဘဲအမှန်တိုင်းပြောရရင် ကျွန်မဆင်းရဲတဲ့သူတွေ
အလယ်ချင်းမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား
ကျွန်မဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်တက်တုန်းက ဆေးရုံတွေ
အတွင်းဆင်းလေ့လာရင်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့လူတွေဘဝကို သိလာခဲ့ရ
တယ်။ ကျွန်မတို့ဟာတောင်တန်းဒေသမှာ မွေးဖွားကြပြီး ခွဲပေမယ့်
ဒေသတွေမှာနေထိုင်ပြီး ဘဝရပ်တည်သူတွေပေါ်မှာ သတိမ
ထားဘူး။ ရှင်ဖမ်းလာတော့မှ သူတို့ဘဝတွေကိုတွေ့ပြီး စိတ်မကောင်း”

မသိပါဘူးဆရာရယ်၊ ဝမ်းတွေလျှော့ပြီး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်
ဖြစ်နေတာ”

“ဆေးမှူးကနက်ကရော”

“သူလည်းမနိုင်တော့ဘူး”

“ခြူးလူလူမြင်းလှည်းပေါ်တက်၊ ခွာနီရွာကိုပြန်ပြီးမောင်းတော့
ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီးကြာ”

မြင်းလှည်းလေးဆိုပေမယ့် အနောက်တွင် အမိုးအကာမယ့်
မြင်းလှည်းလေးပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မအတွက်တော့ အတော်ကိုအဆင်ပြေသွားတော့သည်
မြင်းလှည်းနှင့်ရွာကို နာရီဝက်လောက်ပဲသွားလိုက်ရသည်။

“အီ...အီ...ပတူ...လေးရဲ့”

ရွာထဲကိုစပြီးဝင်သည်နှင့် ဇာလေးငယ်ကန်ယောက်ကို
ပြီးငိုယိုနေသော မြင်ကွင်းကို စတင်ပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“သွားပြန်ပြီတစ်ယောက်ကွာ”

“ဆရာကြီးကြာရေ ကယ်ပါဦး...၊ ရွာမှာနတ်ဆိုးကြီးဒုက္ခပေး

ပြီ...”

ကြီးကြာနီကိုတွေ့သည်နှင့် ရွာသူရွာသားတွေငိုယိုပြီးပြောဆို

သည်။

“.....”

ခေါင်းတွင် ကျွဲချိုကြီးစွပ်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် ရွာသား

တူတန်းပီပြီး ပါးစပ်မှတာတွေကို ရွတ်ဆိုနေမှန်း တော့မသိလမ်းလျှောက်

ကြသည်။

“အရေးထဲနတ်ဆရာကတော့မောင့်... ဓွာနီငါ့ဆေးအိတ်တွေကို

ဆင့်ထုတ်ပြီး ဧရာဂါဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတွေကို ခေါ်ခဲ့တော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရင်ဘာဆေးတွေကို သုံးမှာလဲ”

“တိုင်းရင်းဆေးပဲ ငါက ကျွမ်းကျင်တာ၊ အင်္ဂလိပ်ဆေးတော့ ရှိ

တစ်ခါက မြန်မာနိုင်ငံကြက်ခြေနီအဖွဲ့ကြီးဧရာဂါလာတုန်းက

ဆန်းစွင့်ဖို့ပေးခဲ့တာ၊ ဒီမှာထားတဲ့ဆေးပျားက ဈေးနာတာလောက်

ပဲကုန်ငင်တာ၊ ဆေးတွေကအများကြီးပဲ”

“ကျွန်မကိုပြပါ...”

“လိုက်ခဲ့ခြူးလူလူ”

ကျွန်မကိုဆေးခန်းသဖွယ်လုပ်ထားသော တဲကြီးတစ်ခုပေါ်
သွားပြီးဆေးသေတ္တာတွေကိုပြလိုက်သည်။

“ဆေးတွေကအတော်ပါပဲ၊ ခုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ရောဂါအတွက်
အသုံးဝင်မယ့်ဆေးတွေရှင့် ကျွန်မနဲ့ဝင်ပြီးကူပါ”

“အင်း”

ဝမ်းရောဂါဖြစ်နေသော ကလေးသူငယ်တွေအရေအတွက်
များပြားနေသောကြောင့် ကုသရမယ့်နေရာနှင့် မဆန်ဖြစ်နေသည့်

“ကြိုးကြာနီ ကျွန်မတို့အရေးပေါ်အဆောက်အဦတစ်ခု
အမြန်ဆောက်ပြီး ကလေးတွေထားဖို့စီစဉ်ရမယ်”

“ခွာနီ”

“ဗျာ-ဆရာကြီးကြာ”

“မင်းရွာကယောက်ျားမှန်သမျှကိုသွားပြီး ခေါ်ခေါ်ခေါ်ခေါ်”

ဝါးစုတ်၊ အဆောက်အဦတစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ဆောက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့....”

ကျွန်မနှင့်အတူ ကြိုးကြာနီလည်း မနားရ၊ ကလေးတွေကို ဆေးထိုးဆေးတိုက်မှုတွေ ပြုလုပ်နေရတော့သည်။ ရွာသူရွာသားတွေ ကလည်း တစ်ရွာလုံးနီးပါး တက်ညီလက်ညီနှင့် အဆောက်အဦကြီး တစ်ခုကို အားချင်းဆောက်လုပ်နေရတော့သည်။ ကျွန်မတို့ကိစ္စ တွေပြီးတော့ မိုးလင်းတော့မယ်၊ တစ်ရေးမှပင် မအိပ်ခဲ့ကြရပါ။

“ခြူး... မင်းနားလိုက်ဦးလေ၊ ကလေးတွေလည်း သက်သာသ လောက်ဖြစ်နေပါပြီ”

“အင်း... နားချင်တယ်၊ စိတ်မချသေးဘူး၊ ရှင်လည်း နားဖို့လို အပ်တယ်နော်”

“အင်း... နားတာပေါ့မင်း၊ အရင်အနားယူလိုက်ပါဦး... မိနန်း”

“ရှင်... ဆရာ”

“မင်းတို့ဆရာမကို အနားယူဖို့ပြင်ဆင်ပေးလိုက်”

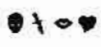
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဆရာမမိနန်းနဲ့လိုက်ခဲ့”

ကျွန်မရေချိုးသန့်စင်ပြီးမိနန်းယူပေးသော အဝတ်အစားတွေ
ကိုလဲပြီးခင်းကျင်းထားသောအိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲချလိုက်တော့သည်။

ကလေးသူငယ်တွေပေါ်မှာစိုးရိမ်နေသောစိတ်ကြောင့်တော်
တော်နှင့်အိပ်မပျော်...။ ကျွန်မတို့သာအချိန်မီရောက်မလာခဲ့ရင်ရွာမှာ
ကလေးတွေရဲ့ဘဝဟာမတွေးဝံ့စရာပဲ...။

“ဟူး...”

ကျွန်မစိတ်ကိုလျှော့ပြီးအိပ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ကြိုးကြာနီမင်းငါတို့လက်ကပြေးလို့မ

လွတ်ပါဘူးကွာဘယ်မှာလဲငါ့သမီး”

“ဟင်...”

ကျွန်မ ဒယ်ဒီအသံကြောင့်အပြင်ကိုထွက်ပြီးကြည့်တော့

ဒယ်ဒီဦးခွန်လှုံစောနှင့်နောင်လွင်ထူး...ပြီးတော့သေနတ်သမား(၁၀)

...တို့ကြိုးကြာနီကိုဖမ်းထားကြပြီ...

“မေးနေတယ်လေ...ဘယ်မှာလဲငါ့သမီး...”

သစ္စာမရှိစာပေ

၁၆၈ ဇွဲဘာဝဒီ

“မသိဘူး...”

“ကဲကွာ...ဖြောင်းခွပ်...အင့်”

ကြိုးကြာနီကိုဝိုင်းပြီးရိုက်နက်နေသဖြင့် မျက်နှာနှင့်ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာ သွေးတွေမှာ မြင်မကောင်း။

“မင်းခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းကို ငါတို့ကတစ်လှမ်းတည်းနဲ့လိုက်နိုင် တယ်ကြိုးကြာနီ၊ ငါ့ဇနီးလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းတို့တစ်ရွာလုံးတို့ မီးရှို့သတ်ပစ်မယ်”

“မင်း...မင်း...မဆိုင်တဲ့သူတွေကို ဒုက္ခပေးပေးနဲ့ နောင်လွင်ထူး”

“ဒုက္ခပေးချင်ရင် ငါ့ဇနီးကို ထုတ်ပေး”

“ငါ...”

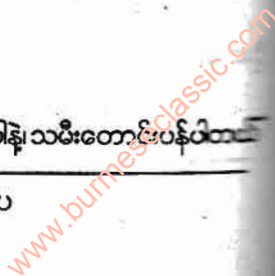
“ကျွန်မဒီမှာပါ”

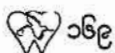
“သမီး”

“ခြား...”

ကျွန်မဒယ်ဒီဆီကို သွားပြီး...

“ဒယ်ဒီ...ကြိုးကြာနီကို ရန်မလုပ်ပါနဲ့၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ်”

“သမီးနှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဒီကောင့်ကို ခွင့်လွှတ်စရာသာ

အကြောင်းမှမရှိဘူး”

“အန်ကယ်ကြာတယ်ရှင်းစရာရှိတာရှင်းလိုက်တော့ပြန်ရမယ့်

ခရီးကဝေးတယ်နော်”

“ဒယ်ဒီမလုပ်ပါနဲ့”

“ခြူးဒီကိုလာ”

“လွှတ်...လွှတ်ကျွန်မလက်ကိုလွှတ်”

“ဒိုင်း....”

“အား...”

“ကြိုးကြာနီ...ကြိုးကြာနီ..”

“ခြူးလူလူ...ခြူးလူလူဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်”

ကျွန်မပင်ပန်းစွာနဲ့အိပ်ပျော်သွားပြီးအိပ်မက်မက်နေခြင်းဖြစ်

သည်။ ကျွန်မအိပ်မက်အကြောင်းကိုတော့ ကြိုးကြာနီသိအောင်မပြော

ချေ

www.burmeseclassic.com

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးအိပ်မက်မက်နေတာပါ”

“ကဲ...မျက်နှာသစ်ပြီးထမင်းစားကြရအောင်”

“အင်း...ကလေးတွေအခြေအနေရော”

“စိတ်ချရတဲ့အနေအထားကိုရောက်နေပါပြီ”

ကျွန်မတဲလေးပေါ်မှဆင်းပြီး ကြိုးကြာနီ ခပ်ပေးသောရေနံ

မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

“ဗိုက်ဆာနေရော့ပေါ့”

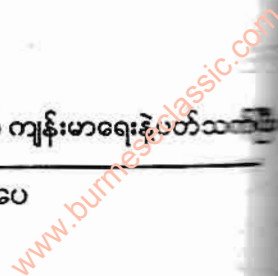
“တစ်ညလုံးဖောနဲ့လုပ်ကိုင်နေတော့ ဆာလို့ဆာမှန်းတောင်
သတိမထားမိဘူး၊ ခုမှဆာနေတာ၊ ရှင်ရော့မအိပ်သေးဘူးလား”

“နောက်မှပဲအတိုးချပြီးအိပ်တော့မယ်၊ ရွာကကလေးမလေး
တွေကိုစောင့်ခိုင်းထားတယ်”

“အင်းကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်မရှင်ကို တစ်ခုလောက်တောင်
ဆိုချင်တယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မဒီရွာကလူငယ်တွေကို ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး

သင်တန်းလေးတစ်ခုပေးချင်တယ်၊ ဒါမှ သူတို့တစ်တွေရွာရဲ့ကျန်းမာ
ရေးပိုင်းကို လုပ်ကိုင်နိုင်ကြမှာ..”

“မင်းသင်တန်းက ဘယ်လောက်ကြာနိုင်မလဲ”

“အနည်းဆုံး(၂)ပတ်လောက်တော့ အချိန်ယူချင်တယ်၊ ရှင့်
အတွက်အခက်အခဲဖြစ်နေရင်တော့ နေပါစေတော့”

“မင်းနောက်ကိုလိုက်နေကြတဲ့သူတွေဟာ နောက်(၃)ရက်
လောက်ဆိုရောက်လာနိုင်တယ်၊ ငါ့အတွက် ရွေးချယ်စရာ (၂)ခုပဲရှိ
တော့တယ်၊ ရွာအတွက်နဲ့ ငါ့အတွက်၊ ဒီ(၂)ခုထဲက ငါတစ်ခုကိုရွေးချယ်
မှာပါ၊ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်စေမှာပါ ခြူးလူလူ၊ ဒါတွေခေါင်းထဲ
ထုတ်ထားလိုက် အာဟာရဖြစ်သွားအောင် ထမင်းစားလိုက်ပါဦး”

ကျွန်မ၏တောင်းဆိုမှုမှာ ကြီးကြာနီဘဝနှင့်လဲယူရမည့်တောင်း
ဆိုမှုပင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်မတောင်းဆိုမှုကို ရုပ်သိမ်းဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။

ထမင်းဝိုင်းတွင် ဟင်းတွေကစုံလင်လှသည်။ ရွာသူရွာသား
တွေလာပြီးပိုသောဟင်းခွက်တွေများသဖြင့် ဘာကိုစားရမှန်းတောင်
မသိ၊ ပိုးဖြူကတော့စိတ်ကြိုက်စားသောက်နေတော့သည်။

“ဒီနတ်ဆရာဘာတွေလုပ်ခိုင်းနေလဲ မသိပါဘူးကွာ”

“ခွာနီဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဆရာကြီးကြာရယ်၊ နတ်ဆရာခုဆဲလေ
သူရွာသားတွေကို ယဇ်နတ်ဘုရားကို ပူဇော်ဖို့ တစ်အိမ်ကို ဆန်
တင်းနဲ့ဝက်တစ်ကောင်ပိုခိုင်းနေတယ်၊ ဒီနှစ်တောင်ယာတွေ
လိုက်လို့ အခင်းတွေပျက်ပြီး... အခက်ကြုံရတဲ့ထဲသူကိုပဲ နိတင်

နို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလွယ်ပါ့မလဲ... မပိုတဲ့အိမ်ကိုဟိုဟာဖြစ်မယ်ဒီဟာ
ဖြစ်မယ်ဆိုပြီးခြောက်လှန့်နေတယ်ဆရာကြီးကြာ”

“ခွာနီငါဒီကိစ္စကိုရှင်းမယ်”

“ဆရာကြီးကြာ... ခုဆဲဆီမှာလက်နက်တွေရှိနေတယ်နော်”

“သူ့သေနတ်က ငါ့ကိုသေအောင်ပစ်နိုင်မလား၊ ငါ့သေနတ်က
ပစ်နိုင်မလားဆိုတာတွေ ကြာရမှာပေါ့”

ကြီးကြာနီထွက်သွားသည်ကို ကျွန်မစိတ်ပူပန်ပြီး..

“ခွာနီ... သူတစ်ယောက်တည်း မသွားခိုင်းနဲ့လေ”

“ဆရာမရေ ဆရာကြီးကြာက သူ့နောက်ကိုလိုက်တာ မကြိုက်

ဘူး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ငါ့ပါလိုက်မယ်”

“ဆရာမအန္တရာယ်များတယ်”

“များများတစ်ယောက်နဲ့အများရင်ဆိုင်ရမှာလေ”

ကျွန်မဖွတ်ထွက်လာသဖြင့် မိနန်းရောခွာနီပါလိုက်လာခဲ့သလို

သားအချို့ပါ တုတ်ခါးတွေနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ ခုဆဲ... ”

“ ဘယ်သူလဲကွငါ့ကိုခုဆဲလို့ခေါ်တာ ”

“ ဘယ်သူလဲဆိုတာသိချင်ရင် ဟဲပြင်ကိုထွက်လိုက် ”

“ ဟား..ဟား..ဟား ဆေးဆရာကြီးကိုကြီးကြာနီ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ နတ်လာပြီးမေးတာလား ”

“ နတ်လာပြီးမေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနတ်တွေကို မီးရှို့ဖို့လာ တာကွ ”

“ ဘာ... မင်းကစော်စော်ကားကား တောက်.... ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်ကိုဆွဲထုတ်စမ်း ”

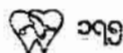
ခုဆဲသူကောင်တွေကို ဆွဲထုတ်ခိုင်းပေမယ့် ကြီးကြာနီနားတို့ ရဲရဲတင်းတင်းမကပ်ရဲကြ.....။

“ မင်းတို့ပါမသာပေါ်ချင်ရင်ဝင်ခဲ့ ”

“ ခွေးမသားတွေသေနတ်တွေထုတ်ကြစမ်း ”

“ ဒိုင်း... ဒိုင်း... ခွမ်း.. ဝုန်း ”

“ ဟာ..ဟင်..အဲ ”

ကြီးကြာနီသေနတ်ကျည်ဆံမှာ ဟဲပေါက်ဝတွင်ချိတ်ဆွဲထား၊
သာအိုးကြီးကိုပစ်ချလိုက်ပြီး...

“သေနတ်ဝင်ယူမယ့်ကောင်အတွက် နောက်ထပ်ကျည်ဆံ
တွေက သနားမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းကဒီလိုလားကဲကွာ”

“ဒိုင်း... အီး...”

နတ်ဆရာ ခုဆဲသေနတ်ထုတ်ချိန်ပင်မရလိုက် ကြီးကြာနီသေနတ်
ကျည်ဆံက ခုဆဲလက်ကိုရောက်သွားပြီး သေနတ်ပါလွတ်ကျ
သည်။

“ငါလူမသတ်ချင်ဘူးခုဆဲ၊ ဒါပေမယ့်ရွာကိုဒုက္ခပေးနေတဲ့မင်း
ဆောင်ကို အသက်ရှင်ခွင့်တော့ ပေးလို့မရဘူး”

“မ...မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“ကြီးကြာ...မလုပ်နဲ့...”

“ဟင်...ချူး...”

ကျွန်မကြီးကြာနီလက်မောင်းကလေးကိုလှမ်းဆွဲပြီး တစ်

၁၇၆ ဇွဲဘာဝဇီ

ထားလိုက်ရသည်။

“သူ့ကိုရွာကပဲမောင် ထုတ်လိုက်ပါ။ ရှင်လူသတ်တာကို ကျွန်မ မတွေ့ပါရစေနဲ့”

ကျွန်မကြီးကြာနီလက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက် မိသည်။ နတ်ဆရာခုဆဲနှင့် သူ့တပည့်များကိုရွာသားတွေက ခေါ်ဆောင် သွားကြတော့သည်။

“သက်သက်ရွာသားတွေကို လိမ်ညာပြီး အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ထု နေတဲ့ကောင် အရင်ကတည်းက ရှင်းချင်နေတာ”

“ဒေါသစိတ်တွေကို လျှော့လိုက်ပါဦးရှင်၊ ခြေ...စောစော... ကျွန်မတောင်းဆိုခဲ့တာကို ကျွန်မပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းပါတယ်”

“မင်းရုပ်သိမ်းစရာမလိုပါဘူးချိုး၊ ငါ့ရွာအတွက် ငါအတ္ထု ဘယ်တော့မှ ဦးစားမပေးဘူး”

“ရှင့်ကိုဖမ်းမိသွားမှာပေါ့”

“ငါကျေနပ်စွာပဲခံသွားမှာပါချိုး”

“ရှင်ဟာ ကျွန်မဘဝမှာ လေးစားလောက်တဲ့ ယောက်ျားတည်း”

ပါပဲ။ ရွာကရေတွင်းတွေကို ဆေးခတ်ဖို့နဲ့ အိမ်တွေကို ဆေးဖျန်းဖို့ကို လုပ်ကြရအောင်”

“မြူးလူလူ”

“မြူးလို့ပဲခေါ်ပါ”

“ခေါ်ခွင့်ပြုတာကိုကျေးဇူးတင်တဲ့စကားနဲ့အတူ ဒေါင်ဖူရွာလေး

ကိုယ်စားကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောပါရစေ”

“ကျွန်မဟာ ဆရာဝန်တစ်ဦးဆိုတာကိုရှင်သိထားဦးလေ”

ကျွန်မတို့ပြိုင်တူလေးပြုံးလိုက်မိပါတယ်။

ထိုအခြေအနေလေးတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာတော့...။

ခေတ်နိုး(၁)

နောင်မင်းထူးတို့တပ်ဖွဲ့သည် ကွန်နီရွာတွင် (၃)ရက်မြောက်
နေပြီး ရဲဘော်တွေအခြေအနေမှာ ထူးခြားလာခြင်းမရှိသောကြောင့်
နောက်တန်းကို သတင်းပို့ထားရသည်။

“ဆရာနောင်နောက်တန်းက သဘောပိုင်းဝင်တယ်”

“ဘာတွေညွှန်ကြားလဲ ဆရာနိုင်သော်”

“ရန်သူပစ်မှတ်ကို ဆုံးအောင်ဆက်ပြီး လိုက်ပါတဲ့၊ ခုတစ်
ဘော်တွေနဲ့ နောက်တစ်ဖွဲ့ကို ချိန်ပေးမယ်တဲ့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အင်း...ဒါဆိုဒီမှာဆက်ပြီး ရက်ကြာဦးမှာပဲကွာ၊ ကျော်ရံရေ
ခင်းလှေတွေကိစ္စကိုဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ရွာလူကြီးကတော့ ဒီရွာမှာရှိတဲ့လှေတွေနဲ့ ငါတို့ခရီးဆက်လို့
ရလို့ပအူရွာဘက်ကလှေတွေကို သွားပြီးသယ်ခိုင်းနေတယ်၊ ဒါလည်း
လမ်းမှာ (၂)ညအိပ်လောက်ကြာဦးမှာပဲကွာ...၊ ငါတစ်ခုစိုးရိမ်တယ်”

“ဘာကိုလဲ...”

“ကြိုးကြာနီခြူးလူလူကို တစ်စုံတစ်ခုပြုကျင့်မှာကို ပြောတာ
ဒါတော်ကြာမင်းညီတော်မောင် အတွက်ကံမကောင်းပဲ ဇနီး အလှ
လေးကိုရသွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒါကတော့သူ့ကံပေါ့ကွာ၊ ကြိုးကြာနီဟာ ခြူးလူလူပေါ်မှာ
ခင်းပြောသလိုမယုတ်မာနိုင်ဘူးလို့ငါယုံတယ်”

နောင်မင်းထူးကျော်ရံနှင့် လှေဆိပ်အပေါ်ကုန်းမြင့်လေးတွင်
ဆံ့ပြီးစကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်၏။

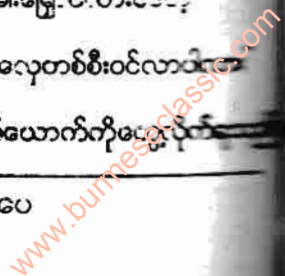
“မင်း... ကြိုးကြာနီဘာကြောင့် ခြူးလူလူကို ခေါ်သွားရတယ်
ဆိုတဲ့အဖြေကို သိပြီလား”

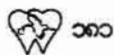

“ခန့်မှန်းအတွေးလောက်ပဲရှိပါတယ်၊ တိတိကျကျတော့ဖြေ
လို့မရသေးဘူးကွ၊ သူ့ဘဝမှာ နာကြည်းစရာကောင်းတဲ့ ခံစားချင်
တစ်ခုကြောင့် လုပ်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ဒီလူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါကွာ မနေညကရွာလူကြီး
က ကြိုးကြာနီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထပ်ပြီး သိတာကတော့ ကြိုးကြာနီ
ပညာတတ်တစ်ဦးပဲကွ၊ သူတို့မှာ မောင်နှမ(၃)ယောက်ရှိတယ်၊ အခြေ
ဆုံးအစ်မက မြို့မှာအိမ်ထောင်ကျပြီးနေတယ်၊ ကြိုးကြာနီဘွဲ့ရပြီး
ရွာတွေကိုပြန်လာပြီး သူ့ခင်ကဆေးဆရာကြီးဆိုတော့တောင်
ဒေသရှိရွာလေးတွေကို ဆေးလိုက်ကုတယ်၊ ကလေးသူငယ်တွေ
စာသင်ပေးတယ်လေ...၊ ပြီးတော့ သေနတ်ပစ်၊ ခါးပေါက်အရင်
တဲ့လူတဲ့၊ တောင်တန်းဒေသမှာရှိတဲ့ သူပုန်စားပြပေ့တောင်ကြီး
ကိုကြောက်ကြာတယ်ဆိုပဲကွ၊ နောင်မင်းဆုးရေကြည်လုပ်ဦး
ဘတ်တွေမှာ သေနတ်ကျည်ဆံလား၊ ခါးဖြှင့်လားပဲဗေဒ”

“ညွှတ်တဲ့သူခံရမှာပဲကွာ...၊ ဟိုမှာလေ့တစ်စီးဝင်လာသိ
လေ့ငယ်တစ်စီးနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဖွဲ့ပုတ်

လူငယ်လှေကို ကူးတို့ဆိပ်တွင် ကပ်ပြီး ကမ်းပေါ်ကို တက်လာတော့ -

“ဟေး...ညီခဏ”

“ဗျာဆရာ...”

“မင်းဘယ်ကလာတာလဲ”

“ဒေါင်ရူရွာက ပြန်လာတာပါ”

“ဟိုမှာဘာတွေထူးလဲကွ”

“ထူးတယ်ဆရာ ဒေါင်ရူရွာမှာကလေးတွေ ရောဂါဖြစ်နေတာကို ဆရာကြီးကြာနဲ့ ဆရာမချောချောလေးက ကုလို့ သက်သာသွားကြတာ နို့ဆိုရင် တစ်ရွာလုံးကလေးတွေ မြေကြီးထဲကို ရောက်နေကြမှာ ပြီးတော့ နတ်ဆရာကို လည်း ဆရာကြီးကြာက ဆုံးမလွှတ်လိုက်တယ်ဆရာ”

“နတ်ဆရာက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဒီနတ်ဆရာက ရွာသားတွေကို အနိုင်ကျင့်နေတာကြာပြီ၊

ခုမှပဲ ဓွေးလိုပြေးရတာ သွားဦးမယ်နော်”

“အေး... အေး”

“နောင်မင်းထူး မင်းတွက်ချက်မှုတွေက ကွက်တိပါလားကွ”

www.burmeseclassic.com

ဒေါ်ဖုကိုလိုက်ရင်ဖမ်းနိုင်ပြီ”

“သူ့ကိုငါမဖမ်းချင်ဘူးကွာ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြီးကြာနီဟာ ဒီဒေသကျေးရွာတွေအတွက်အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက်လေ၊ သူမရှိရင်ရွာလေးတွေမှာအခက်အခဲလေးတွေကြုံကြရမှာ၊ အထူးသဖြင့်ကလေးတွေရဲ့ပညာရေး၊ လူကြီးတွေရဲ့ကျန်းမာရေးတွေလေ”

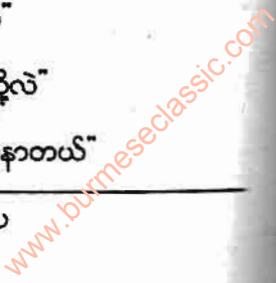
“ဒါပေမယ့်နောင်မင်းထူးရာငါတို့ကလူပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိုကြည့်လို့မရဘူးတာဝန်ကိုပဲကြည့်ရမှာ”

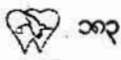
“သူ့ကျူးလွန်တဲ့အမှုဟာဒီလောက်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့်ဥပဒေကချန်လှုပ်ထားလို့မရဘူး...၊ ငါတစ်ခုပဲဆုတောင်းတယ်၊ ကြီးကြာနီရှုံးလူလူပေါ်မှာနောက်ထပ်အမှားတစ်ခုမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ”

“ငါ့အမြင်ကတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“ကျော်ခံ...မင်းကဘယ်လိုမြင်လို့လဲ”

“မင်းရှေ့မှာပြောရတာအားတော့နာတယ်”

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါကွာ”

“ဤလူလူဟာ ကြီးကြာနီပေါ်မှာ မုန်းတီးခါးသီးနေမယ်လို့ မင်းထင်ထားတာလား... ကြီးကြာနီရဲ့ရာဇဝင်ကို ခုလောက်ဆိုသူလည်း သိသင့်သလောက် သိနေလောက်ပြီ၊ ခုကြားရတဲ့သတင်းအရဆိုရင် နှစ်ယောက်အတူတူမွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်နေကြပြီလေ”

“မင်းပြောတဲ့စကားကို ငါသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဤလူလူဟာ ငိုညီကို လူကြီးတွေကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့တာ...၊ သူ့ဘဝသူ့ရင်နဲ့ဆုံး ဖြတ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်တော့ နှလုံးသားရဲ့ ရှိုက်ခတ်မှုကို သူ တွေးကြာနီနဲ့ ကြုံနိုင်ပါတယ်”

၈၂ - ၈

အခန်း(၉)

ည၏တိတ်ဆိတ်မှုအောက်တွင် ညဌက်ကလေးရဲ့အသံလေးတွေကိုပင်ကြားနေရတာ့သည်။

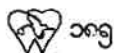
ကျွန်မနှင့်ကြီးကြာနီဝါးကွပ်ပျစ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးတောင်ပေါ်လက်ဖက်ခြောက်ခါးခါးလေးနှင့်လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ကြသည်။

“ကြီးကြာဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဇြူး၊ ငါ့ဆီကိုဖမ်းမယ့်သူတွေရောက်လာအဖမ်းခံတော့မယ်၊ ငါ့ဇြူးကိုခေါ်သွားမယ့်ခရီးစဉ်လည်း ဒီဒေသကလေးမှာအဆုံးသတ်သွားပြီ”

“ကြီးကြာရဲ့သမိုင်းကြွေးကိုမဆပ်တော့ဘူးလား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ခြူးကြောင့် ငါ့သမိုင်းကြွေးကို နိဂုံးချုပ်ပါတယ်”

“ကြီးကြာရယ်”

ကျွန်မအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုလေး ရင်ထဲကို တိုးလာပြီး

ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ခြူးသိပ်ပြီး သိချင်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့သမိုင်းကြွေးလေးကို ပြောပြပါ

ဇယ်”

ကြီးကြာနီ ခါးသက်သက် ရေခွေးလေးကို မော့သောက်ပြီး။

“ငါတို့မှာ မောင်နမ(၃) ယောက် ရှိခဲ့တယ်ခြူး။ မိဘတွေဟာ

ဒါတို့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြတယ်”

“မောင်နမသုံးယောက်ထဲမှာ ကြီးကြာက အကြီးဆုံးလား”

“မဟုတ်ဘူးခြူး။ ငါက အလယ်၊ အကြီးဆုံးက မမ ဆေးနော်

အယ်(လ်) လို့ခေါ်တယ်။ ငါတို့မောင်နမ(၂) ယောက်က (၁၀) နှစ်

လောက် အသက်ကွာတယ် ဖေဖေနဲ့မေမေဆုံးတော့ ငါက အသက်(၁၀)

နှစ် ညီမလေးက (၇) နှစ် ခေါင် ယမ်းလို့ခေါ်တယ်။ မမနော်ဟာ သူ

ရွယ်နဲ့မမျှအောင် ငါတို့မောင်နမ(၂) ယောက်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး

ခဲရသူပါ၊ ပြီးတော့ မောင်နဲ့ညီမကို ပညာတတ်သိပ်ပြီးဖြစ်စေချင် တာလေ”

“ကြီးကြာတို့ဇာတိကရော”

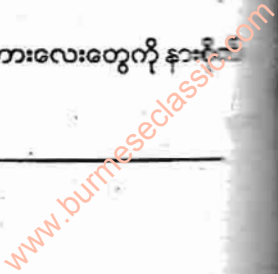
“ခင်အယ်တံငါရွာလေးမှာမွေးဖွားခဲ့ကြတာ၊ မြို့နဲ့ဆို (၁၀)မိုင် လောက်တော့ဝေးတယ်၊ ငါတို့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက (၁၀)မိုင် လောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို ကျောင်းသွားတက်ခဲ့ရတာ”

“ကြီးကြာတို့ရွာမှာစာသင်ကျောင်းမရှိဘူးလား”

“မရှိခဲ့ဘူးချိုး...၊ ငါဟာမမဖြစ်စေချင်တဲ့ ပညာတတ် ကြီးဖြစ်ချင်တာရယ်၊ ငါတို့ရွာလေးမှာကလေးတွေကိုပညာသင်ဖေး ချင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပညာကိုသင်ခဲ့တယ်...၊ ငါတို့(၁၀)တန်း နှစ် ကိုရောက်တော့ မမဟာမြို့က ကိုစိုင်းနောင်နောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျ သွားပြီး မြို့ကိုပြောင်းနေခဲ့ရတယ်...၊ ငါတို့အတွက်အပြောင်းအလဲ တစ်ခုဖြစ်ပေမယ့် ကံဆိုးဖို့ဖြစ်ခဲ့တယ်ချိုး”

ကျွန်မကြီးကြာနီပြောနေသော စကားလေးတွေကို နားထောင်

ပြီးထောင်နေမိသည်။

“စိုင်းနောင်နောင်ဟာ ခြူးရဲခင်ပွန်းလောင်း နောင်လွင်ထူးဆီ

မှာ ကားမောင်းတယ်”

“ကြီးကြာစကားပြောရင် ခင်ပွန်းလောင်းဆိုတာကို ထည့်ပြီး

ခပြောပါနဲ့”

“တို့ပြောတဲ့စကားက မှားသွားလို့လား”

“မှားတော့မှ မှားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မမှန်ဘူး ဆက်ပြောပါ”

“ငါ့ဘွဲ့ရပြီး ရွာမှာ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရင်း ဖေဖေရဲ့

ခမေ့ဖြစ်တဲ့ တိုင်းရင်းဆေးပညာနဲ့ ရွာတွေကို ဆေးကျပြီး နေခဲ့တယ်

လ၊ ဒီလိုနေရင်းနဲ့ စိုင်းနောင်နောင် သတင်းဆိုးကို ငါအရင် ကြား

ရတယ်။ ကားချောက်ထဲကျပြီး ဆုံးပါးသွားပြီတဲ့၊ ငါလည်း မမကို ရွာ

နဲ့ခေါ်ပေမယ့် မမက စိုင်းနောင်နောင် အလုပ်ရှင်က သူ့ကို လက်ဖက်

ခြက်ခိုင်ကြီးမှာ အလုပ်ပြန်ပြီး ခန့်တာနဲ့ ဆက်ပြီး နေခဲ့တယ်လေ။

နောင်နောင်နဲ့ မမတို့မှာ သားလေးတစ်ယောက် ရထားတယ်။

ခစေးနော်တဲ့ သိပ်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတာ၊ သူ့အဖေဆုံးတော့ (၇)

ကားအရွယ်ကို ရောက်နေပြီ။ ဒီလိုနေလာကြရင်း တစ်နှစ်လောက်

www.burmeseclassic.com

ကြာတော့ မမနဲ့တူလေးအသတ်ခံရတဲ့ သတင်းကို ငါကြားခဲ့ရတယ်။
ငါပြိုကိုသွားပြီး အကြောင်းစုံကိုစုံစမ်းတော့ မမနဲ့တူလေးကို သတ်ခဲ့
သူဟာ ခြူးဒယ်ဒီဦးခွန်လုံဇောဖြစ်နေတယ်”

“ရှင်...”

“ခြူးဒယ်ဒီဟာ မမနော်ကိုသဘောကျပြီး အမွေကျင့်ကြံဖို့
နောင်မင်းထူးနဲ့ပူးပေါင်းပြီးကြံခဲ့တာလေ... မမကိုအလုပ်ကိစ္စတွေရှိ
လို့ဆိုပြီးညာခေါ်ခဲ့ပြီးအမွေကျင့်ကြံခဲ့တယ်”

“ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား”

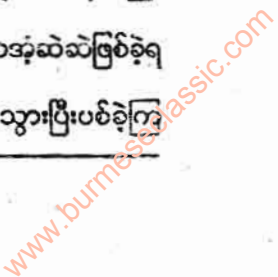
ကျွန်မနားထဲတွင်မကြားဝံ့မနာသာစကားကိုကြားလိုက်ရခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။

“မမဟာ သူ့ဘဝအတွက်နောက်ဆုံးကံကြမ္မာပဲဆိုပြီး... ခင်
စည်းခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နောင်လွင်ထူးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ တကယ့်
ပတ်သက်ပြီး သိပ်ယုတ်မာခဲ့တဲ့သူ မမကိုအလွတ်မပေးခဲ့ဘူးလေ...
ဟာသူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စတေးခံနေရင်း ကိုယ်ဝန်ရခဲ့တာ...
ဒါကိုတာဝန်ယူဖို့ပြောတော့နှစ်ယောက်လုံးဟာငြင်းပယ်ပြီး နောက်...

မမဟာတရားရုံးကနေရင်ဆိုင်ဖို့ပြောခဲ့တာကိုနှုတ်ပိတ်သတ်ပစ်ခဲ့ကြ
တာပဲ။...။ အမေဖြစ်သူကိုသတ်တာကို သားဖြစ်သူ စိုင်းစေးနော်
လေးကတွေ့သွားလို့ကလေးကိုပါရှင်းခဲ့ကြတယ်။”

ကျွန်မကြီးကြာနီးပျက်နာကိုပင်ကြည့်တဲ့အောင်ခင်ဖြစ်သူ
အိရက်စက်ယုတ်မာမှုကြီးကိုကြားလိုက်ရတဲ့အပြင် ကျွန်မဘဝတစ်
သက်တာ လက်တွဲမယ့်သူရဲ့ယုတ်မာ ရိုင်းစိုင်းမှုကိုပါ သိလိုက်ရပြီ
ဖြစ်တယ်။

“ဒီအကြောင်းတွေကိုစိုင်းနောင်နောင်သူငယ်ချင်းအိုက်ကွန်
ဘာငါ့ကိုပြန်ပြီးပြောပြခဲ့တာပဲ။ အိုက်ကွန်ဟာ နောင်မင်းထူးရဲ့လူယုံ
ဆစ်ဦးလုပ်နေပေမယ့် သူတို့လိုရက်စက်မှုတွေကိုဘယ်လိုမှလက်ခံ
ဖို့မရတာနဲ့ငါ့ကိုဖွင့်ပြောပြခဲ့တာ။ သိပ်မကြာပါဘူးအိုက်ကွန်လည်း
ဆက်ခံခဲ့ရတယ်။ ငါဟာ နောင်ငွေထူးနဲ့မင်းဒယ်ဒီကိုလက်စားချေ
ပိုင်ကိုဝင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ဒေါ်သစ်နာကြည်းချက်တစ်ခုတည်း
ခင်ဆိုင်ခဲလို့နောင်လွင်ထူးလက်ချက်နဲ့ငါဟာသေအံ့ဆဲဆဲဖြစ်ခဲ့ရ
တယ်လေ။ ငါ့ကိုသေပြီဆိုပြီး ချောက်တစ်ခုထဲမှာ သွားပြီးပစ်ခဲ့ကြ

တယ်၊ ညီမလေးခေါင်ယမ်းက ငါ့ကိုထုတ်ပြီး သယ်သွားတဲ့ နောက်ကို
 နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး ချောက်ထဲကနေ ပြန်ပြီး ကယ်ခဲ့တယ်
 မိန်းကလေးဆိုတော့ ချောက်ထဲကနေ ဘယ်လိုမှပြန်ပြီး သယ်လို့မ
 ချိန်မှာ ဆေးဆရာတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ပြီး ငါ့ဟာ အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့တယ်
 ခြူး... ဒါကြောင့် ငါ့ဟာ သူတို့ကိုလက်စားချေဖို့ဆိုပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့တာ
 အရှင်းဆုံးပြောရရင် ခြူးကို ဒီလိုဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ပြီး ဖျက်ဆီးမယ်လို့
 ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ။ တကယ်တမ်း ကျတော့ခြူးမင်းကို ငါ့ယုတ်မာတဲ့စိတ်
 မွေးလို့မရခဲ့ပါဘူး...”

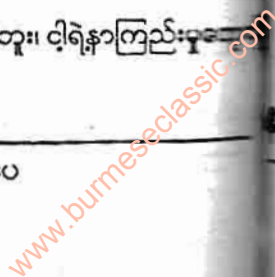
“ကြီးကြာရယ်”

ကျွန်မခင်ရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေကို ကြီးကြာနီနာ ကြည်းသင့်ပါတယ်။
 ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်မယ်ဆိုရင် တောင်သူပေးဆပ်ခဲ့ရတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်
 များစွာ ကွာနေပါသေးသည်။

“ကျွန်မကြီးကြာကို ဘယ်လိုပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရမလဲ ပြော”

“ခြူးပေးဆပ်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ ငါ့ရဲ့နာကြည်းမှု”

အဆုံးသတ်လိုက်ပြီပဲ”

ကျွန်မကြီးကြာနီအတွက်ထိုက်တန်သော ပေးဆပ်မှုတစ်ခုကို
မဖြစ်မနေပေးဆပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ရှင်အဖမ်းမခံရဘူး၊ ရှင်နဲ့အတူကျွန်မသူတို့မိနိင်တဲ့နေရာကို
ပြေးမယ်”

“ခြူး...မင်းဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်တွေလုပ်ရဦးမယ်
လေ၊ လူတွေရဲ့အသက်ကိုကယ်ရဦးမယ်၊ ငါနဲ့အတူလူသူကင်းဝေးတဲ့
နေရာမှာ မနေပါနဲ့ဟာ၊ ငါခေါ်မသွားရက်ပါဘူး၊ ဥပဒေမဲ့လမ်းဆိုတာ
ဆိုပါဘူး၊ ခြူးတစ်နေ့နေ့ဥပဒေရဲ့အောက်ကို ရောက်ရမှာပဲ၊ ငါဥပဒေ
ကိုကျောခိုင်းပြီး မနေချင်တော့ဘူး၊ ခြူး”

“ဟီး...အီ...”

“မင်းဘာလိုကတီဇျက်တာလည်း၊ ခြူး”

“ခြူးကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခြူးလေ ကြီးကြာရင်ခွင့်ထဲမှာ မျက်ရည်
ညှစ်ခမ်းအောင်ငိုပါရစေတော့”

ကြီးကြာနီကြောင့်ကျွန်မဟာ ယုတ်မာလှတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့
သည်ဘဝကနေလွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မဘဝတစ်

www.burmeseclassic.com

နလုံးသားရဲဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ရတာဟာ ကြီးကြာနီ
ကြောင့်ဆိုရင်မမှားခဲ့ပါ... ကျွန်မကြီးကြာနီကိုချစ်မိနေလေပြီ..။

“ချွေးကိုပြောပြစရာလေးရှိသေးတယ်နားထောင်မှာလား”

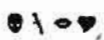
“အင်း”

“တို့မြို့မှာနေတုန်းကဘကြီးတစ်ယောက်အိမ်ကိုကျောင်းပိတ်
တာနဲ့အလည်လိုက်သွားရင်းဘကြီးအိမ်ကလှေကလေးနဲ့ချောင်းထဲ
မှာလှော်ရင်းကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုကယ်ခဲ့ရဘူးတယ်”

“ဟင်...ချွေးကိုကယ်ခဲ့တာကြီးကြာပေါ့”

“အင်း...”

ကျွန်မဘဝကိုပိုင်ဆိုင်သင့်ဆုံးသူဟာ ကြီးကြာနီမှလွဲရင်ဘယ်
သူမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါ... ကျွန်မကြီးကြာနီရင်ခွင်ထဲမှာ.. ရုန်းမထွက်
တော့ပဲနေနေလိုက်တော့သည်။ ကြီးကြာနီ၏နွေးထွေးလှသော လက်
ဖဝါးလေးတွေကိုဆုပ်ကိုင်သွားမိတော့သည်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ
“ရှင့်ကိုသိပ်ပြီးချစ်တယ်....” ကြီးကြာရယ်...

အခန်း(၁၀)

တပ်ဖွဲ့ချင်းလဲမည့် တပ်ဖွဲ့သစ်တွေ လာနေပြီဆိုတဲ့သတင်း

ခင်ခဲပြီးနောင်မင်းထူးတို့ပြင်ဆင်စရာတွေကို ပြင်ဆင်နေကြသည်။

“နောင်မင်းထူးရေလှေတွေရောက်ပြီဟေ့”

“တပ်ဖွဲ့သစ်တွေရောက်တာနဲ့ အဆင်သင့်သွားတာပေါ့လေ”

တွေကိုသွားကြည့်ရအောင်”

ကျော်ဇံနှင့်အတူလှေဆိပ်ဘက်ကိုထွက်လာကြပြီး သူတို့ခရီး

ဆက်ရမည့်လှေတွေကိုကြည့်ရင်း လူတစ်ယောက်ကိုလှမ်းပြီးကြည့်

ထိတ်မိသည်နှင့်--

“ဟေ့ကောင်မင်းစိုင်းဇသံမဟုတ်လား”

“ဟာ ဆရာကိုနောင်”

ညီဖြစ်သူ နောင်လွင်ထူးထံတွင် အနီးကပ်အရိုင်းဘာလုပ်ခဲ့
သောစိုင်းဖေသံကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းဒီကိုပြန်လာနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာနောင်၊ ပုလဲရွာမှာနေတယ်လေ၊ လှေတွေလိုက်
ပို့ရင်းနဲ့ပါလာတာ၊ ဆရာနောင်ကိုကျွန်တော်စကားလေးပြောပါရစေ”

“ပြောလေကွာဘာပြောမှာလဲ”

“ဆရာနောင်... ကြီးကြာနီကို သွားပြီးဖမ်းမလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဆရာနောင်လွင်ထူးအနီးကိုဖမ်းပြီးလာလို့လေ”

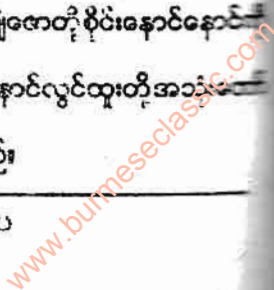
“ဆရာနောင်ရယ် ကြီးကြာနီ နာကြည်းစွာ လက်စားချေမယ်
ဆိုရင် ချေလေဘက်ပါဘယ်”

“မင်းကဒီအကြောင်းတွေကို သိထားလို့လား”

“သိထားပါတယ်ဆရာနောင်”

စိုင်းဖေသံ၊ နောင်မင်းထူး၊ ဦးခွန်လှုံဇောတို့စိုင်းနောင်နောင်
လုပ်ကြံပြီး သူ့အနီးကို ဦးခွန်လှုံဇောနှင့် နောင်လွင်ထူးတို့ အသံ

မံပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်အလောင်းတွေကိုသွားပြီးမြှုပ်ခဲ့ရသူပါ

ဆရာ”

“ဟာ...ကွာ”

“ဒီလောက်ထိရက်စက်ယုတ်မာလှချည်လားကွ”

ကျော်ဇံပါခံပြင်းထားတော့သည်။

“အေးပေါ့ကွာ တရားဥပဒေအတိုင်းအားလုံးဖြစ်စေရမှာပေါ့။

လက်စားချေကြတာကို ဥပဒေက ခွင့်မပြုထားဘူးလေ၊ ကြိုးကြာနီ

ကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခံရမှာပေါ့ကွာ”

“ဆရာနောင်တပ်ဖွဲ့သစ်တွေရောက်လာပြီ”

“အေး...အေး...ခုလာခဲ့မယ်”

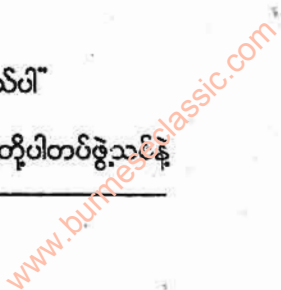
ဒုရဲအုပ်ကျော်ဇံနှင့်အတူ တပ်ဖွဲ့သစ်တွေဆီကို ထွက်လာရင်း

“ဟင်”

“အစ်ကိုနောင်...”

“ငါတူကြီးရယ် သမီးလေးကို အမြန်ဆုံးကယ်ပါ”

ဦးခွန်လှဇောနှင့် ညီဖြစ်သူ နောင်လွင်ထူးတို့ပါတပ်ဖွဲ့သင်နဲ့

၁၉၆ ဇွန်လ

လှိုက်ပါလာကြသည်။

“စိတ်ချပါ...အန်ကယ်သမီးကိုမို့တစ်ပေါက်ပစ္စန်းဘဲပြန်ခေါ်ခဲ့
မှာပါ။ နောင်လွင်ထူးမင်းကိုလူတစ်ယောက်ပြောရာရှိတယ်”

“ဘယ်သူများလည်းအစ်ကိုနောင်”

“ကျော်ဖံ့ရေသွားပြီးခေါ်လိုက်ကွာ”

ကျော်ဖံ့..... စိုင်းဖေသံကို ခေါ်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့်
နောင်လွင်ထူးနှင့်ဦးခွန်လှုံဇောတို့မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။

“မင်းသူကိုသိမှာပါနောင်လွင်”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါတယ်”

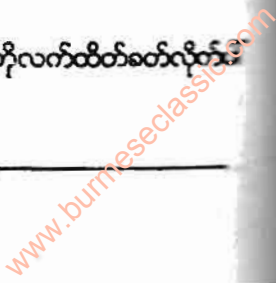
“မင်းတို့ကြိုးကြာနီအစ်မနဲ့တူလေးပေါ့မှာ ဘာတွေကျူးလွန်
ခဲ့သလဲဆိုတာရော နှစ်ယောက်လုံးမှတ်မိနေမှာပေါ့နော်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

“ဆရာနိုင်သော်သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလက်ထိတ်စတ်လိုက်”

“အစ်ကိုနောင်”

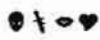
“နောင်လွင် ငါတို့ဥပဒေဝန်ထမ်းတွေမှာ ညီအစ်ကိုဆိုတာမရှိဘူး။ ဥပဒေကျူးလွန်တဲ့သူကို ဖမ်းဆီးရမှာ ငါတို့ဝတ္တရားနဲ့ တာဝန်ပဲ... ဒီနေ့ခရီးဆက်မယ်ဟေ့၊ ဆရာနိုင်သော်နဲ့ ရဲဘော် (၂) ယောက်က တော့ သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ဖို့နေခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... ဦးခွန်လှုံဇောကို ကြိုးကြာနီနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်မယ်၊ သူဟာ အန်ကယ့်သမီးပေါ်မှာ ယုတ်မာမယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် အန်ကယ့်သမီးကိုယ်တိုင်က ကြိုးကြာနီပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ခိုင်မာစွာနဲ့ သူ့ဘဝကိုပုံအပ်ရင်... ဘာ့ဘာတ်နိုင်ဘူးနော်”

ဦးခွန်လှုံဇောသည် စကားမဆိုနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းစိုက်ကျသွားတာသည်။

“နောင်လွင် မင်းနဲ့ချူးလူလူဟာ မထိုက်တန်ဘူး၊ သူနဲ့ထိုက်တန်တာ ကြိုးကြာနီပဲ... ဆိုတာတော့ မင်းသိထားလိုက်ပါကွာ...”

ကတိသိမ်းခန်း

“ဤ...ဒါဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

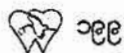
“ရှင်ဘာစကားမှမပြောနဲ့ ကျွန်မခေါ်တဲ့နောက်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့”

ကျွန်မကြိုးကြာနီလက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မမနေ
ကတည်းကစီစဉ်ထားတာကိုကြိုးကြာနီဘာမှမသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မဆွဲခေါ်
သွားတဲ့နေရာကဒေါင်ရုရွာကလေး၏ဘုရားကျောင်းလေးတစ်ခုထိ
ဖြစ်သည်။

“ဤရာမင်းဘာတွေစိတ်ကူးပေါက်ပြီးလုပ်နေတာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မစိတ်ကူးပေါက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအတွက်သိပ်ကို
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကိုဆောင်ရွက်နေတာ”

“ခက်နေပြီ”

“ခက်မနေနဲ့ရှင်ကိုကျွန်မမေးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေ”

“ဘာမေးမှာလဲ...မေး”

“ရှင်ကျွန်မကိုမှန်းနေလား”

“ဘာလို့မင်းကိုမှန်းရမှာလဲ”

“ရှင်ကျွန်မဖခင်ကိုဘာလို့လက်စားမချေတော့တာလဲ”

“လက်စားချေတာကိုမလိုလားလို့”

“ဒီစကားကမပြည့်စုံသေးဘူး၊ ပြည့်စုံအောင်ပြော”

“ငါကဘာကိုထပ်ပြီးပြောရမှာလဲကွာ”

“ရှင်ကျွန်မကိုချစ်လို့မဟုတ်လား”

“မင်းမျက်ရည်ကျမှာကိုမကြည့်ရက်လို့”

“မျက်ရည်အကြောင်းကိုမပြောနဲ့၊ မေးတဲ့စကားကိုပဲဖြေ”

“ငါမင်းကိုမချစ်ဝံ့ဘူးချိုး...”

“ရှင်ကို ကျွန်မဘဝမှာ မြင့်မြတ်တဲ့သူရဲကောင်းကြီးလို့ သတ်မှတ်ထားတာနော်၊ သွေးကြောင်တဲ့စကားကို မပြောနဲ့”

“ငါကချစ်တော့ရော မင်းဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာ”

“ဒါတွေကို မပြောနဲ့ဆို ဖြစ်နိုင်တာမဖြစ်နိုင်တာတွေအားလုံး လူတွေရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အကောင်အထည်ဖော်မှုပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်၊ ချစ်သလား မချစ်ဘူးလားပဲပြော”

“ချစ်တယ်ကွာ”

“ဒါဆိုပြီးရော လိုက်ခဲ့”

“ဟာ”

ဘုရားကျောင်းရှေ့တွင် ရွာသူရွာသားတွေနှင့် သင်းအုပ်ဆရာတို့တောင်စုံညီစွာ ရောက်နေတာကို တွေ့သည်နှင့် -

“ဒါဘာလုပ်မလို့လဲခြူး...”

“ရှင်မမြင်ဘူးလား မင်္ဂလာဆောင်မလို့”

“ဟာ...ခြူး”

“ရှင်ဘာကိုနောက်တွန့်နေတာလဲ၊ သူများမယားခိုးမှုနဲ့ အ...”

ခံရမှာကိုကြောက်လို့လား”

“ငါဘာမှမပြောတော့ဘူး၊ မင်းသဘောအတိုင်းပဲချိုးရေ”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိုတိုင်းရင်းသားရိုးရာ သတို့သမီးသတို့
သားဝတ်စုံလေးကို မိနန်းနှင့် ခွာနီတို့မှ ပေးသဖြင့် အဝတ်အစားလဲ
သောနေရာတွင်လဲကာ... သင်းအုပ်ကြီးရှေ့တွင်မင်္ဂလာကျမ်းစာဆိုရန်
ဘုရားကျောင်းထဲသို့လက်ချင်းချိတ်ပြီးဝင်လာခဲ့တော့သည်။

“ဤနေ့ဤရက်မှစပြီး သည်ဇနီးမောင်နှံကို ဘုရားသခင်၏
အလိုတော်တိုင်းထာဝရဇနီးမောင်နှံဘဝကိုရောက်ခဲ့ကြပါပြီ...”

“ဝေး...”

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပေါ်တွင် မင်္ဂလာပန်းတွေ ဝဲပျံ့၍ကျလာ
လေတော့သည်။

“ဆရာကြီးကြာအပြင်မှာ အစိုးရရဲဘော်တွေ ရောက်နေကြ
တယ်”

“ဟင်”

ကျွန်မတို့မင်္ဂလာပွဲနေ့လေးမှာပဲတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဖမ်းဆီး

မည့်သူတွေရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“အစ်ကိုနောင် ခြူးကိုသူအတင်းအဓမ္မခေါ်ဆောင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြူးကိုယ်တိုင်က လိုက်ခဲ့တာပါ။ သူ့ကိုမဖမ်းပါနဲ့နော်”

“ညီမလေးခြူးကြီးကြာနီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ကွာ သူ့ကျူးလွန် တဲ့အမှုဟာ၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းခင်ပွန်းဟာမင်းပဲပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ”

“ကျွန်တော့်ကိုလက်ထိတ်ခတ်ပါဆရာ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကြီးကြာနီ”

“ချောက်”

“ကြီးကြာ...”

“ခြူး...”

ကျွန်မ ကြီးကြာနီ၏ ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး သိုင်းဖက်ထား လိုက်တော့သည်။

“မင်းတို့အနာဂတ်ကို ဘုရားသခင်က အကောင်းဆုံးဖန်တီး ပေးမှာပါကွာ... သွားကြမယ်ဟေ့”

ဒေါင်ရူတစ်ရွာလုံးစိတ်မကောင်းသောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်

ကာကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်မက ကြိုးကြာနီလက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်

ပြီးလိုက်ပါသွားလျက်ပင်.....။

ပရိသတ်များကို အစဉ်လေးစားလျက်

ရှေ့ဆောင်